

THE JUDICIAL BRANCH

СУДОВА ВЛАДА

CONTENTS

THE FEDERAL COURT SYSTEM IN THE USA

- ❖ The Federal courts and Congress
- ❖ The Federal courts and the Executive Branch
- ❖ The Federal courts and the Public

ЗМІСТ

Page
Стр.

1

ФЕДЕРАЛЬНА СУДОВА СИСТЕМА В СПОЛУЧЕНИХ ШТАТАХ

3

3

4

- ❖ Федеральні суди і Конгрес
- ❖ Федеральні суди і виконавча гілка влади
- ❖ Федеральні суди та громадськість

THE STRUCTURE OF THE FEDERAL COURTS

- ❖ Trial courts
- ❖ Appellate courts
- ❖ The United States Supreme Court
- ❖ Relationship between the State
Courts and the Federal Courts
- ❖ United States Federal Judges
- ❖ State Judges
- ❖ Federal Judicial Ethics

DISTINCTIVE FEATURES OF THE AMERICAN JUDICIAL SYSTEM

THE FEDERAL JUDICIAL PROCESS IN BRIEF

- ❖ Civil cases
- ❖ Criminal cases
- ❖ Jury service
- ❖ Plea bargaining
- ❖ Bankruptcy cases

6 СТРУКТУРА ФЕДЕРАЛЬНИХ СУДІВ

- 6 ❖ Суди першої інстанції
- 8 ❖ Апеляційні суди
- 17 ❖ Верховний суд США
- 18 ❖ Відносини між судами штатів і
федеральними судами
- 20 ❖ Федеральні судді в США
- 22 ❖ Судді судів штатів
- 23 ❖ Етичні норми у Федеральній судовій
системі

28 ВІДМІННІ РИСИ АМЕРИКАНСЬКОЇ СУДОВОЇ СИСТЕМИ

38 ФЕДЕРАЛЬНИЙ СУДОВИЙ ПРОЦЕС КОРОТКО

- 38 ❖ Цивільні справи
- 47 ❖ Кримінальні справи
- 54 ❖ Присяжні в судовому процесі
- 67 ❖ Угода про визнання винуватості
- 73 ❖ Справи про банкрутство

FEDERAL JUDICIAL ADMINISTRATION

- ❖ Individual courts
- ❖ Court staff
- ❖ Clerk of the court
- ❖ The Circuit Judicial Councils
- ❖ The Judicial Conference of the United States
- ❖ The Administrative Office of the United States Courts
- ❖ The Judiciary Budget
- ❖ Courthouse Space, Facilities, and Security
- ❖ Information Technology in the Judicial Branch

ACCOUNTABILITY

- ❖ Disciplinary mechanisms
- ❖ Commonly asked questions about the Federal Judicial Process

SUPREME COURT PROCEDURES

- ❖ Supreme Court Landmarks

COMPARING FEDERAL & STATE COURTS

83 ФЕДЕРАЛЬНА СУДОВА АДМІНІСТРАЦІЯ

- 83 ❖ Окремі суди
- 83 ❖ Судові працівники
- 84 ❖ Адміністратор суду
- 85 ❖ Окружні судові ради
- 86 ❖ Судова Конференція Сполучених Штатів
- 88 ❖ Адміністративне Управління судів Сполучених Штатів
- 92 ❖ Бюджет судової системи
- 93 ❖ Приміщення, обладнання та охорона будівлі суду
- 94 ❖ Інформаційні технології в судовій гілці влади

97 ПІДЗВІТНІСТЬ

- 97 ❖ Дисциплінарні механізми
- 101 ❖ Часті запитання про федеральний судовий процес

106 ПРОЦЕДУРИ ВЕРХОВНОГО СУДУ

- 114 ❖ Вікопомні рішення Верховного Суду

135 ПОРІВНЯННЯ ФЕДЕРАЛЬНИХ СУДІВ І СУДІВ ШТАТІВ

<u>JUDICIAL PERFORMANCE EVALUATION</u>	159	<u>ОЦІНКА ЯКОСТІ РОБОТИ СУДДІВ</u>
<u>HOW RULES OF PROCEDURE ARE DEVELOPED AND REVISED IN THE U.S. COURTS</u>	165	<u>РОЗРОБКА І ПЕРЕГЛЯД ПРАВИЛ СУДОЧИНСТВА У ФЕДЕРАЛЬНИХ СУДАХ</u>
<u>FEDERAL PUBLIC DEFENDERS</u>	170	<u>ДЕРЖАВНІ АДВОКАТИ У ФЕДЕРАЛЬНИХ СУДАХ</u>
<u>PROBATION AND PRETRIAL SERVICES</u>	179	<u>СЛУЖБИ ПРОБАЦІЇ ТА ДОСУДОВИХ ПОСЛУГ</u>
<u>ALTERNATIVE DISPUTE RESOLUTION IN THE US DISTRICT COURTS</u>	197	<u>АЛЬТЕРНАТИВНІ МЕТОДИ ВРЕГУЛЮВАННЯ СПОРІВ В ФЕДЕРАЛЬНИХ СУДАХ США</u>
<u>PROBLEM-SOLVING COURTS</u>	203	<u>ВІДНОВЛЮВАЛЬНЕ ПРАВОСУДДЯ</u>
<u>THE FEDERAL JUDICIAL CENTER</u>	225	<u>ФЕДЕРАЛЬНИЙ СУДОВИЙ ЦЕНТР</u>
<u>THE JUDICIAL BRANCH Q&A.</u>	240	<u>СУДОВА ГІЛКА ВЛАДИ: ЗАПИТАННЯ І ВІДПОВІДІ</u>

-

THE FEDERAL COURT SYSTEM IN THE UNITED STATES

<https://www.fjc.gov/>

US CONSTITUTION, ARTICLE III

The judicial Power of the United States, shall be vested in one supreme Court, and in one such inferior Courts as the Congress may from time to time ordain and establish. The Judges, both of the supreme and inferior Courts, shall hold their Offices during good Behaviour, and shall, at stated Times, receive for their Services, a Compensation, which shall not be diminished during their Continuance in Office

The framers of the Constitution considered an independent federal judiciary essential to ensure fairness and equal justice to all citizens of the United States. As a result, the federal judiciary is a separate, self-governing

ФЕДЕРАЛЬНА СУДОВА СИСТЕМА В СПОЛУЧЕНИХ ШТАТАХ

<https://www.fjc.gov/>

КОНСТИТУЦІЯ США, СТАТТЯ ІІІ

Судова влада Сполучених Штатів надається одному Верховному суду і таким нижчим судам, які може час від часу засновувати Конгрес. Судді як Верховного, так і нижчих судів обіймають свої посади, поки поведуться бездоганно, і у встановлені терміни отримують за свою службу винагороду, яка не може бути зменшена під час їхнього перебування на посаді.

Автори Конституції вважали незалежну федеральну судову систему необхідною для забезпечення справедливості і рівного правосуддя всім громадянам Сполучених

branch of the government. The Congress enacts the laws, the president and the many executive branch departments and agencies act on and enforce the laws, and the courts interpret the law. The courts play no active role in enforcing the laws—that is the role of the president and the executive branch departments and agencies.

The courts interpret the law by issuing judgments on actual legal disputes brought before them by adversarial parties.

Federal judges also interpret and issue rulings on the constitutionality of laws when parties to a dispute challenge a law's constitutionality.

The federal courts are often called the guardians of the Constitution, because court rulings protect the rights and liberties guaranteed by the Constitution.

The Constitution protects the independence and integrity of the judicial branch in two principal ways.

First, federal judges appointed under Article III of the Constitution may serve for life and may only be removed from office through impeachment and conviction by Congress for “Treason, Bribery, or other high Crimes and Misdemeanors.”

Second, the Constitution provides that the compensation of Article III federal judges “shall not be diminished during their Continuance in Office,” which means that neither the president nor Congress can reduce the salaries of most federal judges. These two protections help an independent judiciary to decide cases free from popular passion and political influence.

Штатів. Як наслідок, федеральна судова система є окремою самоврядною гілкою влади. Конгрес приймає закони, президент, численні міністерства і відомства виконавчої влади діють у рамках цих законів і забезпечують їх дотримання, а суди тлумачать законодавчі акти. Суди не відіграють активної ролі в забезпеченні дотримання законів – це роль президента та міністерств і відомств виконавчої влади.

Суди тлумачать закон, виносячи рішення щодо реальних правових спорів, переданих їм протидіючими сторонами. Федеральні судді також тлумачать і виносять постанови про конституційність законів, коли сторони в спорі оскаржують конституційність закону.

Федеральні суди часто називають стражами Конституції, оскільки судові рішення захищають гарантовані нею права і свободи.

Конституція захищає незалежність і цілісність судової влади двома основними способами.

По-перше, федеральні судді, призначені відповідно до Статті III Конституції, можуть служити довічно і можуть бути відсторонені від посади тільки шляхом імпічменту і засудження Конгресом за «державну зраду, хабарництво або інші тяжкі злочини і переступи».

По-друге, Конституція передбачає, що винагорода федеральних суддів за Статтею III «не може бути зменшена під час їхнього перебування на посаді», що означає, що ні президент, ні Конгрес не можуть знизити заробітну плату більшості федеральних суддів. Ці два заходи захисту сприяють незалежності судової системи у винесенні рішень, вільних від тиску емоцій натовпу і політичного впливу.

THE ROLE OF THE FEDERAL COURTS IN AMERICAN GOVERNMENT

THE FEDERAL COURTS AND CONGRESS

Congress has four basic responsibilities under the Constitution that determine how the federal courts will operate.

First, the legislature authorizes the creation of all federal courts below the Supreme Court, defines the jurisdiction of the courts, and decides how many judges there should be for each court.

Second, Congress approves the federal courts' budget and appropriates money each year to fund the judiciary. The judiciary's budget is a very small part—about two-tenths of one percent— of the entire federal budget.

Third, through the confirmation process, the Senate determines which of the president's judicial nominees ultimately become federal judges. Fourth, judges appointed under Article III of the U.S. Constitution may only be involuntarily removed from office after being impeached by the House of Representatives and convicted of treason, bribery, or other high crimes and misdemeanors in a trial before the Senate.

THE FEDERAL COURTS AND THE EXECUTIVE BRANCH

Under the Constitution, the president nominates Article III constitutional judges to a lifetime appointment, subject to approval by the Senate. The president usually consults senators or other elected officials concerning potential candidates for vacancies on the federal courts.

РОЛЬ ФЕДЕРАЛЬНИХ СУДІВ У СИСТЕМІ ВРЯДУВАННЯ США

ФЕДЕРАЛЬНІ СУДИ І КОНГРЕС

Відповідно до Конституції, Конгрес виконує чотири базові функції, які визначають, як працюють федеральні суди.

По-перше, законодавчий орган дає добро на заснування федеральних судів усіх рівнів нижче Верховного суду, визначає юрисдикцію судів і вирішує, скільки суддів має бути в кожному суді.

По-друге, Конгрес затверджує бюджет федеральних судів і щорічно виділяє кошти на фінансування судової системи. Бюджет судової системи становить дуже незначну частину – близько двох десятих відсотка – від федерального бюджету.

По-третє, у процесі затвердження Сенат визначає, хто з номінованих президентом кандидатів у судді в кінцевому підсумку стане федеральними суддями. По-четверте, судді, призначені відповідно до Статті III Конституції США, можуть бути примусово відсторонені від посади тільки після оголошення імпічменту Палатою представників і засудження за державну зраду, хабарництво або інші тяжкі злочини і переступи в ході судового розгляду в Сенаті.

ФЕДЕРАЛЬНІ СУДИ І ВИКОНАВЧА ГІЛКА ВЛАДИ

Відповідно до Конституції президент призначає суддів за Статтею III довічно – за умови затвердження Сенатом. Президент зазвичай консультується з сенаторами або іншими виборними посадовими особами щодо потенційних кандидатів на вакансії у федеральних судах.

The president's power to appoint new federal judges is not the judiciary's only interaction with the executive branch.

The Department of Justice, which is responsible for prosecuting federal crimes and for representing the government in civil cases, is the most frequent litigator in the federal court system. Executive branch agencies also assist the judiciary with certain administrative operations. The U.S. Marshals Service, for example, provides security for federal courthouses and judges, and the General Services Administration builds and maintains federal courthouses.

Military courts, a number of specialized subject-matter tribunals, and some executive agencies adjudicate disputes in the first instance involving specific federal laws and benefits programs.

These bodies are not part of the judiciary established under Article III of the Constitution, so their jurisdiction is limited.

Administrative law judges and non-judiciary tribunals are limited to resolving disputes on questions arising from matters such as the tax laws; patent and copyright laws; labor laws; social security statutes and regulations; approval of radio and TV licenses; and the like. Appeals of final decisions in these cases typically may be taken to the Article III courts.

THE FEDERAL COURTS AND THE PUBLIC

With few exceptions, the federal judicial process is open to the public. Federal courthouses are designed to provide public access to court proceedings and inspire respect for the tradition and purpose of the American judicial process. In addition, many

Повноваження президента призначати нових федеральних суддів – не єдина взаємодія судової влади з виконавчою.

Міністерство юстиції, уповноважене притягати до відповідальності за вчинення федеральних злочинів і захищати інтереси уряду в цивільних справах, є найчастішим учасником судових розглядів у федеральній судовій системі. Органи виконавчої влади також надають допомогу судовим органам у здійсненні певних адміністративних заходів. Служба судових приставів США, наприклад, забезпечує безпеку федеральних судів і суддів, а Адміністрація загальних служб будує і обслуговує будівлі федеральних судів.

Військові суди, ряд спеціалізованих судових інстанцій і деякі органи виконавчої влади розглядають спори в першій інстанції, пов'язані з конкретними федеральними законами і програмами соцзабезпечення. Ці органи не є частиною судової системи, створеної відповідно до Статті III Конституції, тому їхня юрисдикція обмежена. Юрисдикція суддів, які розглядають адміністративні спори, а також інші квазі-судові слухання, обмежується вирішенням спорів, що виникають у зв'язку з такими питаннями, як податкове законодавство; патентне і авторське право; трудове законодавство; закони та положення про соціальне забезпечення; затвердження ліцензій на радіо- і телемовлення тощо. Апеляції на остаточні рішення в цих випадках, як правило, можуть подаватися до федеральних окружних судів першої інстанції (т.зв. суди за Статтею III).

ФЕДЕРАЛЬНІ СУДИ ТА ГРОМАДСЬКІСТЬ

За рідкісним винятком, федеральний судовий процес відкритий для громадськості. Будівлі федеральних судів призначені для забезпечення публічного доступу до судових розглядів і покликані вселяти повагу до традицій і цілей американського судового процесу. Крім того, багато будівель судів є історичними будівлями або знаковими зразками сучасної архітектури.

courthouses are historic buildings or landmark examples of contemporary architecture.

A citizen who wishes to observe a court session may go to a federal courthouse, check the court calendar, which is posted on a bulletin board or electronic kiosk, and watch almost any proceeding. Anyone may review a case file using an electronic access terminal at the clerk of court's office. Court schedules, dockets, judgments, opinions, and pleadings are also available to the public in electronic form through the internet.

Limited radio or television coverage of arguments before the appellate courts is available in some federal courts, but, unlike most state courts, the federal courts do not permit broadcast coverage of most trials.

The right of public access to court proceedings is partly derived from the Constitution and partly from court and common-law tradition. By conducting their judicial work in public view, judges enhance public confidence in the courts, allow citizens to learn firsthand how our judicial system works, and facilitate development of the law.

Although there is a very strong presumption that all court records and proceedings are open to the public, in some situations public access may be limited. In a high-profile trial, for example, there may not be enough space in the courtroom to accommodate everyone who would like to observe. The court may also restrict access to the courtroom for security or privacy reasons, such as when a juvenile or a law enforcement informant is testifying. Finally, certain documents may be placed under seal by the judge, meaning that they are not available to the public. Examples of sealed information may include confidential business records, law

Будь-яка людина, яка бажає спостерігати за судовим засіданням, може зайти в будівлю федерального суду, ознайомитися з судовим календарем на дошці оголошень або електронному табло і спостерігати майже за будь-яким процесом. Усі охочі можуть ознайомитися з матеріалами справи, використовуючи термінал електронного доступу в офісі секретаря суду. Розклад судових слухань, протоколи засідань, судові рішення та їх обґрунтування, а також клопотання сторін доступні громадськості в електронній формі через Інтернет.

Обмежене радіо- або телевізійне висвітлення виступів юристів в апеляційних судах доступне в деяких федеральних судах, але, на відміну від більшості судів штатів, федеральні суди практично не дозволяють трансляцію судових процесів.

Право на публічний доступ до судових розглядів частково впливає з Конституції, а частково із судової та загальноправової традиції. Проводячи свою роботу на очах у громадськості, судді підвищують довіру громадськості до судів, дозволяють громадянам на власні очі знайомитися з тим, як працює судова система, і сприяють розвитку права.

Хоча існує дуже сильна презумпція того, що вся судова документація і слухання відкриті для громадськості, у деяких ситуаціях доступ публіки може бути обмежений. Наприклад, в ході гучного судового розгляду в залі суду може не вистачити місця для всіх охочих спостерігати за перебігом подій. Суд може також обмежити доступ до залу суду з міркувань безпеки або конфіденційності, наприклад, коли свідчить неповнолітній або інформатор правоохоронних органів. Нарешті, суддя своєю постановою може зробити певні документи недоступними для громадськості. Приклади закритої інформації можуть включати конфіденційні ділові документи, звіти правоохоронних органів, документи кримінального розслідування, дані про неповнолітніх і справи, пов'язані з

enforcement reports, criminal investigation documents, juvenile records, and cases involving national security issues.

національною безпекою.

THE STRUCTURE OF THE FEDERAL COURTS

The federal courts have jurisdiction to hear a broad variety of cases. The same federal judges handle civil and criminal cases; public law and private law disputes; cases involving individuals, corporations, and government entities; appeals from administrative agency decisions; and law and equity matters. All federal judges have the authority to decide issues regarding the constitutionality of laws and governmental actions that arise in their cases. The United States does not have a separate system of constitutional courts.

TRIAL COURTS

The U.S. district courts are the principal trial courts in the federal system. The district courts have jurisdiction to hear nearly all categories of federal cases. There are 94 federal judicial districts, including one or more in each state, the District of Columbia, and Puerto Rico. In the U.S. territories of Guam, the Commonwealth of the Northern Mariana Islands, and the U.S. Virgin Islands, similarly structured territorial district courts act as the federal trial courts.

Each U.S. judicial district includes a bankruptcy court operating as a unit of the district court. The bankruptcy court has jurisdiction over almost all matters involving insolvency cases, except criminal issues. Once a case is filed in a bankruptcy court, related matters pending in other federal and state courts may be removed to the

СТРУКТУРА ФЕДЕРАЛЬНИХ СУДІВ

Федеральні суди мають юрисдикцію для розгляду широкого кола справ. Одні й ті ж федеральні судді слухають як цивільні, так і кримінальні справи; спори публічного і приватного права; справи, що стосуються приватних осіб, корпорацій і державних структур; апеляції на рішення адміністративних органів; а також питання загального права і права справедливості. Усі федеральні судді наділені повноваженнями вирішувати оспорювані в судовому порядку питання, що стосуються конституційності законів і правомірності дій уряду. Окремої системи конституційних судів у Сполучених Штатах немає.

СУДИ ПЕРШОЇ ІНСТАНЦІЇ

Окружні федеральні суди є основними судами першої інстанції у федеральній системі. Окружні суди мають юрисдикцію розглядати майже всі категорії федеральних справ. Існує 94 федеральних судових округів – один або кілька в кожному штаті, окрузі Колумбія та Пуерто-Ріко. На територіях США – Гуамі, у Співдружності Північних Маріанських островів і на Американських Віргінських островах територіальні окружні суди аналогічної структури функціонують як федеральні суди першої інстанції.

Кожний судовий округ США включає в себе суд у справах про банкрутство, що діє як підрозділ окружного суду. Суд у справах про банкрутство має юрисдикцією майже з усіх питань, пов'язаних зі справами про платонеспроможність, за винятком кримінальних справ. Щойно справу подано до суду у справах про банкрутство, пов'язані з цим питання, що знаходяться на розгляді в інших

bankruptcy court. The bankruptcy courts are administratively managed by bankruptcy judges.

Two special trial courts in the U.S. federal judiciary have nationwide jurisdiction. The U.S. Court of International Trade addresses cases involving international trade and customs issues. The U.S. Court of Federal Claims has jurisdiction over disputes involving federal contracts, the taking of private property by the federal government, and a variety of other monetary claims against the United States.

Trial court proceedings are normally conducted by a single judge, sitting alone or with a jury of citizens as finders of fact. The U.S. Constitution provides for a right to trial by a jury in many categories of cases, including: (1) all criminal prosecutions except petty offenses; (2) civil cases in which the right to a jury trial applied under English law at the time of American independence; and (3) cases in which the Congress has expressly provided for the right to trial by jury.

In the U.S. territories of Guam, the Northern Mariana Islands, and the U.S. Virgin Islands, territorial district courts hear trials on matters arising under federal law and resolve bankruptcy cases. These jurisdictions may limit the application of U.S. constitutional provisions in favor of conflicting local laws (such as laws limiting the right to trial by jury). Territorial district judges also serve term appointments and can be removed from office for cause

федеральних судах і судах штатів, можуть бути передані до суду у справах про банкрутство. Суди у справах про банкрутство адміністративно керують судді зі справ про банкрутство.

Два спеціалізованих суди першої інстанції у федеральній судовій системі США мають загальнонаціональну юрисдикцію. Суд з міжнародної торгівлі США розглядає справи, пов'язані з міжнародною торгівлею та митними питаннями. Федеральний претензійний суд США має юрисдикцію щодо спорів, пов'язаних з федеральними контрактами, відчуженням приватної власності федеральним урядом та різними іншими грошовими претензіями до уряду Сполучених Штатів.

Судовий розгляд у суді першої інстанції зазвичай проводиться одним суддею, що засідає сам або з присяжними – звичайними громадянами, чіє завдання полягає у встановленні фактів у справі. Конституція США передбачає право на суд присяжних у багатьох категоріях справ, включаючи: (1) усі кримінальні переслідування, за винятком дрібних правопорушень; (2) цивільні справи, в яких право на суд присяжних застосовувалося відповідно до англійського права, як воно діяло на момент здобуття незалежності США; і (3) справи, в яких Конгрес прямо передбачив право на суд присяжних.

На територіях США – Гуамі, Північних Маріанських островах та Американських Віргінських островах – територіальні окружні суди провадять судові розгляди з питань, що виникають відповідно до федерального законодавства, і вирішують справи про банкрутство. Ці юрисдикції можуть обмежити застосування конституційних положень США на користь місцевих законів, що вступають у протиріччя з положеннями Конституції (таких, як закони, що обмежують право на суд присяжних). Термін служби суддів територіальних округів обмежений; крім того, їх може бути відсторонено від посади за фактом допущених порушень.

APPELLATE COURTS

The 94 judicial districts are organized into 12 regional circuits, each of which has a U.S. court of appeals.

A court of appeals hears appeals from the district courts located within its circuit, as well as appeals from certain federal administrative agencies.

In addition, the U.S. Court of Appeals for the Federal Circuit has nationwide jurisdiction to hear appeals in specialized cases, such as those involving patent laws and cases decided by the U.S. Court of International Trade or the U.S. Court of Federal Claims.

Litigants have a right of appeal in every federal case in which a district court enters a final judgment. For a court of appeals to review a matter, one or more parties to a case must file a timely appeal challenging the lower court's decision.

When an appeal is filed, a three-judge panel of the court of appeals typically reviews the decision.

The court of appeals does not hear additional evidence and normally must accept the factual findings established by the trial court. If additional fact finding is necessary, the court of appeals may remand the case to the trial court or administrative agency for further development of the record.

Remand is unnecessary in most cases, however, and the court of appeals either affirms or reverses the lower court or agency decision in a written order or opinion.

In cases of unusual importance, a court of appeals may vote to sit "en banc" to review the decisions of a three-judge panel. During an en banc sitting, all the appellate judges in the circuit will normally come together to rehear a case. The full court will then either affirm or reverse the panel with an en banc

АПЕЛЯЦІЙНІ СУДИ

94 судових округи організовані в 12 регіональних округів, у кожному з яких є апеляційний суд США. Апеляційний суд розглядає апеляції на рішення федеральних судів першої інстанції, розташованих в межах даного регіонального округу, а також апеляції деяких федеральних адміністративних відомств. Крім того, Апеляційний суд США у Федеральному окрузі Колумбія має загальнонаціональну юрисдикцію для розгляду апеляцій у спеціалізованих справах, таких як справи, пов'язані з патентним законодавством, та апеляції на рішення Суду США з міжнародної торгівлі або Федерального претензійного суду.

Сторони мають право на апеляцію по кожній федеральній справі, в якій федеральний суд першої інстанції виніс своє рішення. Для того, щоб апеляційний суд розглянув справу, одна або кілька сторін справи повинні своєчасно подати апеляцію, яка оскаржувала б рішення суду нижчої інстанції. Коли подається апеляція, колегія апеляційного суду у складі трьох суддів зазвичай розглядає оспорюване рішення. Апеляційний суд не заслуховує додаткові докази і, як правило, повинен погодитися з фактичними висновками, встановленими судом першої інстанції. Якщо необхідне додаткове встановлення фактів, апеляційний суд може передати справу до суду першої інстанції або адміністративної установи для дослідження та поповнення документації. Однак у більшості випадків відсилати на дослідження немає потреби, і апеляційний суд або підтверджує, або скасовує рішення суду нижчої інстанції або відомства в письмовій постанові або висновку.

У випадках особливої важливості апеляційний суд може проголосувати за те, щоб засідати *en banc* («усією лавою») для перегляду рішень колегії з трьох суддів. Під час засідання *en banc* усі судді апеляційної інстанції регіонального апеляційного суду зазвичай збираються разом, щоб повторно розглянути справу. Потім суд у повному складі або підтверджує, або скасовує

decision. The largest courts of appeals may split themselves into two en banc panels that operate in the same manner.

рішення колегії, прийнявши рішення повним складом. Найбільші апеляційні суди можуть розділитися на дві колегії *en banc*, які діятимуть аналогічним чином.

Стаття III Конституції США:

- Федеральні судді, які призначаються відповідно до Третьої статті, перебувають на посаді довічно.
- Федеральні судді, які призначаються відповідно до Третьої статті можуть бути відсторонені від посади тільки за допомогою процедури імпічменту Палатою Представників і по винесенню обвинувального вироку після розгляду справи Сенатом США.
- Грошове утримання федерального судді не може бути знижено.
- Юрисдикція федеральних судів:
 - судові справи в рамках федеральних законів
 - цивільні справи між громадянами різних штатів
 - Але суд застосовує закони штату при розгляді даних справ
 - справи, що підлягають розгляду адміралтейським судом
 - випадки притягнення до суду одного штату іншим

Англійський король Георг III,
роки правління 1760-1820

До американської революції (1776):

- Судді підпорядковувалися волі губернаторів колоній, що призначалися королем Англії.

Декларація незалежності - 4 липня 1776 року:

Король " зробив суддів залежними виключно від його волі у визначенні терміну повноважень, суми і виплат грошового утримання».

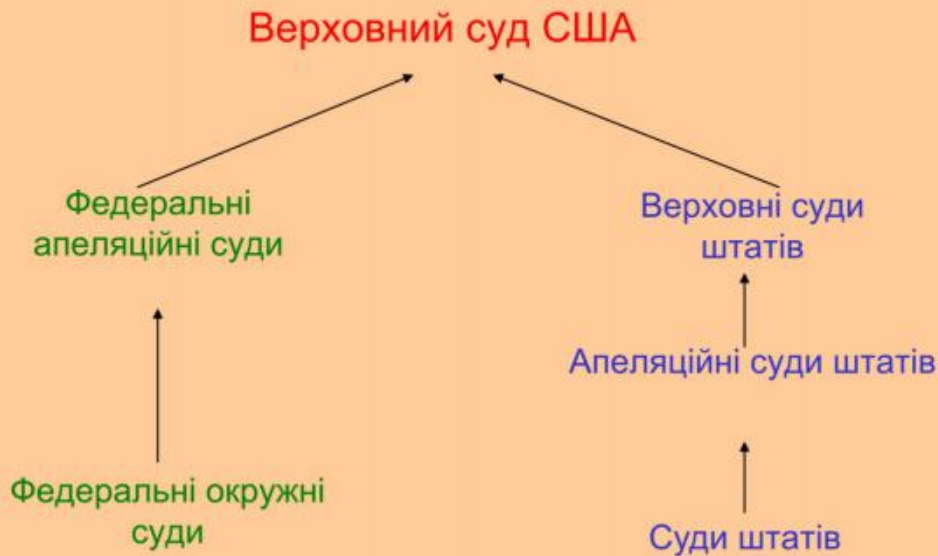
Питання, регульовані федеральними законами:

- Регулювання торгівлі між штатами та міжнародної торгівлі (дуже широкі повноваження)
- Законодавство про громадянські права
- Федеральні податки
- Громадянство і прийняття в громадянство
- Банкрутство
- Патентне право
- Збройні сили
- Оподаткування і витрачання бюджетних коштів з метою «забезпечення спільної оборони і загального благоденства США»
- Кримінальні злочини, що відносяться до наведених вище повноважень

Питання, що їх регулюють закони штатів (з урахуванням федеральних конституційних обмежень):

- Майнове право (в т. ч. заповіти, трасти і питання спадкування майна)
- контрактне право
- комерційне право в сферах, нерегульованих федеральними законами
- податки штатів
- сімейне право
- кримінальні злочини – більш широка юрисдикція, ніж у федеральних законів

Структура судової системи в США

Конституційні питання

- * Не існує окремого Конституційного Суду.
- * Верховний суд США є судом останньої інстанції щодо всіх питань, що стосуються федеральних законів, в тому числі, питань про Конституцію.
- * Суди нижчої інстанції - суди штатів і федеральні суди – можуть вести розгляд справ з конституційних питань і виносити рішення у цих справах за умови перегляду таких справ апеляційними судами аж до Верховного Суду США.
- * Не існує процедури винесення конституційних питань на розгляд Верховним судом США виключно з метою отримання консультативних висновків. Конституційні питання можуть бути представлені на розгляд Верховним судом США виключно в контексті реальних, справ, що розглядаються в судовому порядку.
- * Верховний суд США має право широкої дискреції щодо визначення того, які справи буде взято до розгляду й винесення рішень.
- * Щороку Верховний Суд США отримує апеляційні клопотання по близько 10 000 справ, але суд розглядає і виносить рішення по менш ніж 100 справах на рік.

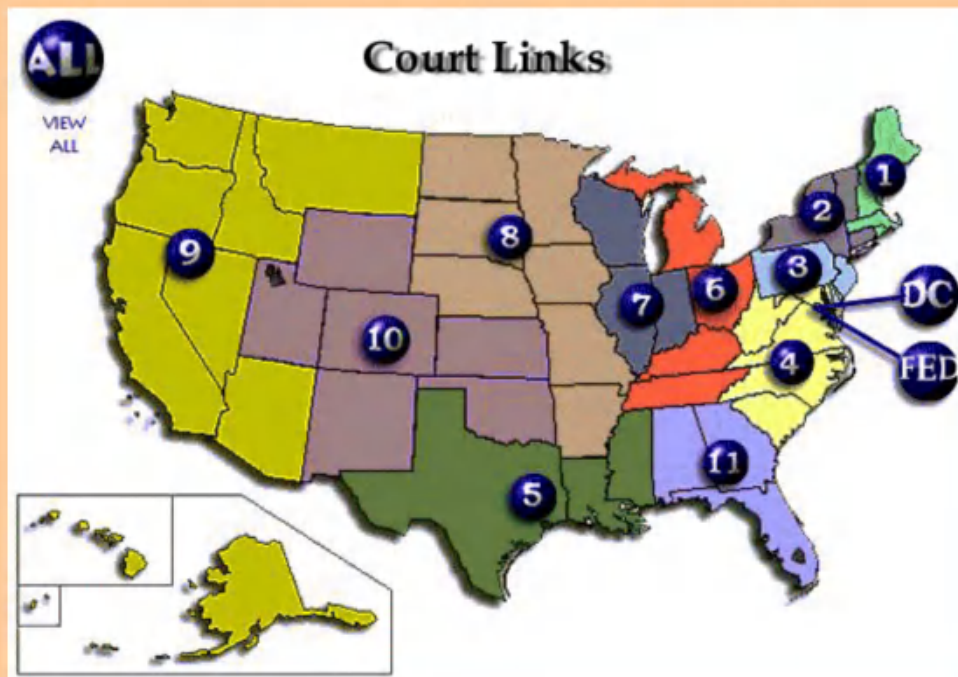
ФЕДЕРАЛЬНА СУДОВА СИСТЕМА США

ВЕРХОВНИЙ СУД	Верховний суд США 9 Членів Верховного суду: Голова и 8 суддів Верховного суду
АПЕЛЯЦІОННІ СУДИ	Федеральні апеляційні суди США 12 регіональних окружних апеляційних судів Приклад: десятий окружний апеляційний суд США
СУДИ ПЕРШОЇ ІНСТАНЦІЇ	Окружні суди 94 судових округів - Приклад: окружний суд США Західного округу Оклахоми федеральні суди у справах про банкрутство
ФЕДЕРАЛЬНІ СУДИ ТА ІНШІ ІНСТИТУЦІЇ ПОЗА СУДОВОЮ ГІЛКОЮ ВЛАДИ	Військові суди (суди першої інстанції та апеляційні суди) Податковий суд США Адміністративний розгляд у федеральних відомствах та установах виконавчої влади

8

Федеральні суди

Федеральні суди 1-ї інстанції та федеральні регіональні апеляційні суди - географічні кордони

9

3

Відбір на посаду судді штату

- * Партійні вибори
- * Позапартійні вибори
- * Призначення губернатором за умови проведення виборів (в бюлетень вноситься питання збереження на посаді після закінчення терміну)
- * Призначення губернатором за згодою законодавчого органу штату

12

Відбір на посаду федерального судді

- * Судді, згідно третьої статті Конституції США призначаються президентом за рекомендацією і за згодою Сенату США (довічно)
- Призначення на посаду судді з банкрутства і судді-магістрату регулюється законом відповідно до процесу відбору по заслугах - на 14-річний і 8-річний терміни

Заробітна платня федеральних суддів

- * Встановлюється Конгресом США
- * Залежить від рівня суду
- * Не може бути знижена протягом роботи судді
- Гарантується соціальне забезпечення та медична страховка

THE UNITED STATES SUPREME COURT

The U.S. Supreme Court is the highest court in the United States. The Court consists of the Chief Justice of the United States and eight Associate Justices. The Court sits en banc, with all nine justices hearing and deciding cases together, unless one of the justices does not participate in the case for some reason, such as an ethics conflict.

ВЕРХОВНИЙ СУД США

Верховний суд США є судом останньої інстанції країни. Суд складається з голови Верховного суду (головного судді США) і восьми суддів. Суд засідає en banc, тобто всі дев'ять суддів розглядають і вирішують справи разом, за винятком тих випадків, коли хтось із суддів з якоїсь причини не бере участь у справі, наприклад, задля дотримання етичних норм у разі конфлікту інтересів.

The Supreme Court's caseload consists of matters assigned to the Court and a small number of carefully selected discretionary cases. The Constitution and federal law provide that the Supreme Court will act as the court of first instance or exercise mandatory appellate review in a few designated cases, such as boundary disputes between the states. The remainder of the Supreme Court docket is

Робоче навантаження Верховного суду складається з питань, підсудних лише йому, і невеликої кількості ретельно відібраних дискреційних справ. Конституція і федеральний закон передбачають, що Верховний суд діятиме як суд першої інстанції або здійснюватиме обов'язковий апеляційний перегляд у декількох визначених випадках, таких як прикордонні суперечки між штатами. Решта справ, прийнятих Верховним судом до

determined electively when at least four Supreme Court justices agree to hear a case. The Court typically selects cases that present an important constitutional question or issue of federal law that needs to be clarified, such as when the regional courts of appeals “split” on a question of law and issue contradictory rulings.

розгляду, визначається на основі голосування (принаймні чотири судді Верховного суду мають погодитися розглянути справу). Суд зазвичай вибирає справи, в яких виникає важливий Конституційний казус або проблема федерального законодавства, яку необхідно прояснити, наприклад, коли регіональні апеляційні суди розходяться у своєму трактуванні якихось питань права й виносять з аналогічних справ рішення, що суперечать одне одному.

THE JURISDICTION OF THE FEDERAL COURTS

RELATIONSHIP BETWEEN THE STATE COURTS AND THE FEDERAL COURTS

Although federal courts are located in every state, they are not the only forum available to litigants.

In fact, the great majority of legal disputes in American courts are addressed in the separate state or local court systems.

Most of the state or local court systems, like the federal judiciary, have trial courts of general jurisdiction, intermediate appellate courts, and a supreme court.

They may also have specialized lower level courts, county courts, municipal courts, small claims courts, or justices of the peace to handle minor matters.

The state courts have jurisdiction over a wider variety of disputes than the federal courts. State courts, for example, have jurisdiction over virtually all divorce and child custody matters, probate and inheritance issues, real estate questions, and juvenile matters.

Most criminal cases, contract disputes, traffic violations, and personal injury cases are also resolved in the state courts.

Federal courts decide cases that involve the

ЮРИСДИКЦІЯ ФЕДЕРАЛЬНИХ СУДІВ

ВІДНОСИНИ МІЖ СУДАМИ ШТАТІВ І ФЕДЕРАЛЬНИМИ СУДАМИ

Хоча федеральні суди діють у кожному штаті, вони не є єдиним форумом, доступним для сторін змагального процесу. Насправді переважна більшість юридичних спорів в американських судах розглядаються в окремих судових системах штатів або в місцевих судах. Більшість судових систем Штатів або місцевих судів, так само як і Федеральна судова система, мають суди першої інстанції загальної юрисдикції, проміжні апеляційні суди і Верховний суд штату. У них також можуть бути спеціалізовані суди нижчого рівня, окружні суди, муніципальні суди, суди за дрібними позовами або мирові судді для розгляду дрібних справ.

Суди штатів мають юрисдикцію щодо ширшого кола суперечок, ніж федеральні суди. Наприклад, суди штатів мають юрисдикцію практично з усіх питань розлучення і опіки над дітьми, заповіту і спадкування, нерухомості і справ неповнолітніх. Більшість кримінальних справ, спорів за контрактами, порушень правил дорожнього руху та випадків тілесних ушкоджень також вирішуються в судах штату.

Федеральні суди вирішують справи, пов'язані

U.S. government or its officials, the U.S. Constitution or federal laws, or controversies between states or between the United States and foreign governments.

A case also may be filed in federal court—even if no question arising under federal law is involved—if the litigants are citizens of different states or the dispute arises between citizens of the United States and those of another country.

In the initial stages of any lawsuit the plaintiff must assert the legal basis for the court's jurisdiction over the case and the court must make an independent determination that it has jurisdiction to address the case. If a case is filed initially in a federal court, but the court determines that it lacks jurisdiction to adjudicate, the case must be dismissed. Under certain circumstances, a case that was improperly filed in federal court may be “remanded” to a state court that has jurisdiction to hear the case. Conversely, a case that was filed in a state court may, if certain conditions are met, be “removed” to a federal court. The federal and state courts are required to extend “full faith and credit” to each other's respective judgments. But under the Supremacy Clause of the Constitution, a federal law preempts any conflicting state law.

з урядом США або його посадовими особами, Конституцією США або федеральними законами, а також протиріччями між окремими штатами або між США та іноземними урядами. Справу також можуть подати до Федерального суду – навіть якщо не йдеться про питання, що виникають відповідно до федерального законодавства, – якщо сторони спору є громадянами різних штатів або спір виникає між громадянами США і підданими іншої країни.

На початкових стадіях будь-якого судового процесу позивач повинен обґрунтувати правову основу підсудності даної справи, а суд – прийняти незалежне рішення про те, що має юрисдикцію для його розгляду. Якщо справу спочатку подано до Федерального суду, але суд визначає, що не володіє юрисдикцією для винесення рішення, справу припиняють. За певних обставин справу, помилково подану до Федерального суду, можуть повернути до суду штату, що має юрисдикцію для його розгляду. І навпаки, справа, подана до суду штату, може, при дотриманні певних умов, бути передана до федерального суду. Федеральні суди і суди штатів зобов'язані виявляти «повну довіру» до відповідних рішень одне одного. Але, згідно з положенням про верховенство Конституції, федеральний закон виключає дієвість будь-яких законів окремих штатів, що суперечать йому.

∥

UNITED STATES FEDERAL JUDGES

APPOINTMENT OF JUDGES

Article III Judges

Justices of the Supreme Court, judges of the courts of appeals and the district courts, and judges of the U.S. Court of International Trade are appointed under Article III of the Constitution and essentially may serve for life.

Article III judges are nominated and appointed by the president of the United States and must be confirmed by the Senate. The judiciary plays no role in the political process surrounding the nomination or confirmation of judges. The primary criterion for appointment to a federal judgeship is a person's total career and academic achievements.

No examinations are administered to judicial candidates. Rather, a person seeking a judgeship is required to complete a lengthy set of forms that set forth in detail his or her personal qualifications and career accomplishments, including such matters as academic background, job experiences, public writings, intellectual pursuits, legal cases handled, and outside activities. Candidates also are subject to extensive interviews, background investigations, and follow-up questioning prior to their nomination.

Politics may be an important factor in the appointment of Article III judges.

Nominees are normally selected by the president from a list of candidates provided by senators or other office holders within the state in which the appointment is to be made. Article III judges are nominated by the president, usually from among the ranks of prominent practicing lawyers, lower federal court judges, state court judges, or law professors who reside within the district or

ФЕДЕРАЛЬНІ СУДДІ В США

ПРИЗНАЧЕННЯ СУДДІВ

Федеральні судді за Статтею III Конституції

Судді Верховного суду, апеляційних судів і окружних федеральних судів, а також судді суду США з міжнародної торгівлі призначаються відповідно до Статті III Конституції і, по суті, можуть служити довічно. Федеральні судді (за Ст. III) номінуються і призначаються президентом Сполучених Штатів за згодою Сенату. Судова влада не відіграє жодної ролі в політичному процесі, пов'язаному з призначенням або затвердженням суддів.

Основним критерієм для призначення на посаду федерального судді є професійна кар'єра й академічні досягнення. Кандидатам у судді не потрібно складати жодних іспитів. Замість цього, особа, яка претендує на посаду судді, повинна заповнити досить довгий набір форм, в яких докладно наводяться її особисті кваліфікаційні дані та кар'єрні досягнення, включаючи такі питання, як академічна освіта, досвід роботи, публікації, наукові дослідження, ведення юридичних справ та інші заняття, крім вузько професійних.

Номінації передують розлогі співбесіди з кандидатами, ретельно вивчається вся їхня біографія, проводяться подальші опитування. Політика може бути важливим фактором при призначенні суддів за Статтею III.

Кандидати зазвичай обираються президентом зі списку кандидатів, наданого сенаторами або іншими посадовими особами в штаті, на території якого у федеральному суді відкрилася вакансія. Судді за Ст. III призначаються президентом, як правило, з числа видних практикуючих юристів, суддів федеральних судів нижчої інстанції, суддів судів системи штату або викладачів права, які проживають у районі або судовому окрузі, де

circuit where the court sits.

The president's nominee must appear in person at a hearing before the Senate Judiciary Committee, and the Senate votes to confirm each judge.

Each federal judge is appointed to fill a specified, authorized judgeship in a particular district or circuit.

Judges have no authority to hear cases in another federal jurisdiction unless they are formally designated and assigned to the other court as a visiting judge.

Courts seek assistance from visiting judges to manage temporary increases in caseloads, cases that present a conflict of interest for local judges, or backlogs that result from unfilled judicial vacancies.

Once appointed, the Constitution gives Article III judges two key protections—lifetime appointment and the guarantee that their pay will not be decreased while they are in office. The Constitution's protections limit the political pressures on the judicial branch and give judges some protection when they issue unpopular decisions. To complement these protections, Article III judges can only be removed from office for "high crimes and misdemeanors" by Congress through the impeachment process. However, judges can be prosecuted for criminal conduct while in office.

Other Federal Judges

In addition to the judgeships established under Article III of the U.S. Constitution, the judicial branch includes U.S. Court of Federal Claims judges, bankruptcy judges, and magistrate judges who exercise specific authorities delegated to them by Congress or assigned to them by the district courts.

засідає суд.

Кандидат, номінований президентом, повинен особисто з'явитися на слухання в Сенатський комітет із судоустрою, і Сенат голосує за затвердження кожного судді.

Кожний федеральний суддя призначається для заповнення певної, законодавчо затвердженої посади судді в конкретному районі або регіональному судовому окрузі. Судді не мають повноважень розглядати справи в іншій федеральній юрисдикції, якщо вони офіційно не призначені або не направлені до іншого суду як запрошені судді. Суди звертаються по допомогу тимчасово відряджених до них суддів, коли не можуть упоратися з раптовим збільшенням навантаження, для слухання справ, пов'язаних з конфліктом інтересів для місцевих суддів, або щоб «дати раду заторам», що виникли як наслідок незаповнених суддівських вакансій у даному суді.

Після призначення Конституція надає суддям за Статтею III два ключові захисні механізми – довічне призначення і гарантію того, що їхню заробітну плату не буде знижено, поки вони перебувають на посаді. Захист Конституції перешкоджає політичному тиску на судову владу і забезпечує суддям певний захист, коли вони виносять непопулярні рішення. На додаток до цих захисних механізмів, судді за Статтею III можуть бути відсторонені від посади Конгресом у рамках процедури імпічменту тільки за «тяжкі злочини і переступи». Водночас, за протиправні діяння судді можуть бути притягнуті до кримінальної відповідальності і під час перебування на посаді.

Інші федеральні судді

На додаток до суддівських посад, встановлених відповідно до Статті III Конституції США, судова влада включає суддів Федерального претензійного суду США, суддів у справах про банкрутство і мирових суддів, які здійснюють конкретні повноваження, делеговані їм Конгресом або надані окружними судами.

U.S. Court of Federal Claims judges are appointed for terms of 15 years by the president, subject to confirmation by the Senate, and they can be removed from office for cause by a majority vote of the judges of the U.S. Court of Appeals for the Federal Circuit.

Bankruptcy judges and magistrate judges are judicial officers of the district courts, appointed by the courts of appeals and the district courts, respectively. The courts select bankruptcy and magistrate judges after evaluating applicants with the assistance of merit selection panels composed of local lawyers and other citizens.

Bankruptcy judges serve 14-year terms, while magistrate judges are appointed for 8-year terms. Before reappointing a bankruptcy or magistrate judge, the court must publish a public notice seeking comments on the incumbent's performance. The appointing court then convenes a panel to consider public comments and make a merit-based recommendation on whether the incumbent should be reappointed. During their term of service, bankruptcy and magistrate judges may also be removed for cause by a majority of the judges of the appointing court.

STATE JUDGES

State judges handle most cases in the United States, but they are not part of the federal court system. Rather, state court judges are a part of state court systems established by state governments. Like federal judges, state judges are required to support the U.S. Constitution and may invalidate state laws that they find inconsistent with the Constitution. State judges are selected in several ways, according to state constitutions and statutes. In most states, judges are either selected by popular

Судді Федерального претензійного суду США призначаються президентом строком на 15 років за умови затвердження Сенатом і можуть бути відсторонені від посади за наявності підстав більшістю голосів суддів Апеляційного суду США з федерального округу Колумбія.

Судді у справах про банкрутство і мирові судді є судовими посадовими особами окружних судів, що призначаються відповідно апеляційними судами і федеральними судами першої інстанції. Суди обирають суддів у справах про банкрутство та мирових суддів після оцінки кандидатів, яка здійснюється кваліфікаційними комісіями у складі місцевих юристів та інших громадян.

Судді у справах про банкрутство призначаються на 14-річний термін, мирові судді – на 8-річний. Перш ніж повторно призначити суддю у справах про банкрутство або мирового суддю, суд повинен опублікувати відповідне повідомлення з проханням прокоментувати якість роботи даного судді. Потім суд, що призначає, скликає колегію для розгляду зауважень громадськості та винесення рекомендації, заснованої на заслугах, про те, чи слід повторно призначити цього співробітника. Протягом терміну їхньої служби судді у справах про банкрутство і мирові судді також можуть бути відсторонені з обґрунтованої причини більшістю суддів суду, що призначив їх на посаду.

СУДДІ СУДІВ ШТАТІВ

Судді судів штатів розглядають більшість справ у США, але не є частиною федеральної судової системи. Скоріше, судді штатних судів є частиною судових систем окремих штатів, створених урядами цих штатів. Як і федеральні судді, судді Штатів зобов'язані підтримувати Конституцію США і можуть визнати недійсними закони штатів, що їх вони вважають несумісними з Конституцією. Судді штату відбираються в кілька способів – відповідно до конституцій і законів штатів. У

vote in a general election or initially appointed by the state governor and later subject to a vote on retention in the general election.

більшості штатів судді або обираються всенародним голосуванням на загальних виборах, або спочатку призначаються губернатором штату, а потім на загальних виборах населення голосує за те, залишати їх на посаді чи ні.

FEDERAL JUDICIAL ETHICS

By statute, federal judges may not hear cases in which they have personal knowledge of the disputed facts, a personal bias concerning a party to the case, any earlier involvement in the case as a lawyer, or a financial interest in any party or subject matter of the case. Federal judges also are subject to the Code of Conduct for U.S. Judges, a set of ethical principles and guidelines adopted by the Judicial Conference of the United States.

The Code of Conduct—and the opinions interpreting it—provide guidance for judges on issues of judicial integrity and independence, judicial diligence and impartiality, permissible extrajudicial activities, and the avoidance of impropriety or the appearance of impropriety.

ЕТИЧНІ НОРМИ У ФЕДЕРАЛЬНІЙ СУДОВІЙ СИСТЕМІ

Згідно із законом, федеральні судді не можуть розглядати справи, в яких вони особисто знайомі з оспорюваними фактами, мають особисту упередженість щодо сторони у справі, будь-яку попередню участь у справі як юрист або фінансову зацікавленість у будь-якому аспекті або предметі справи. Федеральні судді також підпорядковуються кодексу поведінки суддів США, зводу етичних канонів і керівних принципів, прийнятих судовою конференцією Сполучених Штатів.

Кодекс поведінки й рішення, що трактують його положення, містять рекомендації з питань чесності і незалежності суддів, ретельного виконання обов'язків судді і неупередженості, допустимої позасудової діяльності та недопущення порушень або навіть видимості порушень.

The Code of Conduct encourages judges to engage in activities to improve the law, the legal system, and the administration of justice. Indeed, federal judges have a distinguished history of service to the legal profession through their writing, speaking, and teaching.

Income from teaching and similar outside activities is limited to approximately 15 percent of the judge's salary. Furthermore, judges may not engage in political activity, the practice of law, or business activity (except investments).

Judges may request specific guidance on ethical issues from the Judicial Conference's Committee on Codes of Conduct.

The Committee's judges are authorized to draft the codes of conduct and render written advisory opinions to judges and court employees interpreting the code.

The Committee also publishes selected advisory opinions based on the facts presented in common inquiries.

The published opinions summarize a case and do not identify any particular judge.

The advisory opinions are made available within the judiciary and are posted on the courts' public website.

In addition to peer regulation under the judiciary's ethics rules, federal laws enable broad public scrutiny of any potential conflicts of interest presented by judges' financial holdings.

A federal statute requires all judges—as well as other high-level government officials—to file annual financial disclosure statements that list their assets, liabilities, positions, gifts, and reimbursements (and those of their spouses and minor children).

The disclosure statements for federal judges and certain judicial branch officials are

Кодекс поведінки закликає суддів брати участь у діяльності з удосконалення законодавства, правової системи та здійснення правосуддя. І справді, федеральні судді історично відігравали величезну роль у служінні юридичній професії завдяки своїм публікаціям, виступам та викладацькій діяльності.

Дохід від викладання та аналогічної зовнішньої діяльності обмежений приблизно 15 відсотками від заробітної плати судді. Крім того, судді не можуть займатися політичною діяльністю, юридичною практикою або підприємницькою діяльністю (за винятком здійснення інвестицій).

Судді можуть запросити конкретні рекомендації з етичних питань у Комітеті судової конференції з кодексів поведінки.

Судді Комітету уповноважені розробляти кодекси поведінки і писати консультативні висновки, що трактують положення Кодексу, за запитами суддів і службовців судових установ. Комітет також публікує окремі консультативні висновки, засновані на фактах, представлених у загальних запитах. Опубліковані думки узагальнюють справу, не називаючи конкретного суддю.

Консультативні висновки доступні для ознайомлення співробітників судових інстанцій і розміщуються на загальнодоступних веб-сайтах судів.

На додаток до колегіального регулювання відповідно до правил суддівської етики, федеральні закони передбачають широкий громадський контроль за будь-якими потенційними конфліктами інтересів, пов'язаними з фінансовими активами суддів. Федеральний закон вимагає від усіх суддів, а також інших державних високопосадовців щорічно подавати звіти, що містять розкриття фінансової інформації, в яких перераховуються їхні активи, заборгованості, акції або частки в компаніях, подарунки та компенсації (а також їхніх дружин/чоловіків та неповнолітніх дітей). Документи з розкриття інформації для федеральних суддів і деяких

maintained by the Administrative Office and are available to the public on request.

Public interest groups, journalists, and publishing companies often request copies of the reports and post them on the internet so that the public, particularly litigants, can search for potential conflicts presented by judges' finances.

JUDGES' COMPENSATION

Federal judges receive salaries and benefits set by Congress. Judicial salaries and employment benefits are comparable to those received by Members of Congress and other senior government officials.

The Constitution provides that the compensation of an Article III federal judge may not be reduced during the judge's service.

SENIOR AND RETIRED JUDGES

Court of appeals, district court, and U.S. Court of International Trade judges have life tenure under Article III of the Constitution. They are, therefore, not required to retire at any age.

Life tenured judges may voluntarily elect to retire from active service on full salary if they are at least 65 years old and meet certain years of service requirements.

Most Article III judges who retire continue to hear cases on a full or part-time basis as "senior judges."

Retired bankruptcy judges, magistrate judges, and U.S. Court of Federal Claims judges also may be "recalled" to active service.

Without the service donated by senior and retired judges, the judiciary would need many more judges to handle its cases.

посадових осіб судової влади зберігаються в Адміністративному управлінні і доступні громадськості за запитом. Групи громадських інтересів, журналісти та видавничі компанії часто запитують копії звітів і розміщують їх в Інтернеті, щоб громадськість і особливо сторони в судовому процесі могли відстежувати потенційні конфлікти інтересів, пов'язані з фінансами суддів.

ОПЛАТА ПРАЦІ СУДДІВ

Федеральні судді отримують заробітну плату та соціальне забезпечення, встановлені Конгресом. Заробітна плата суддів та соціальний пакет можна порівняти з тими, які отримують члени Конгресу та інші високопоставлені урядовці.

Конституція передбачає, що винагорода федерального судді за Статтею III не може бути зменшена під час виконання службових обов'язків.

«СТАРШІ» СУДДІ І СУДДІ, ЩО ВИЙШЛИ У ВІДСТАВКУ

Федеральні судді апеляційної ланки, окружних судів і Суду міжнародної торгівлі США мають довічний термін повноважень відповідно до Статті III Конституції. Тому вони не зобов'язані виходити на пенсію в будь-якому віці. Судді, які працюють довічно, можуть добровільно піти у відставку з дійсної служби з повним окладом, якщо їм не менше 65 років і вони відповідають певним вимогам до вислуги років. Більшість суддів за Статтею III, які вийшли на пенсію, продовжують розглядати справи з повним або неповним завантаженням як т.зв. «старші судді». Судді у справах про банкрутство, мирові судді і судді Федерального претензійного суду США також можуть бути знову «покликані» на дійсну службу. Без послуг, надаваних старшими суддями і тими, що вийшли на пенсію, судовим інстанціям знадобився б набагато більший постійний штат суддів для розгляду наявного обсягу справ.

JUDICIAL EDUCATION

Federal judges are not required to attend judicial training before they are appointed. Judges may elect to attend orientation programs on substantive legal topics, the art of judging, and case management shortly after they are appointed and throughout their judicial careers.

The new judges' orientation and other legal education programs are sponsored by the Federal Judicial Center (FJC), the judicial branch's principal research and training resource. The FJC also develops a number of special focus programs on new legislation, developments in case law, and specific judicial skills, often in conjunction with law schools.

The programs address specific areas of the law in depth, such as intellectual property and the use of scientific evidence.

In addition to live seminars and workshops, the FJC produces videos, audio programs, manuals, and other materials to assist judges.

The Administrative Office conducts administrative training programs for judges on the use of technology and management issues such as pay and benefits, hiring staff, judicial branch organization and governance, judicial ethics, and personal security.

The Administrative Office also offers special orientation programs on management and operations for new chief judges.

The FJC, the Administrative Office, and the U.S. Sentencing Commission jointly operate a television network that streams daily education and information programs for judges and court staff. In addition, several individual courts conduct in-house orientation and mentoring programs for new judges, as well as roundtable discussions or other substantive programs for all judges.

ОСВІТНЯ ПІДГОТОВКА СУДДІВ

Федеральні судді не зобов'язані проходити спеціальну судову підготовку до призначення. Судді можуть прийняти рішення відвідувати ознайомчі програми з основних правових тем, мистецтва розгляду справ і організації їх проходження – незабаром після призначення і протягом всієї судової кар'єри. Орієнтація для нових суддів та інші програми підвищення юридичної кваліфікації пропонуються Федеральним судовим центром (FJC) – основним дослідницьким і навчальним ресурсом судової гілки влади. FJC також розробляє ряд спеціальних програм, присвячених новому законодавству, розробкам у галузі прецедентного права і конкретним суддівським навичкам, часто спільно з юридичними вишами. Програми предметно розглядають конкретні сфери законодавства, такі як інтелектуальна власність та використання наукових доказів. На додаток до очних семінарів і практикумів, FJC випускає відео- й аудіопрограми, посібники та інші матеріали для надання допомоги суддям.

Адміністративне управління проводить програми адміністративного навчання для суддів з питань використання нових технологій та вирішення управлінських питань, таких, як оплата праці та соцзабезпечення, наймання персоналу, організація та управління судовими установами владою, судова етика та особиста безпека. Управління також пропонує спеціальні ознайомчі програми з питань адміністрування та повсякденної керівної роботи для нових голів судів.

FJC, Адміністративне управління судів США й Комісія з винесення вироків спільно керують телевізійною мережею, яка транслює щоденні освітні та інформаційні програми для суддів і співробітників судів. Крім того, кілька окремих судів проводять власні програми орієнтації й наставництва для нових суддів, а також обговорення за круглим столом або інші предметні фахові програми для всіх суддів.

JUDGES' STAFF

In addition to court staff appointed by the court as a whole, each judge is allowed to hire a small personal staff known as “chambers” staff. Judges may hire a secretary or judicial assistant to help them with administrative matters and law clerks to help them review records, research legal issues, and draft papers.

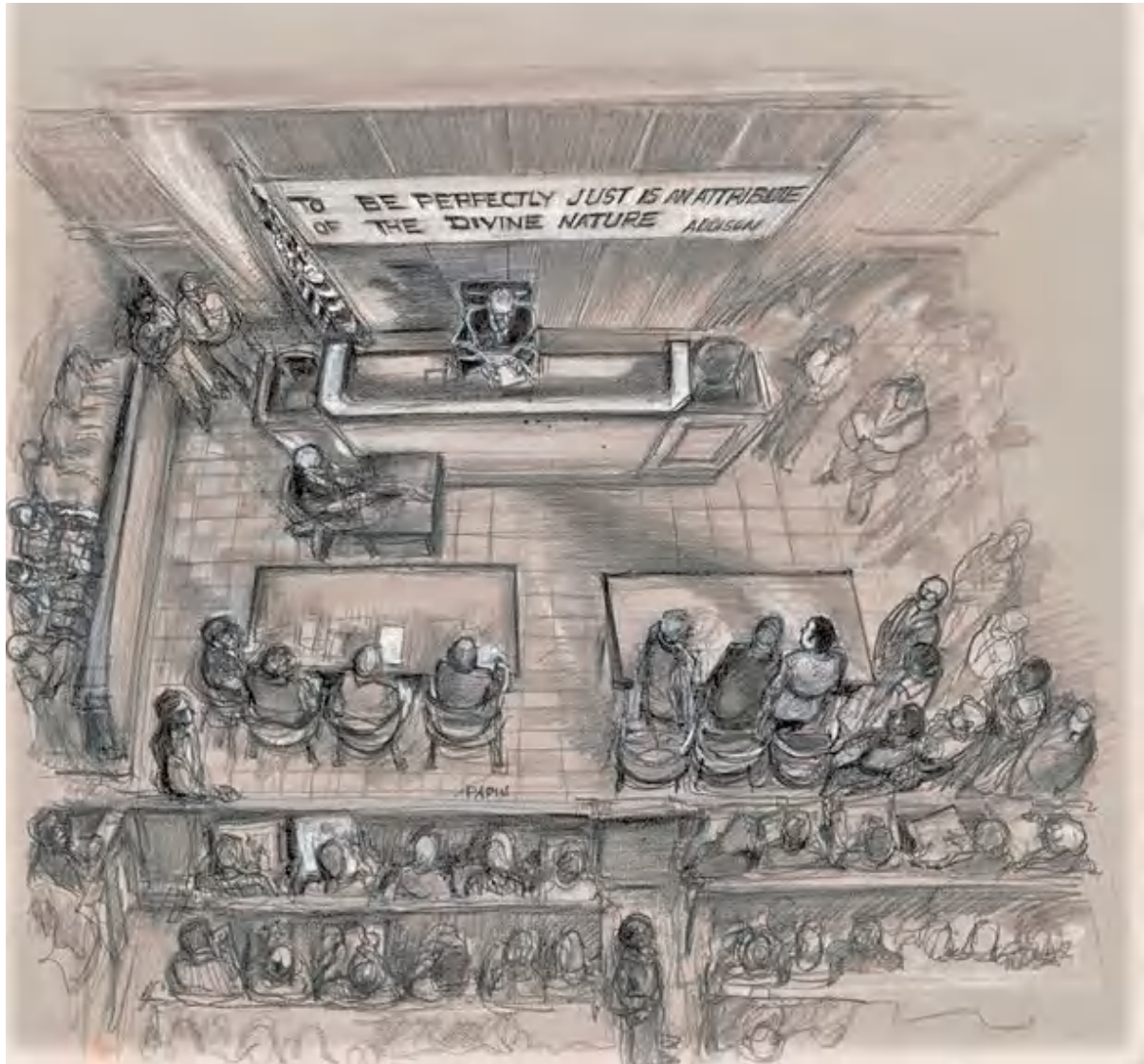
Chambers staff is subject to the ethical restrictions contained in the Code of Conduct for Judicial Employees.

The duties of chambers staff vary depending on the particular work and management preferences of each judge or court. Judges carefully supervise and review the work of their chambers staff. By using their staff to conduct legal research and other tasks that do not involve exercising the discretionary powers of a judge, each judge is better able to perform the tasks of judging.

ПЕРСОНАЛ В ОФІСІ ФЕДЕРАЛЬНОГО СУДДІ

На додаток до судового персоналу, найманого судом в цілому, кожному судді дозволяється наймати невеликий особистий персонал, відомий як персонал офісу судді. Судді можуть найняти секретаря або помічника судді для роботи з адміністративними питаннями, а також юридичних помічників, до функцій яких входить ознайомлення з документацією, дослідження юридичних аспектів справ і складання проектів рішень. На цю групу співробітників поширюються етичні обмеження, що містяться в Кодексі поведінки судових працівників.

Обов'язки співробітників офісу судді відрізняються залежно від конкретного навантаження і стилю управління кожного судді або суду. Судді ретельно контролюють і аналізують роботу співробітників своїх особистих офісів. Використовуючи свій персонал для проведення правових досліджень та виконання інших завдань, не пов'язаних із здійсненням дискреційних повноважень судді, кожний суддя може краще зосередитися на роботі з винесення рішень.

DISTINCTIVE FEATURES OF THE AMERICAN JUDICIAL SYSTEM

ВІДМІННІ РИСИ АМЕРИКАНСЬКОЇ СУДОВОЇ СИСТЕМИ

THE ADVERSARY SYSTEM

The litigation process in U.S. courts is referred to as an “adversary” system because it relies on the litigants to present their dispute before a neutral fact finder.

According to American legal tradition, inherited from English common law, the clash of adversaries allows the jury or judge to

ЗМАГАЛЬНІСТЬ ПРОЦЕСУ

Судовий процес у судах США називається «змагальною системою», бо покладається на те, що сторони судового розгляду представлять свої докази нейтральній стороні, чия функція полягає у встановленні фактів. Згідно з американською правовою традицією, успадкованою від англійського прецедентного

determine the truth and resolve the dispute. In some other legal systems, judges or magistrates conduct investigations to find relevant evidence or obtain testimony from witnesses.

In the United States, however, litigants and their attorneys collect evidence and prepare it for trial, without assistance from the court. The essential role of the judge is to structure and regulate the development of issues by adversaries and to ensure that the law is followed and fairness is achieved.

THE COMMON-LAW SYSTEM

The American judicial process is based largely on the English common law system. In a common law system, legal interpretations and distinctions recognized in court rulings establish precedents that become binding on lower courts in the jurisdiction.

Rather than remaining a fixed body of legal rules, as in the codes of civil law systems, precedent allows the law to develop over time, yet remain predictable.

In the past century, Congress has passed elaborately detailed statutes in most areas of federal law. The comprehensive statutes, sometimes referred to as “codes,” establish legal principles and specific provisions governing most aspects of a particular field of law.

These bodies of statutory law include, for example, the Bankruptcy Code, the Internal Revenue Code, the Social Security Act, the Securities Act, and the Securities Exchange Act. The states have also adopted various comprehensive codes, such as the Uniform Commercial Code.

These statutes are often further developed and

права, зіткнення в суді протилежних сторін дозволяє присяжним або судді визначити істину і вирішити спір. У деяких інших правових системах судді або магістрати виконують і слідчу функцію, спрямовану на знаходження відповідних доказів або отримання показань свідків. Однак у Сполучених Штатах сторони та їхні юристи збирають докази та готують їх до судового розгляду без допомоги суду. Основна роль судді полягає в тому, щоб структурувати і регулювати подання доказів протилежними сторонами і забезпечувати дотримання закону і досягнення справедливості.

СИСТЕМА ПРЕЦЕДЕНТНОГО ПРАВА

Американський судовий процес значною мірою заснований на англійській системі прецедентного права. У даній системі загального права правові тлумачення і визначення, зафіксовані в судових рішеннях, створюють прецеденти, які стають обов’язковими для нижчих судів у даній юрисдикції. Замість залишатися фіксованим масивом правових норм, подібно до кодексів у системах цивільного права, прецедент дозволяє певну законотворчість, що з плином часу розвивається, залишаючись при цьому досить передбачуваною.

У минулому столітті Конгрес прийняв ретельно опрацьовані закони в більшості галузей федерального законодавства. Всеосяжні закони, іноді звані «кодексами», встановлюють правові принципи і конкретні положення, що регулюють більшість аспектів конкретної царини права.

Ці інструменти статутного права включають, наприклад, Кодекс про банкрутство, Податковий кодекс, Закон про соціальне забезпечення, Закон про цінні папери та Закон про фондові біржі. Штати також прийняли різні всеосяжні кодекси, такі як Єдиний торговельний кодекс США. Ці закони часто розвиваються та інтерпретуються відповідно до положень, прийнятих федеральними

interpreted by implementing regulations promulgated by federal and state administrative agencies.

Despite the adoption of comprehensive codes and the general growth of statutory law over the last century, the American courts continue to interpret statutes and regulations as common law, or according to “precedent.” Thus, for example, a bankruptcy court applying the Bankruptcy Code will consult relevant case law to determine whether there are Supreme Court or court of appeals rulings governing how a particular code section should be applied in certain situations. Lawyers who appear before the court may then argue that the facts in their case are similar to those in a case that resulted in a favorable ruling, or they could argue that an unfavorable precedent does not apply because the factual and legal situation in their case is critically distinct from the precedent.

All judges in the United States, regardless of the level of the court in which they sit, exercise the power of judicial review. While judges normally presume the laws or actions that they are reviewing are valid, they will invalidate statutes, regulations, or executive actions that they find to be clearly inconsistent with the U.S. Constitution. All judges are required to place the Constitution above all other laws. Judges will, therefore, not only abide by precedent in interpreting statutes, regulations, and actions by members of the executive branch, but will seek to interpret them consistently with the Constitution.

адміністративними органами та урядовими відомствами штатів.

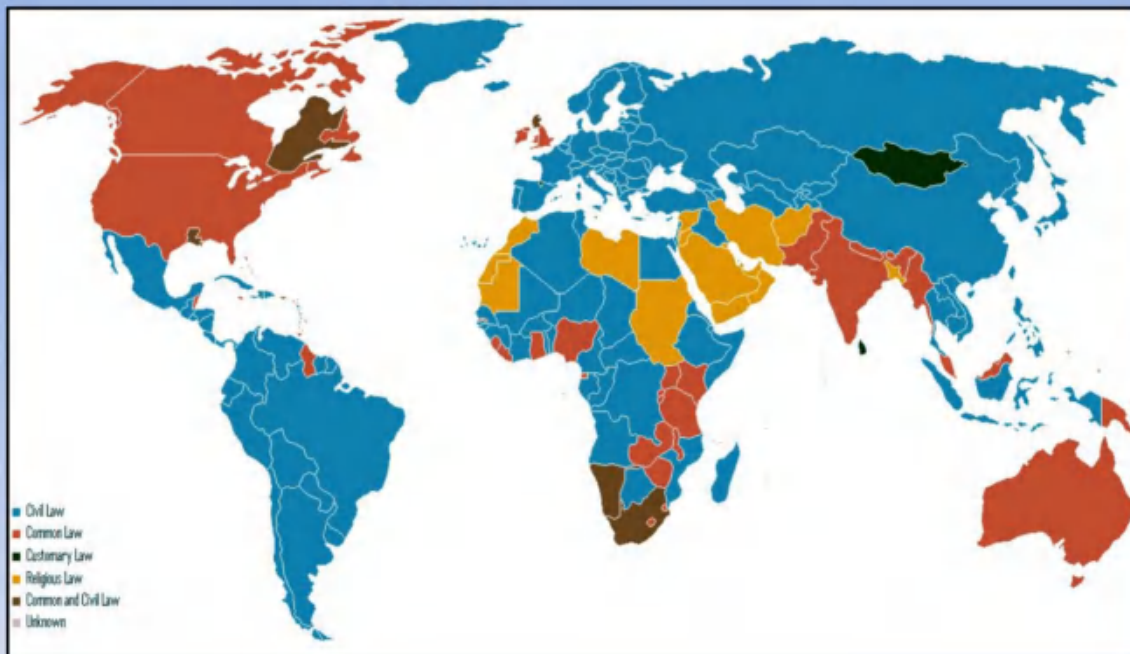
Незважаючи на прийняття всеосяжних кодексів і загальне зростання статутного права за останнє століття, американські суди й надалі трактують закони й нормативні акти як загальне право або відповідно до «прецеденту». Так, наприклад, суд у справах про банкрутство, який застосовує Кодекс про банкрутство, звіряється з відповідною судовою практикою, щоб визначити, чи існують постанови Верховного суду або Апеляційного суду, які регулюють застосування конкретного розділу кодексу в певних ситуаціях. Юристи, які постають перед судом, можуть потім стверджувати, що факти в їхній справі аналогічні фактам у справі, в якій було винесено позитивне рішення, або ж можуть наполягати, що несприятливий для їхнього клієнта прецедент непридатний, бо фактична і правова ситуація в їхній справі принципово відрізняється від наявного прецеденту.

Усі судді в Сполучених Штатах, незалежно від рівня суду, в якому вони засідають, здійснюють повноваження щодо судового перегляду. Хоча судді зазвичай припускають, що закони або заходи, які вони розглядають, є дієвими, вони можуть прийняти рішення про недійсність законів, постанов або дій виконавчої влади, які, на їхню думку, явно суперечать Конституції США. Усі судді зобов'язані ставити Конституцію вище від усіх інших законів. Тому судді будуть не тільки керуватися прецедентами при тлумаченні законів, постанов і дій членів виконавчої влади, а й будуть прагнути тлумачити їх відповідно до Конституції.

Методи прийняття судових рішень в США

- * Загальне право
- * Цивільне (кодифіковане) право
- * Кодифіковане право, у поєднанні з методами правозастосування прецедентного права

Правові системи в світі

Система загального права

- * Судові рішення – джерело матеріального права
- * Система загального права визнає, що коли суд застосовує закон до нової фактичної ситуації, він, по суті, створює нове положення права
- Пильна увага звернена на факти кожної окремо взятої справи
- Рішення апеляційних судів стають прецедентами, що є обов'язковими для судів нижньої інстанції.

Система, яка використовується в США є комбінацією методів загального права і цивільного права

Головні джерела права:

- Положення Конституції
- Міжнародні угоди
- Законодавство
- Адміністративні постанови
- Судові рішення апеляційних судів

Вторинні джерела права:

- * Судові рішення з інших юрисдикцій
- * Законодавча історія закону, що тлумачиться
- * Юридичні трактати та статті з правознавчих журналів

Тлумачення законів

Коли американський апеляційний суд тлумачить закон, суд розглядає:

- (1) Текст самого закону
- (2) Рішення інших судів
- (3) Мету нормотворчесті , що створила підвалени для прийняття закону
- (4) Законодавчу історію
- (5) Наукові коментарі

Потім тлумачення апеляційного суду стає обов'язковим для застосування в судах нижньої інстанції щодо всіх майбутніх справ. Судова "інтерпретація" апеляційним судом стає "законом" для судів нижчої інстанції.

Використання міжнародних норм права Верховним судом США

США не підсудні будь-якому міжнародному суду, але Верховний суд США посилався на міжнародні джерела права в якості вторинних джерел.

Посилання Верховного суду США на міжнародні джерела:

- * 2003 – Рішення, що визнає неконституційним закон Техасу, який криміналізує гомосексуальні акти. Верховний суд посилався на рішення ЄСПЛ щодо Ірландії
- * 2002 – Рішення, яке постановляє, що смертна кара не може бути застосована до розумово відсталого злочинця. Верховний суд посилався на "дружню аргументацію" Європейського союзу як на віддзеркалення точки зору "світової спільноти".
- * 1988 – Рішення, яке визнає, що смертна кара не може бути призначена як покарання у випадку, коли підсудний був неповнолітнім на момент скоєння злочину. Верховний суд посилався на закони європейських країн, СРСР, Канади та Нової Зеландії.

FEES AND COSTS OF LITIGATION

Another characteristic of the American judicial system is that litigants typically pay their own costs of litigation whether they win or lose. The federal courts charge litigants moderate fees when they initiate a case, submit subpoenas, and in relation to certain other filings with the court. Most fees are set by Congress. Civil plaintiffs who cannot afford to pay court fees may seek permission from the court to proceed without paying those fees. Other costs of litigation, such as attorneys' and experts' fees, are more substantial. In some categories of civil cases, including cases alleging certain civil rights violations, a winning plaintiff may recover attorney costs from the defendant.

In criminal cases, the government pays the costs of investigation and prosecution. The court also provides a government-funded attorney, necessary experts, and investigators to any criminal defendant who is unable to afford an attorney.

EXECUTION OF JUDGMENTS

Execution and enforcement of judgments is the responsibility of the parties to the litigation, not the courts.

In criminal cases, the U.S. Marshals Service (an organization within the executive branch's Department of Justice) is responsible for prisoners sentenced to incarceration until they are delivered to the Bureau of Prisons (also within the Department of Justice).

Defendants may also be ordered to pay a fine. Any fines are paid to the clerk of court who records the transaction and processes the money as specified in the court order.

Should the defendant fail to pay a required fine, the Department of Justice will enforce the court order by pursuing actions to collect the

ГОНОРАРИ ТА СУДОВІ ВИТРАТИ

Ще однією характерною рисою американської судової системи є те, що сторони, як правило, самі оплачують судові витрати незалежно від того, виграють вони чи програють. Федеральні суди стягують з позивачів помірні збори при порушенні справи, подачі клопотання про виклик за повісткою або у зв'язку з деякими іншими поданнями до суду. Більшість зборів встановлюються Конгресом. Цивільні позивачі, які не можуть дозволити собі платити судові мита, можуть звернутися до суду за дозволом на розгляд без сплати мит. Інші судові витрати, такі як гонорари юристів та експертів, є суттєвішими. У деяких категоріях цивільних справ, включаючи справи, в яких стверджується про певні порушення цивільних прав, позивач, що виграв справу, може стягнути з відповідача витрати на юриста.

У кримінальних справах уряд оплачує витрати на слідчі дії та обвинувачення. Суд також надає оплачуваного державою адвоката, необхідних експертів і слідчих будь-якому обвинуваченому в кримінальному злочині, який не може дозволити собі найняти собі адвоката.

ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ

Виконавче провадження судових рішень є обов'язком сторін судового розгляду, а не судів. У кримінальних справах Служба судових приставів США (так звана Служба федеральних маршалів, організація у складі Міністерства юстиції, тобто така, що знаходиться у вертикалі виконавчої влади) несе відповідальність за ув'язнених, засуджених до позбавлення волі, доки їх буде передано у відання Управління в'язниць (теж у системі Міністерства юстиції). Відповідачам також може бути наказано сплатити штраф. Будь-які штрафи сплачуються до офісу адміністратора суду, який реєструє транзакцію і надсилає платіж згідно з судовою постановою. Якщо відповідач не сплатить необхідний штраф, Міністерство юстиції приведе у виконання постанову суду,

money.

In civil cases, the parties themselves are responsible for executing court orders.

Money judgments are frequently covered by insurance, and in those cases insurance companies are usually quick to resolve the details of enforcing the judgment.

Individuals attempting to enforce a judgment against an uncooperative party have several options.

In general, a civil judgment becomes a lien attached to any real property of the losing party, and the judgment earns interest at a specified rate of return until it is collected.

In federal court, the winning party may obtain the assistance of the court to examine the debtor and protect property in the debtor's possession.

A winning party may also apply to a state court for assistance in enforcing a federal court judgment through state law remedies such as garnishing the wages or attaching the assets of the losing party.

PROCEDURAL RULES FOR CONDUCTING LITIGATION

The Rules Enabling Act of 1934 gives the federal judiciary the responsibility to issue rules of procedure and evidence that govern all federal court proceedings. Under the Act's authority, the judiciary has established federal rules of evidence, and rules of civil, criminal, bankruptcy, and appellate procedure. The rules are designed to eliminate unjustifiable expense and delay and to promote simplicity, fairness, and the just determination of litigation. Committees of judges, lawyers, and academics appointed by the Chief Justice draft the rules. The Administrative Office publishes the draft rules for public comment, the Judicial Conference of the United States then approves

виконавши належні дії зі стягнення грошей.

У цивільних справах сторони самі несуть відповідальність за виконання судових постанов. Рішення суду про стягнення коштів часто покриваються страховкою, і в цих випадках страхові компанії, як правило, швидко вирішують деталі приведення у виконання судового рішення.

В осіб, які намагаються привести у виконання судове рішення щодо незговірливої сторони, є кілька варіантів. Як правило, судове рішення за цивільним позовом передбачає накладання арешту на будь-яке нерухоме майно сторони, що прогала, і доки існує незакрита заборгованість за судовим рішенням, з відповідача стягуються відсотки за встановленою ставкою. У федеральному суді сторона-переможниця може отримати допомогу суду для вивчення ситуації боржника і захисту майна, що знаходиться в його володінні, од відчуження. Сторона, що виграла, може також звернутися до суду штату по допомогу в приведенні у виконання рішення федерального суду за допомогою засобів правового захисту штату, таких як стягнення заробітної плати або арешт активів сторони, що прогала.

ПРОЦЕСУАЛЬНІ ПРАВИЛА ВЕДЕННЯ СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ

Закон про дозвільні правила 1934 року покладає на федеральну судову систему відповідальність за розробку правил процедури і допуску доказів, і ці правила регулюють усі федеральні судові розгляди. Відповідно до цього Закону судова влада встановила федеральні правила щодо використання доказів, а також процесуальних норм розгляду справ з цивільного та кримінального судочинства, а також справ про банкрутство та апеляцій. Правила розроблено для усунення невинуватених витрат і затримок, а також для сприяння простоті, об'єктивності та справедливості вирішення судових спорів. Комітети суддів, юристів і правознавців, призначені головою Верховного Суду, розробляють правила, Адміністративне

the rules, and the Supreme Court formally promulgates the rules. Congress has a limited period of time to review the rules and vote to reject or modify them before they enter into force.

REPORTING OF JUDICIAL PROCEEDINGS

All trial and pretrial proceedings conducted in open court are recorded by a court reporter or sound equipment. The court reporter is a person specially trained to record all testimony and produce a word-for-word account of court action called a transcript. A certified written transcript may be prepared from the court reporter's record or a sound recording if necessary for the appeal of a court's decision, or upon request by one of the litigants or another person. The party requesting a transcript must pay a fee to cover the costs of preparing the transcript.

PUBLICATION OF COURT OPINIONS

Common-law courts rely on judicial precedent to interpret and apply the law, so it is vital for judicial opinions on current legal issues to be readily available to courts and lawyers facing similar issues.

As a result, nearly all opinions and orders are open public records. Access to these records is constantly improving as a result of technology. Judges now enter most orders and opinions electronically so that attorneys receive notice of court action via system-generated email messages.

Electronically docketed materials are also available to the public one day after they are entered.

The federal courts' electronic docketing system allows the public to access court records in

управління публікує проєкт правил для громадського обговорення; потім Судова конференція США затверджує правила, а Верховний суд офіційно вводить їх у дію. Конгрес має обмежений час, щоб переглянути правила і проголосувати за їх відхилення або зміну до того, як вони набудуть сили.

ЗВІТНІСТЬ ПРО СУДОВІ РОЗГЛЯДИ

Усі судові та досудові розгляди, що проводяться у відкритому суді, записуються судовим стенографістом або обладнанням звукозапису. Судовий стенографіст – це людина, спеціально навчена записувати всі свідчення і скласти дослівний протокол судового процесу (стенограму). Завірена письмова стенограма може бути підготовлена на основі записів судового стенографіста або звукозапису, якщо це необхідно для оскарження рішення суду, або за запитом однієї зі сторін процесу, або іншої особи. Сторона, яка запитує стенограму, повинна сплатити збір для покриття витрат на її підготовку.

ПУБЛІКАЦІЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ

Суди загального права покладаються на судові прецеденти для тлумачення і застосування закону, тому життєво важливо, щоб судові рішення з поточних правових питань були легкодоступні судам і юристам, які стикаються з аналогічними справами.

У результаті майже всі рішення і постанови є відкритими публічними документами. Доступ до цієї документації постійно вдосконалюється завдяки розвитку технологій. Судді тепер вводять більшість постанов і рішень в електронному вигляді, і юристи сторін отримують повідомлення про рух у справі через згенеровані системою повідомлення електронної пошти. Введені в електронну систему матеріали також доступні громадськості вже за добу після їх введення.

Система електронного документообігу федеральних судів надає громадськості доступ

multiple ways. The judiciary's internet-based system, Public Access to Court Electronic Records (PACER, [www. Pacer.gov](http://www.pacer.gov)), is an online service that allows users to obtain free access to orders and opinions from federal appellate, district, and bankruptcy courts, and to search a national index of case and party names.

Additional case and docket information on PACER can be accessed for a nominal fee. Courts also make their opinions available to the public at no cost by directly posting them to their public websites or providing them to a free document repository maintained by the Government Printing Office. Most documents are also still available for review and printing at any courthouse.

In addition to court-initiated distribution, private legal publishing companies and research services, such as Westlaw and Lexis/Nexis, make court opinions, statutes, and other legal materials available to the public on a commercial basis. Law schools and other organizations also collect court opinions, mainly from the courts of appeals, and make them available on the internet. Examples of collections of Supreme Court and courts of appeals opinions include:

FindLaw's Cases and Codes section:
<http://www.findlaw.com/casecode/>

Cornell University Law School's Legal Information Institute:
<http://www.law.cornell.edu>
The justia.com U.S. Law page:
<http://law.justia.com/>

до судових записів у кілька способів. Судова система на базі Інтернету, публічний доступ до електронних записів суду (PACER, [www. pacer.gov](http://www.pacer.gov)), являє собою онлайн-сервіс, який дозволяє користувачам отримувати безкоштовний доступ до постанов і рішень федеральних апеляційних і окружних судів, а також судів у справах про банкрутство, і здійснювати пошук за національним індексом назв справ і сторін.

За символічну плату можна отримати доступ до додаткової інформації зі справи і списку справ в системі PACER. Суди також безкоштовно надають громадськості свої рішення, безпосередньо розміщуючи їх на своїх загальнодоступних веб-сайтах або передаючи їх у безкоштовне сховище документів на балансі Урядової друкарні США. Як і раніше, більшість документів також доступні для ознайомлення і роздрукування в будь-якій будівлі суду.

На додаток до розповсюдження за ініціативою суду приватні юридичні видавництва та дослідницькі служби, такі як Westlaw та Lexis/Nexis, надають громадськості судові рішення, статuti та інші юридичні матеріали на комерційній основі. Юридичні вузи та інші організації також збирають судові рішення, головним чином – прецеденти з апеляційних судів, і розміщують їх в Інтернеті. Приклади зібрань рішень Верховного Суду та апеляційних судів:

FindLaw's Cases and Codes section:
<http://www.findlaw.com/casecode/>

Cornell University Law School's Legal Information Institute: <http://www.law.cornell.edu>

The justia.com U.S. Law page:
<http://law.justia.com/>

THE FEDERAL JUDICIAL PROCESS IN BRIEF

CIVIL CASES

A federal civil case involves a legal dispute between two or more parties. To begin a civil lawsuit in a federal court, the plaintiff files a document called a “complaint” with the court and “serves” a copy of the complaint on the defendant.

The complaint is a short statement that describes the plaintiff’s injury or other legal claim and explains how the defendant caused the injury or damage. The complaint states a basis for the court’s jurisdiction and asks the court to order relief. A plaintiff may seek monetary compensation for damages or ask the court to order the defendant to stop the conduct that is causing the harm. The court may also order other types of relief, such as a declaration of the legal rights of the plaintiff in a particular situation.

To prepare a case for trial, the litigants may conduct “discovery.” In discovery, the litigants must provide information to each other about the subject matter of the case, such as the identity of witnesses, the expected testimony of the witnesses, and copies of any documents related to the case.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ СУДОВИЙ ПРОЦЕС КОРОТКО

ЦИВІЛЬНІ СПРАВИ

Федеральна цивільна справа передбачає юридичний спір між двома або більше сторонами. Щоб ініціювати цивільний позов у федеральному суді, позивач подає до суду документ, званий «позовною скаргою», і організовує вручення копії скарги відповідачу.

Скарга являє собою коротку заяву, в якій описується збитки позивача або інша юридична вимога і пояснюється, як відповідач заподіяв травму або завдав шкоди. У скарзі викладається обґрунтування підсудності і міститься прохання до суду винести постанову про задоволення позову. Позивач може вимагати грошову компенсацію за заподіяну шкоду або просити суд зобов’язати відповідача припинити поведінку, що заподіює шкоду. Суд може також видати припис про інші види задоволення правонаступництва, такі як затвердження законних прав позивача в якійсь конкретній ситуації.

Щоб підготувати справу до судового розгляду, сторони можуть провести досудовий обмін документацією (так зване «розкриття»). Упродовж цього процесу сторони повинні надати одна одній інформацію про предмет справи, назвати свідків, охарактеризувати очікувані показання свідків і надати копії будь-

The purpose of discovery is to prepare for trial and to prevent surprises at trial by requiring the litigants to assemble their evidence and prepare to call witnesses before the trial begins.

The scope of discovery is broad, and the parties themselves conduct discovery under the procedural rules of the courts.

Judges are involved only to the extent necessary to oversee the process and to resolve disputes brought to their attention by the parties.

The discovery process often includes taking “depositions.” In a deposition, lawyers question a witness about the case and the witness is required to answer under oath and on the record, in the presence of a court reporter.

Another discovery tool is the “interrogatory,” a written question one party submits to another. Interrogatories must also be answered under oath, and in writing.

A third common method of discovery allows a party to demand that another party produce documents and other materials within its custody or control or permit entry onto their property for inspection or other purposes relating to the litigation.

Each side may file requests, or “motions,” with the court seeking rulings on various legal issues.

Some motions ask for a ruling that determines whether the case may proceed as a matter of law.

A “motion to dismiss,” for example, may argue that the plaintiff has not stated a claim under which relief may be granted under the law, or that the court does not have jurisdiction over the parties or the claim at issue, and therefore lacks the power to adjudicate.

A “motion for summary judgment” argues that there are no disputed factual issues for a jury to resolve, and urges the judge to decide the case

яких документів, пов’язаних зі справою. Вимагаючи від сторін зібрати свої докази і підготуватися до виклику свідків до початку судового розгляду, суд переслідує мету краще підготуватися до розгляду й уникнути несподіванок під час слухань. Сфера «розкриття» широка, і сторони самі збирають документацію відповідно до процесуальних правил судів.

Судді беруть участь лише тією мірою, якою це необхідно для нагляду за процесом і вирішення спорів, доведених до їх відома сторонами.

Процес обміну доказами часто включає в себе «зняття показань». Під час надання свідчень юристи опитують свідка у справі, і свідок повинен відповідати під присягою, що протоколюється судовим стенографістом. Іншим інструментом «розкриття» є письмове опитування сторін, пяд час якого одна сторона надає список запитань, а інша заповнює відповіді – під присягою і в письмовій формі. Третій поширений метод обміну доказами дозволяє стороні вимагати, щоб інша сторона представила документи та інші матеріали, що знаходяться в неї на зберіганні або під її контролем, або дозволила проникнення на територію для перевірки або інших цілей, пов’язаних з судовим розглядом.

Кожна сторона може подавати запити або клопотання до суду, вимагаючи винесення рішень з різних правових питань. У деяких клопотаннях потрібна постанова, яка визначає, чи підпадає дана справа як така під судовий розгляд. Наприклад, у «клопотанні про відхилення» може бути зазначено, що позивач не подав позов, який може бути в принципі задоволений відповідно до закону, або що суд не має юрисдикції щодо сторін або розглянутого позову і тому не має повноважень виносити рішення. У «клопотанні про винесення рішення в спрощеному порядку» стверджується, що присяжні не повинні вирішувати спірні фактичні питання, а суддю настійно закликають прийняти рішення,

based solely on the legal issues.

Other motions focus on the discovery process, addressing disputes over what information is subject to the discovery rules, protecting the private or privileged nature of certain information, or urging the court to preserve evidence for use at trial.

Motions may also address procedural issues such as the proper venue for the case, the schedule for discovery or trial, or the procedures to be followed at trial.

As a result of ongoing civil justice reforms, each district court must have a formal plan to encourage civil litigants to consider an alternative dispute resolution (ADR) process at an appropriate time during the litigation of their case.

To avoid the expense and delay of having a trial, most judges conduct settlement conferences with the parties.

Under a court's ADR plan, the judge may refer a case to a trained mediator or arbitrator to facilitate an agreement.

Magistrate judges may act as the mediator or arbitrator in many courts.

As a result, litigants often decide to resolve a civil lawsuit with a "settlement," a contractual agreement between the parties that resolves their dispute.

Most civil cases are terminated by settlement or dismissal without a trial.

If a case is not settled, the court will proceed to a trial. In a wide variety of civil cases, either side is entitled under the U.S. Constitution to request a jury trial. If the parties waive their right to a jury trial, the case will be decided by a judge without a jury.

ґрунтуючись виключно на юридичних питаннях. Інші клопотання можуть бути пов'язані з процедурою обміну доказами і порушувати питання про характер інформації, на яку поширюються правила, що регулюють цей процес, наполягаючи на захисті приватного або привілейованого характеру певної інформації, закликаючи суд зберегти докази для використання в ході слухання тощо.

Клопотання можуть також стосуватися процедурних питань, таких як належне місце проведення слухання, графік процедури «розкриття» або судового розгляду або процедури, яких слід дотримуватися під час судового слухання.

У результаті постійних реформ системи цивільного судочинства кожний окружний суд повинен мати офіційний план мотивування сторін у цивільних справах до розгляду варіанту альтернативного процесу вирішення спорів (ADR), для якого буде відведено певний час протягом час судового розгляду їхньої справи. Щоб уникнути витрат і затримок з проведенням судового розгляду, більшість суддів проводять зі сторонами «конференції з врегулювання спору».

Відповідно до плану ADR даного суду, суддя може передати справу підготовленому медіатору або арбітру для сприяння досягненню угоди.

У багатьох судах в якості медіатора або арбітра можуть виступати мирові судді. Як наслідок, сторони часто вирішують врегулювати цивільний позов за допомогою «мирової угоди» – контрактної домовленості між сторонами, яка розв'язує їхню суперечку. Більшість цивільних справ припиняються завдяки досягненню мирової угоди або припиняються без судового розгляду.

Якщо не вдається досягти мирової угоди, суд перейде до судового розгляду. У найрізноманітніших цивільних справах будь-яка зі сторін відповідно до Конституції США має право вимагати суду присяжних. Якщо сторони відмовляться від свого права на суд присяжних, справа буде розглядатися одним суддею без участі присяжних. Під час судового

During trial, witnesses testify by answering attorneys' questions under oath.

The judge supervises the questioning and ensures that it complies with the formal rules of evidence that are designed to assure fairness, reliability, and the accuracy of testimony and documents.

At the conclusion of the evidence, each side gives a closing argument.

If a case is tried before a jury, the judge will instruct the jury on the law and tell the jury what facts and issues it must resolve.

If the case is tried by a judge without a jury, the judge will decide both the facts and the law in the case. In a civil case, the burden of proof lies with the plaintiff, who must convince the jury (or the judge if there is no jury) by a "preponderance of the evidence" (i.e., that it is more likely than not) that the defendant is legally responsible for any harm that the plaintiff has suffered.

розгляду свідки дають свідчення, відповідаючи на запитання юристів під присягою. Суддя контролює цей процес і стежить за тим, щоб він відповідав офіційним правилам допуску доказів, які покликані забезпечити справедливість, надійність і точність показів і документації. На закінчення подання доказів кожна сторона наводить заключну підсумовуючу аргументацію. Якщо справа розглядається в суді присяжних, суддя проінструктує присяжних про положення закону і про те, які факти їм слід встановити, і на які запитання дати відповідь. Якщо справа розглядається суддею без присяжних, суддя сам прийме рішення по даній справі – як зі встановлення фактів, так і з правозастосування. У цивільній справі тягар доказування лежить на позивачеві, який повинен переконати присяжних (або суддю, якщо справа слухається без присяжних) виходячи з «переваги доказів» (тобто, що «імовірніше, ніж ні»), що відповідачу слід нести правову відповідальність за будь-яку шкоду, заподіяну позивачеві.

Цивільне судочинство в США

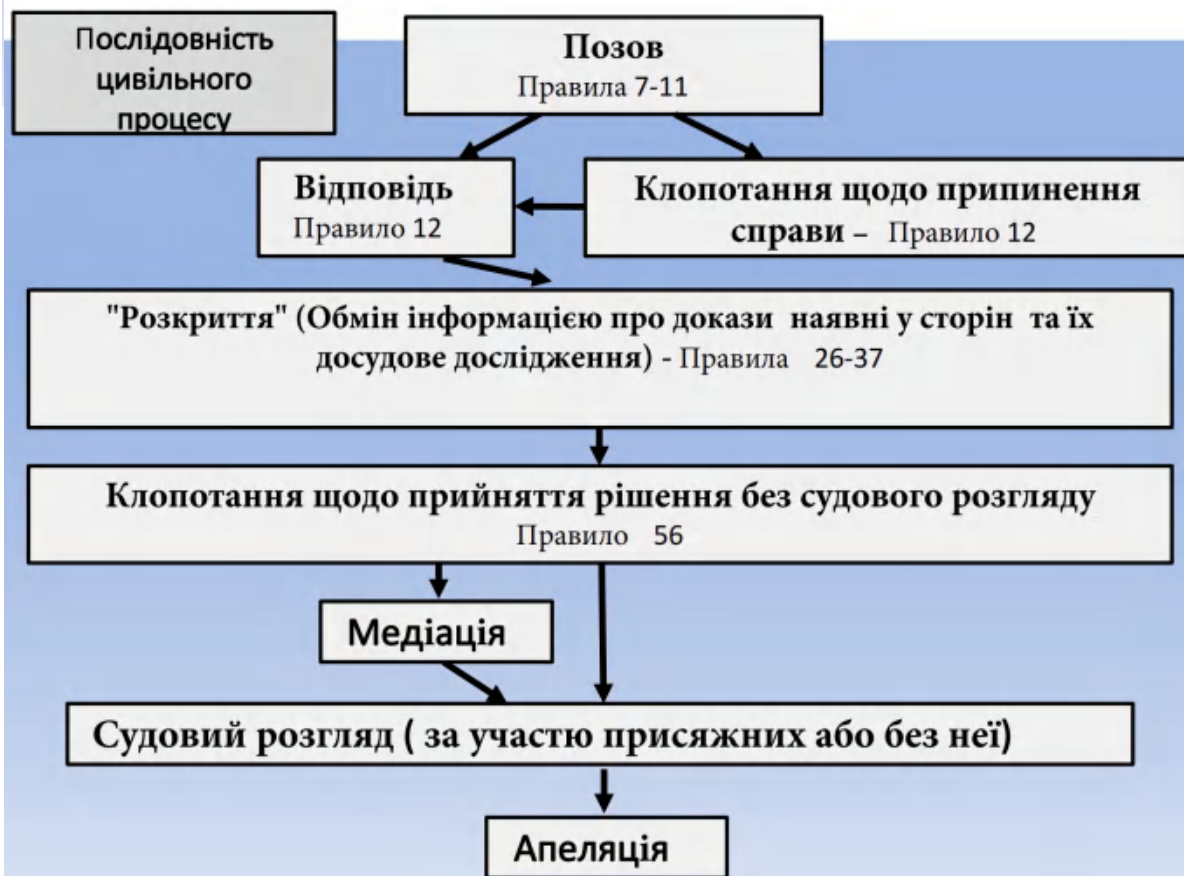

1

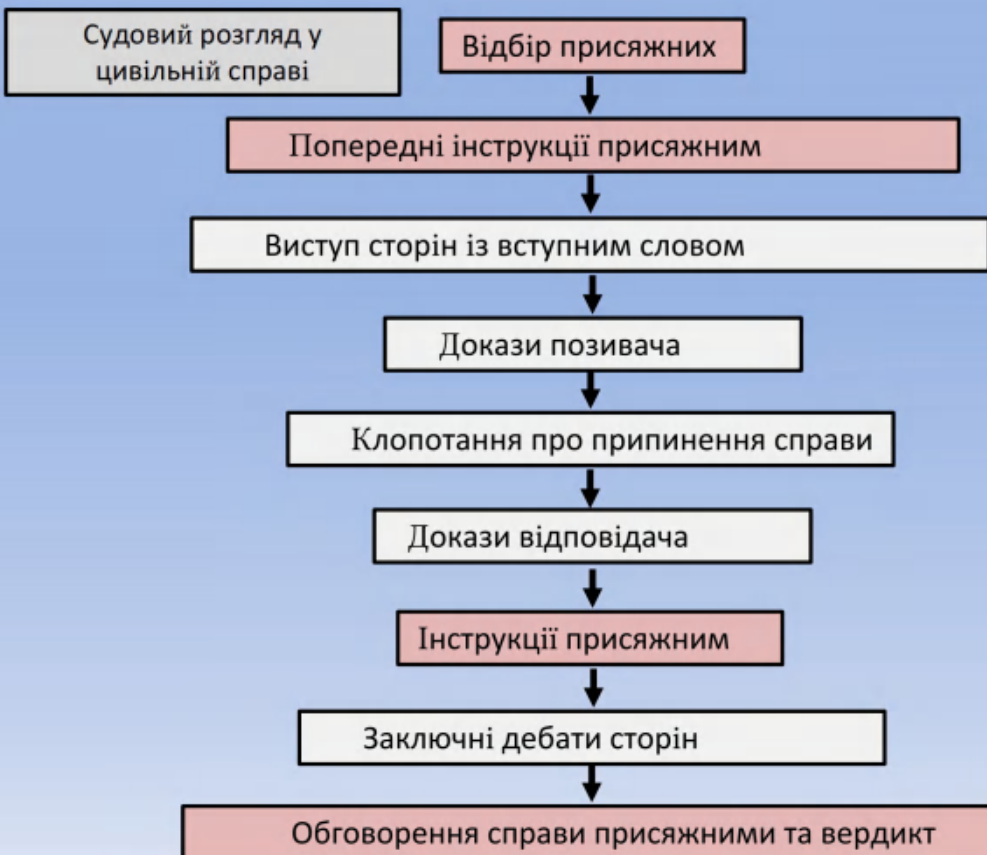
Правила, що регулюють цивільне судочинство

Федеральні правила цивільного процесу
Федеральні правила про докази
Федеральні правила апеляційного провадження

Джерело в Інтернеті:
The Legal Information Institute
<https://www.law.cornell.edu/>

Право на суд присяжних в цивільній системі правосуддя, так само важливе, як і в кримінальній системі правосуддя

Федеральні правила про докази - основні принципи

Докази повинні бути релевантні до тем, порушених у справі. **Правило 401**

Навіть якщо докази стосуються справи, їх доказова сила повинна переважати можливість створення несправедливо упередженого ставлення, плутанини, введення присяжних в оману, марної витрати часу і повторень. **Правило 403**

У кримінальних справах докази того, що підсудний скоїв інші злочини не можуть бути представлені як докази вчинення підсудним злочину, за який його судять. Докази інших злочинів допустимі тільки для того, щоб продемонструвати: мотив підсудного, можливість, намір, підготовку, знання або відсутність помилки. **Правило 404(b)**

При розгляді справ про сексуальне насильство, будь-які докази попередньої поведінки сексуального характеру жертви неприпустимі, за винятком тих випадків, коли такі докази стосуються конкретного прикладу поведінки і пред'являються з метою встановити, (1) що дії були вчинені іншою людиною або (2) що жертва дала згоду на дії підсудного. **Правило 412**

Доказовий привілей (право накладення заборони на надання певних доказів, наприклад, що відносяться до адвокатської таємниці) регулюється (1) Конституцією США, (2) федеральними законами, (3) правилами, встановленими Верховним судом і (4) загальним правом. Але у цивільних справах, підсудних закону штату, суд, при вирішенні питань доказового привілею, повинен керуватися законом штату. **Правило 501**

Свідок може давати свідчення про існування того чи іншого факту тільки якщо він особисто знає про нього (не зі слів будь-якої третьої особи). (Однак при наданні показань, свідок-експерт може припустити, що певні факти мали місце.) **Правило 602**

Показання свідка-експерта - дуже важлива тема

Свідок-експерт може надавати свідчення, в тому числі, наводити свою точку зору з технічних або наукових питань за наступних умов:

- 1) Свідок-експерт – кваліфікований фахівець. Він повинен мати освіту, підготовку або досвід, необхідні для кваліфікації в якості експерта.
- 2) Його наукові, технічні або спеціальні знання допоможуть судді або присяжним краще розібратися в доказах.
- 3) Свідectво експерта засноване на достатніх даних або фактах.
- 4) Його показання базуються на застосуванні надійних підходів і методів.
- 5) Експерт належним чином застосував відповідні підходи і методи до фактів справи. **Правило 702**

Показання експерта: див. Daubert V. Merrell Dow Pharmaceuticals, 509 U. S. 579 (1993). Суддя діє як "вартівий" (Суддя приймає рішення щодо дозволу на долучення показань свідка-експерта).

Під час надання свідчень експерт може висловлювати свою думку, не посилаючись на факти або дані, на яких вона базується. Однак протилежна сторона в ході перехресного допиту може змусити експерта навести ці факти або дані. **Правило 705**

Принцип неприпустимості свідчень з чужих слів

Свідчення, засновані на чутках - це таке твердження, (1) яке не було зроблено в ході судового розгляду (2) і яке запропоновано в якості доказу на судовому розгляді, щоб довести відповідність дійсності фактів, що містяться в даному твердженні. **Правило 801**

Не є свідченням, заснованим на чутках:

- Зроблене раніше твердження свідка, що не відповідає показанням, які свідок дає на процесі.
- Твердження протилежної сторони.
- Заяви співучасника змови, які були зроблені в ході змови з метою її здійснення. **Правило 801**

Навіть якщо доказ є свідченням з чужих слів, то існує безліч винятків, що дозволяють стороні використовувати дане твердження. Приміром:

- Документація, що була створена і утримувалася в ході звичайного функціонування бізнесу
- Різні офіційні документи
- Опубліковані відомості про стан ринку, на які може покладатися широкий загал
- Твердження, що суперечить власним інтересам певної особи (якщо дана особа не може свідчити на слуханні). **Правила 803 та 804**

Короткий виклад великого обсягу інформації

Короткий виклад або таблиця можуть бути використані для того, щоб довести зміст великої кількості документів. Сторона, яка використовує короткий виклад, зобов'язана надати документи (або їх копії), на яких воно засноване, протилежній стороні. **Правило**

Альтернативні методи вирішення спорів у США

У США існує три основні альтернативні способи вирішення спорів:

- **Обов'язковий арбітраж**
Арбітраж - це приватний процес, результатом якого стає рішення, обов'язкове для виконання сторонами. Цей процес менш формальний в порівнянні з судовим розглядом. Арбітраж є більш швидким і економічним засобом вирішення спору, ніж судовий розгляд.
- **Медіація**
Медіація - це переговори за участю посередника. Медіатор не є особою, яка приймає рішення у справі.
- **Судова конференція щодо врегулювання спору**
Судова конференція про врегулювання спору схожа на медіацію з тією відмінністю, що очолює процедуру суддя (не той суддя, який повинен розглядати справу по суті), а не приватний медіатор.

CRIMINAL CASES

The U.S. courts play no active role in criminal investigations. The judiciary's role in the criminal justice process is to apply the law, make legal and factual decisions, and issue necessary orders.

The Department of Justice and other law enforcement agencies in the executive branch of government investigate and prosecute crimes. The adversarial process in a criminal case is governed by the Federal Rules of Criminal Procedure. The parties in a criminal case are the United States (through the U.S. attorney—the Department of Justice prosecutor representing the government) and the defendant or defendants. The public and individual crime victims also have some recognized rights in a criminal case. In all criminal cases, the defendant is presumed innocent and the government bears the burden of proving the guilt of the accused.

After a person is arrested, a pretrial services officer or probation officer immediately interviews the defendant and conducts an investigation of the defendant's background. The pretrial services and probation officers are employees of the court, and judges may use the information they collect to rule on motions to detain a defendant before trial.

The court may detain the defendant, release the defendant, set bail, or release the defendant subject to conditions.

At an initial appearance, a judge (normally a magistrate judge) advises the defendant of the charges that he or she faces, considers whether the defendant should be held in custody until trial, and determines whether there is "probable cause" to believe that an offense has been committed and the defendant has committed it

Defendants who are unable to hire their own

КРИМІНАЛЬНІ СПРАВИ

Суди США не відіграють активної ролі в кримінальних розслідуваннях. Роль судової влади в процесі кримінального правосуддя полягає в застосуванні закону, прийнятті рішень щодо фактів і правозастосування та виданні необхідних постанов.

Міністерство юстиції та інші правоохоронні органи виконавчої влади розслідують злочини і переслідують осіб, що їх вчинили, у судовому порядку. Змагальний процес у кримінальній справі регулюється федеральними кримінально-процесуальними правилами. Сторонами в кримінальній справі є Сполучені Штати (в особі федерального прокурора – службовця Міністерства юстиції, що представляє уряд) та обвинувачений або обвинувачені. Суспільство та жертви злочинів також мають деякі визнані права у кримінальній справі. У всіх кримінальних справах зберігається презумпція невинності обвинуваченого, і тягар доведення його провини лежить на уряді.

Після арешту підозрюваного співробітник Управління досудових служб або співробітник Служби пробації негайно допитує обвинуваченого і проводить розслідування фактів його біографії. Співробітники Управління досудових служб і служби пробації є службовцями суду, і судді можуть використовувати зібрану ними інформацію для винесення рішень за клопотаннями про запобіжний захід до суду. Суд може визначити утримання під вартою, звільнити обвинуваченого, встановити заставу або звільнити до суду за умови дотримання певних вимог.

При первісній явці до суду суддя (зазвичай суддя магістрату) інформує обвинуваченого про пред'явлені звинувачення, розглядає питання про те, чи слід утримувати його під вартою до суду, і визначає, чи є «ймовірні підстави» вважати, що було скоєно злочин і що скоїв його саме цей обвинувачений.

Обвинуваченим, які не можуть найняти власного адвоката, повідомляється про їхнє

attorney are advised of their right to a court-appointed attorney. Each district court, by statute, is required to have a plan in place for providing competent attorneys to represent defendants who cannot afford their own. The court may appoint a federal public defender (a full-time federal official appointed by the court of appeals), a community public defender (a member of a community-based legal aid organization funded by a grant from the judiciary), or a private attorney who has agreed to accept such appointments from the court. In all these types of appointments, the attorney who represents the defendant is paid by the court from funds appropriated to the judiciary by Congress.

A defendant must be released while awaiting trial unless the government shows that he or she poses a flight risk, is a danger to any other person or the community, or may engage in criminal activity during the period of release. Courts may impose restrictions or conditions on defendants released into the community before trial. Conditions may include home confinement, drug testing, electronic monitoring, or periodic reports to a pretrial services officer.

Under the U.S. Constitution, a felony criminal case may only proceed beyond the initial stages if the defendant is indicted by a grand jury.

The grand jury reviews evidence presented to it by the U.S. attorney and decides whether there is sufficient evidence to require a defendant to stand trial.

The grand jury may act on a matter before or after a suspect is arrested.

The defendant enters a plea to the charges brought by the U.S. attorney at a hearing known as an arraignment. Most defendants—

право на адвоката, призначеного судом. За законом кожний окружний суд зобов'язаний мати систему надання компетентних адвокатів для представлення інтересів обвинувачених, які не можуть дозволити собі найняти приватного захисника. Суд може призначити федерального державного адвоката (штатна посадова особа у федеральній системі, призначена на посаду апеляційним судом), громадського захисника з місцевої громади (члена громадської організації юридичної допомоги, що фінансується за рахунок грантів від судової влади) або приватного адвоката, який перед тим давав згоду на подібні призначення від суду. За всіх цих призначень робота адвоката, який представляє обвинуваченого, оплачується судом із коштів, виділених судовим органам Конгресом.

Обвинувачений повинен бути звільнений в очікуванні суду, якщо тільки прокуратура не доведе, що існує небезпека того, що він втече, або що він становить небезпеку для будь-якої іншої особи або громадськості, або що він може займатися злочинною діяльністю в період звільнення з-під варти. Суди можуть встановлювати певні умови або обмеження щодо обвинувачених, звільнених до суду. Такі умови можуть включати домашній арешт, тестування на вживання наркотиків, електронний моніторинг або періодичні явки до інспектора служби УДЗ.

Згідно з Конституцією США, кримінальна справа про серйозний злочин може бути порушена після початкової стадії тільки в тому випадку, якщо підсудному пред'явлено звинувачення великим журі присяжних. Велике журі розглядає докази, представлені йому федеральним прокурором, і вирішує, чи є достатні докази для того, щоб обвинувачений постав перед судом. Велике журі може прийняти рішення у справі до або після арешту підозрюваного.

Обвинувачений заявляє про визнання або невизнання провини за звинуваченнями, пред'явленими федеральним прокурором на спеціальному слуханні, відомому як

more than 90 percent—plead guilty rather than go to trial. If a defendant pleads guilty in return for the government agreeing to drop certain charges or to recommend a less severe sentence, the agreement is called a “plea bargain.”

The court reviews and usually approves most plea bargains, and the Federal Rules of Criminal Procedure require the presiding judge to question the defendant in open court to ensure that the plea is voluntary, the defendant understands the consequences of the plea, and the government has a factual basis for the charges.

If the defendant then pleads guilty, the judge will normally accept the plea and schedule the sentencing following the completion of a presentence investigation.

A defendant is normally detained pending the sentencing determination, unless the judge finds by clear and convincing evidence that the defendant is not likely to flee or pose a danger to others. If the defendant pleads not guilty, the judge will schedule a trial.

Criminal trials involve pretrial discovery similar to civil case discovery, but with restrictions to protect the identity of government informants and prevent intimidation of witnesses. The attorneys may also file pretrial motions challenging evidence or seeking to limit testimony before the trial. For example, defense attorneys often file a motion to suppress evidence that the defendant believes was obtained by the government in violation of the defendant’s constitutional rights.

In all criminal cases, except petty offenses, the defendant has the right to a jury trial.

The government’s prosecutor bears the burden of proof and must provide evidence to

«пред’явлення обвинувачення». Більшість підсудних – понад 90% – визнають себе винними і не йдуть на судовий розгляд. Якщо обвинувачений визнає себе винним в обмін на згоду прокуратури зняти певні статті обвинувачення або рекомендувати менш суворе покарання, угода називається «угодою про визнання провини». Суд розглядає і, як правило, затверджує більшість угод про визнання провини, а федеральні кримінально-процесуальні правила вимагають, щоб головуючий суддя допитав обвинуваченого у відкритому судовому засіданні, щоб переконатися, що визнання провини є добровільним, обвинувачений розуміє наслідки визнання провини і прокуратура має фактичну основу для обвинувачення. Якщо потім підсудний визнає себе винним, суддя, як правило, приймає заяву про визнання провини і призначає винесення вироку після завершення спеціального розслідування службою пробації та отримання від неї доповіді, що передуює визначенню міри покарання. Обвинувачений зазвичай утримується під вартою до винесення вироку, якщо тільки суддя не знайде чітких і переконливих доказів, що обвинувачений не втече або не буде становити небезпеку для інших. Якщо підсудний не визнає себе винним, суддя призначає дату судового слухання.

Кримінальні процеси передбачають досудове розкриття доказової бази, аналогічне розкриттю у цивільних справах, але з певними обмеженнями для захисту особи інформаторів та запобігання залякуванню свідків. Адвокати також можуть подавати досудові клопотання, оскаржуючи докази або прагнучи обмежити свідчення до суду. Наприклад, адвокати захисту нерідко подають клопотання про недопущення доказів, які, на їхню думку, були отримані обвинуваченням з порушенням його конституційних прав обвинуваченого.

У всіх кримінальних справах, за винятком дрібних правопорушень, підсудний має право на суд присяжних. Державний обвинувач несе тягар доказування і повинен представити докази, щоб переконати присяжних у винуватості підсудного. Стандарт доказів

convince the jury of the defendant's guilt. The standard of proof in a criminal trial is much higher than in a civil case.

The proof must be "beyond a reasonable doubt," which means the prosecutor's evidence must be so strong that there is no reasonable doubt that the defendant committed the crime. The defendant has no obligation to present evidence.

Throughout the trial, the judge decides procedural issues and rules on various matters raised by the parties. After the government and the defense conclude their arguments, the judge instructs the jury on the law and the decisions that it must make.

The Fifth Amendment of the U.S. Constitution prohibits "double jeopardy," or being tried twice for the same offense. If a defendant is found not guilty, or "acquitted," the defendant is released and the government may not appeal. Nor may the defendant be charged again with the same crime.

Should the defendant be found guilty, the judge will determine the defendant's sentence by considering several sentencing factors provided by statute, including the nature and circumstances of the offense, the history and characteristics of the defendant, the kinds of sentences available, the U.S. Sentencing Guidelines, pertinent policy statements, the need to avoid unwarranted sentencing disparities, and the need to provide restitution. The law requires that the judge impose a sentence that is sufficient, but not greater than necessary to achieve the following sentencing purposes:

- to reflect the seriousness of the offense, to promote respect for the law, and to provide just punishment for the offense;
- to afford adequate deterrence to criminal conduct;

провини в кримінальному процесі набагато вищий, ніж у цивільній справі. Доведеність провини повинна бути «поза розумним сумнівом». Це означає, що докази прокурора повинні бути настільки переконливими, щоб не було жодних розумних сумнівів в тому, що саме підсудний вчинив даний злочин. Обвинувачений не зобов'язаний представляти жодних доказів. Протягом усього судового розгляду суддя вирішує процесуальні питання і приймає рішення з різних питань, порушених сторонами.

Після того, як обвинувачення і захист завершать свою аргументацію, суддя інструктує присяжних про букву закону і запитання, на які їм належить відповісти.

П'ята поправка до Конституції США забороняє «подвійну відповідальність», тобто, бути двічі судимим за один і той самий злочин. Якщо підсудний визнано невинним або виправдано, він звільняється, і прокуратура не має права на апеляцію. Також, підсудному не може бути пред'явлено повторного звинувачення у скоєнні того ж злочину.

Якщо підсудний визнаний винним, суддя визначить міру покарання, розглянувши ряд передбачених законом факторів, що впливають на вирок, включаючи характер і обставини злочину, історію й характеристики підсудного, наявні варіанти визначення покарання, рекомендації інструкції з визначення міри покарання у федеральному судочинстві, відповідні положення правил, потребу уникати необґрунтованих різночитань у винесенні вироків і вимогу забезпечення реституції. Закон вимагає, щоб суддя виніс вирок, достатній, але такий, що не перевищує необхідність досягнення наступних цілей визначення міри покарання:

- відповідати серйозності правопорушення, зміцнювати повагу до закону й забезпечувати справедливе покарання за правопорушення;
- забезпечити адекватну профілактику злочинної поведінки;
- захистити громадськість від подальших

- to protect the public from further crimes of the defendant; and
- to provide the defendant with needed education or vocational training, medical care, or other correctional treatment in the most effective manner.

Over the past several years, there have been significant changes in federal sentencing law. The sentencing guidelines were initially designed to be mandatory, but in 2005 the U.S. Supreme Court ruled that the mandatory guideline scheme was unconstitutional. Thus, the courts were instructed to treat the guidelines as advisory.

The sentencing court must give respectful consideration to the guidelines, but the court may tailor the sentence in light of other statutory concerns as well.

Accordingly, although the guidelines provide a starting point and the initial benchmark, courts may impose sentences within statutory limits based on appropriate consideration of all of the factors listed in the sentencing statute. See 18 U.S.C. § 3553(a)

Because the sentencing guidelines provide the initial benchmark for sentencing courts, it is important to understand how they operate. The U.S. Sentencing Commission, an organization within the judicial branch, issues the guidelines.

The guidelines operate by reference to a sentencing table that provides sentencing ranges determined by “offense level” and the offender’s “criminal history category.” The top of each sentencing range exceeds the bottom by six months or 25 percent (whichever is greater).

To calculate a guideline sentence, the court

злочинів обвинуваченого; і

- забезпечити обвинуваченому необхідну освіту або професійну підготовку, медичну допомогу або інші корекційні заходи в якнайефективніший спосіб.

За останні кілька років у федеральному законодавстві про заходи покарання відбулися значні зміни. Інструкції з визначення міри покарання спочатку носили обов’язковий характер, але 2005 року Верховний суд США ухвалив, що схема, яка передбачає обов’язковість дотримання інструкцій з визначення міри покарання, суперечить Конституції. Таким чином, судам було надано право розглядати положення даної інструкції як дорадчі. Суд, що виносить вирок, повинен з належною повагою ставитися до вимог інструкції, але він також має право при визначенні міри покарання робити поправку й на інші законодавчі положення. Відповідно, хоча інструкції з визначення міри покарання забезпечують відправну точку і вихідний орієнтир, суди можуть виносити вирок у встановлених законом межах на основі належного врахування всіх факторів, перелічених у законі про визначення міри покарання, див. 18 U. S. C. § 3553 (a).

Оскільки інструкції з визначення міри покарання слугують вихідним орієнтиром для судів, які виносять вирок, важливо розуміти, як вони працюють. Комісія з винесення вироків США (яка входить до складу судової влади) видає інструкції щодо призначення міри покарання.

Інструкції засновані на таблиці можливих покарань, в якій вказано діапазони вироків, що визначаються «рівнем правопорушення» та «категорією кримінального минулого» злочинця. Верхня частина кожного діапазону вироків перевищує нижню на шість місяців або на 25 відсотків (залежно від того, що більше).

Щоб розрахувати орієнтовний вирок, суд віднесе більшість федеральних злочинів до

will assign most federal crimes to one of 43 “offense levels.”

The Federal Sentencing Guidelines Manual lists different categories of point values that are combined to set the defendant’s offense level. Points are assigned for the base offense, different kinds of offense conduct, and other factors, such as the offender’s role in the offense, or crimes targeting individuals because of their vulnerability, race, color, religion, national origin, ethnicity, gender, gender identity, disability, or sexual orientation.

Once the offense level is set, each offender is assigned to one of six “criminal history categories” based upon the extent and recency of the individual’s past misconduct.

As a simplified example, the base offense level for robbery is 20 points; brandishing a gun during a robbery increases the offense level by 5 points; if a victim was physically restrained to facilitate escape, an additional 2 points are added to the offense level.

If the robber targeted a vulnerable child in a wheelchair, the offense level would then be elevated by 2 points, resulting in a total of 29 points.

However, if the person accepts responsibility for his actions by entering a guilty plea, the offense level would be reduced by 3 points, resulting in a total of 26 points. With an offense level of 26, an offender with a minimal criminal history (Category I) may have a guideline sentence of 63-78 months of imprisonment; an offender with the most serious category of criminal history (Category VI) might have a guideline sentence of 120-150 months.

Although this simplified example illustrates how the Federal Sentencing Guidelines are used to calculate guideline sentences, most cases will involve additional sentencing factors outlined systematically in the Federal

одного з 43 «рівнів правопорушень». У керівництві з визначення міри покарання у федеральному судочинстві наведено різні категорії нарахування балів, які підсумовуються для визначення рівня правопорушення обвинуваченого. Бали нараховуються за основне правопорушення, різні види протиправної поведінки та інші фактори, такі як роль правопорушника в злочині, а також вчинення злочину, спрямованого проти окремих осіб через їхні уразливості, расу, колір шкіри, релігію, країну походження, етнічну приналежність, стать, гендерну ідентичність, інвалідність або сексуальну орієнтацію.

Після визначення рівня правопорушення кожний правопорушник класифікується за однією з шести категорій його кримінального минулого, заснованих на ступені й давності минулих правопорушень даної особи.

Як спрощений приклад, базовий рівень правопорушення за пограбування становить 20 балів; демонстрація вогнепальної зброї під час пограбування збільшує рівень правопорушення на 5 балів; якщо рухи жертви було фізично обмежено для того, щоб перешкоджати їй втечі, до рівня правопорушення додаються ще 2 бали. Якщо об’єктом пограбування був вразливий неповнолітній в інвалідному візку, рівень правопорушення підвищується на 2 бали, в результаті чого в цілому набирається 29 балів. Однак, якщо дана особа визнає відповідальність за свої дії і дає свідчення, рівень правопорушення буде знижено на 3 бали, у результаті загальна сума складе 26 балів. При рівні правопорушення 26 злочинець з мінімальним кримінальним минулим (категорія I) може дістати до 63-78 місяців тюремного ув’язнення; злочинець з найсерйознішою категорією кримінального минулого (категорія VI) – до 120-150 місяців тюремного ув’язнення. Хоча цей спрощений приклад ілюструє, як Інструкції з визначення покарання використовуються для розрахунку терміну перебування в місцях позбавлення волі, у більшості випадків будуть використовуватися додаткові фактори, що впливають на вирок, системно класифіковані у керівництві з

Sentencing Guidelines Manual.

As previously explained, a judge is not required to follow the guideline recommendation for sentencing, but the guideline sentence must be correctly calculated and considered when determining the appropriate sentence for a defendant.

The judge is also directed to consider other statutorily designated factors at sentencing. The judge has the option of a within-guideline sentence, a below-guideline sentence, or an above-guideline sentence based upon the analysis of the other statutory factors previously listed. Each crime has a statutorily set maximum which may not be exceeded.

Some crimes have a statutory mandatory minimum sentence. In all cases, judges must state the reasons for a sentence.

Sentences are subject to review by the courts of appeals for “unreasonableness,” and may be reviewed for incorrect application of the relevant guidelines or law.

In most cases, a judge waits for the results of a presentence investigation report prepared by the court’s probation office before imposing a sentence.

The presentence investigation report includes a detailed account of the circumstances of the offense, and the defendant’s background and criminal history. The government and the defendant are both given an opportunity to object to or correct material presented in the presentence investigation report before it is finalized.

The presentence investigation report concludes by applying information about the defendant and details of the offense to the sentencing guidelines.

During sentencing, the judge may consider not only the evidence produced at trial, but

визначення міри покарання у федеральній системі.

Як пояснювалося раніше, суддя не зобов’язаний неухильно слідувати рекомендації інструкцій з визначення міри покарання, але рекомендований інструкціями вирок мусить бути правильно розрахований і врахований при визначенні остаточної міри покарання для обвинуваченого. Судді також пропонується враховувати інші встановлені законом фактори при винесенні вироку. У судді є вибір між вироком у рамках рекомендованого зазору, вироком нижче та вироком вище цих рамок – на основі аналізу інших раніше перерахованих нормативних факторів. Кожний злочин має встановлений законом максимум, який не може бути перевищений.

За деякі злочини передбачено обов’язкове мінімальне покарання за законом. У всіх випадках судді повинні вказати причини винесення даного вироку.

Вироки підлягають перегляду апеляційними судами на предмет «необґрунтованості», а також можуть бути переглянуті за неправильне застосування відповідних правил або закону.

У більшості випадків суддя очікує результатів доповіді про розслідування ситуації даного обвинуваченого, підготовленої службою пробації суду на етапі, що передує винесенню вироку. Ця доповідь включає детальний виклад обставин злочину, а також біографії та кримінального минулого обвинуваченого. Прокуратурі та захисту надається можливість оскаржити або виправити матеріали, представлені в доповіді служби пробації перед визначенням міри покарання до його завершення.

Доповідь служби пробації завершується розрахунками того, як інформація про обвинуваченого і подробиці його злочину класифікуються інструкціями з визначення міри покарання. Під час винесення вироку суддя

relevant information that may be provided by the pretrial services officer, the U.S. attorney, and the defense attorney.

In some cases, the parties may have agreed to stipulate some offense characteristics as a provision of their plea agreement (such as the quantity of drugs involved in an illegal narcotics sale).

The judge may depart from the sentencing range under the sentencing guidelines, but for many offenses, statutes set mandatory minimum sentences that limit the range of a judge's sentencing discretion.

A sentence may include time in prison, a fine to be paid to the government, community service, and restitution to be paid to crime victims.

If the convicted defendant is released, the court's probation officers assist the court in enforcing any conditions that are imposed as part of a criminal sentence.

The supervision of offenders also may involve services such as substance abuse testing and treatment programs, job counseling, and alternative detention options, such as home confinement or electronic monitoring.

може розглянути не тільки докази, представлені в ході судового розгляду, а й відповідну інформацію, яка може бути надана співробітником управління досудових служб, Федеральною прокуратурою та адвокатом. У деяких випадках може фігурувати якась домовленість сторін про кваліфікацію правопорушення в якості умови угоди про визнання провини (наприклад, кількість наркотиків, що фігурують в інциденті, пов'язаному з незаконним продажем наркотиків). Суддя може відхилитися від діапазону, рекомендованого інструкціями покарання, але для багатьох правопорушень закони встановлюють обов'язкові мінімальні покарання, які обмежують діапазон дискреційних дій судді при винесенні вироку.

Покарання може включати тюремне ув'язнення, штраф, що підлягає виплаті уряду, громадські роботи та відшкодування збитків, що підлягає виплаті жертвам злочинів. Якщо засудженого підсудного звільнено, співробітники судової служби пробації допомагають суду забезпечити дотримання умов, які накладаються в рамках кримінального покарання. Нагляд за правопорушниками також може включати такі послуги, як програми тестування і лікування від зловживання психоактивними речовинами, консультації з питань працевлаштування та альтернативні варіанти утримання під вартою, такі як домашній арешт або електронний моніторинг.

JURY SERVICE

One of the most important ways individual citizens become involved with the federal judicial process is by serving as jurors.

There are two types of juries serving distinct functions in the federal trial courts: trial juries (also known as petit juries), and grand juries.

The functioning of a trial jury varies slightly depending upon whether the trial is for a civil or criminal case.

A civil trial jury typically consists of 6 to 12 persons, while a criminal trial jury is made up of 12 jurors.

In a civil case, the role of the jury is to listen to the evidence presented, to decide whether the defendant injured the plaintiff or otherwise failed to fulfill a legal duty to the plaintiff, and to determine what the remedy, compensation, or penalty should be.

Criminal juries decide whether the defendant committed the crime as charged and a judge usually determines the defendant's sentence. Verdicts in both civil and criminal cases must be unanimous, unless the parties in a civil case agree to a non-unanimous verdict.

A jury's deliberations are conducted in private, out of sight and hearing of the judge, litigants, witnesses, and others in the courtroom.

A grand jury, which consists of 16 to 23 members, has a specialized function to perform before a felony criminal case is filed in the district court.

The U.S. attorney, the prosecutor in federal criminal cases, presents evidence to the grand jury for the members to determine whether there is "probable cause" to believe that an individual has committed a crime and should be put on trial. If the grand jury decides there is enough evidence, it will issue an indictment against the defendant.

ПРИСЯЖНІ В СУДОВОМУ ПРОЦЕСІ

Одним з найважливіших способів участі громадян у федеральному судочинстві є робота в якості присяжних. Існує два типи колегій присяжних, що виконують різні функції у федеральних судах першої інстанції: присяжні судових слухань (мале журі) і розширений склад присяжних (велике журі).

Функції журі присяжних дещо різняться залежно від того, чи йде процес у цивільній або кримінальній справі. Журі присяжних у цивільних справах зазвичай складаються з 6-12 осіб, в той час як журі у кримінальних справах – з 12 присяжних. У цивільній справі роль присяжних полягає в тому, щоб вислухати представлені докази, вирішити, чи завдав відповідач шкоди позивачеві або іншим чином не виконав юридичні зобов'язання перед позивачем, і визначити, якими повинні бути засоби правового захисту, компенсація або покарання. Присяжні, які беруть участь у кримінальній справі, вирішують, чи вчинив підсудний злочин відповідно до пред'явленого обвинувачення, а суддя, як правило, визначає міру покарання. У федеральному судочинстві вердикти як у цивільних, так і у кримінальних справах повинні бути однастайними, якщо тільки сторони у цивільній справі не погодяться на неодностайний вердикт. Наради присяжних проводяться в закритому режимі – подалі від очей і вух судді, учасників процесу, свідків та інших осіб у залі суду.

Велике журі, що складається з 16-23 членів, виконує спеціальну функцію до того, як кримінальну справу про серйозний злочин буде передано в окружний суд. Федеральний прокурор, який підтримує звинувачення у федеральних кримінальних справах, представляє свою доказову базу великому журі для встановлення їм того, чи є «ймовірні підстави» вважати, що особа вчинила злочин і має постати перед судом. Якщо велике журі вирішить, що доказів достатньо, воно дає добро на притягнення до кримінальної відповідальності.

Grand jury proceedings are not open for public observation.

Potential jurors are selected from any source that will yield a representative sample of the judicial district's population. Most often, jurors are chosen from a pool generated by random selection of citizens' names from lists of registered voters, or combined lists of voters and people with drivers' licenses. The potential jurors complete questionnaires to help determine whether they are qualified to serve on a jury. After reviewing the questionnaires, the court randomly selects individuals to be summoned to appear for jury duty.

These selection methods help ensure that jurors represent a cross section of the community, without regard to race, gender, national origin, age, or political affiliation. Jurors receive modest compensation and expenses from the court for their service.

Being summoned for jury service does not guarantee that an individual will actually serve on a jury.

When a jury is needed for a trial, a group of qualified jurors sit in the courtroom where the trial will take place.

The judge and the attorneys then ask the potential jurors questions to determine their suitability to serve on the jury, a process called *voir dire*.

The purpose of *voir dire* is to exclude from the jury people who may not be able to decide the case fairly.

The judge typically will excuse potential jurors who know any person involved in the case, who have information about the case, or who may have strong prejudices about the people or issues involved in the case.

The attorneys may also exclude a limited number of jurors without giving a reason.

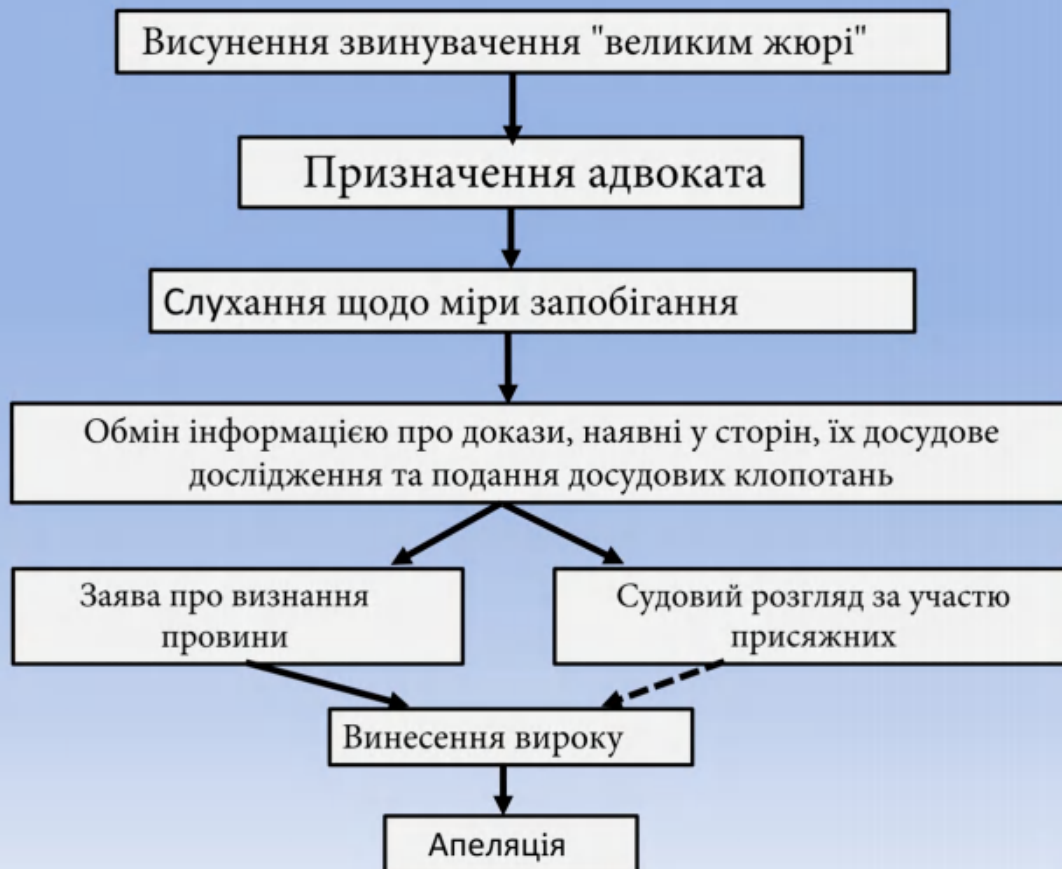
Засідання великого журі проводяться в закритому режимі; громадськість на них не допускається.

Потенційні присяжні відбираються з будь-якого джерела, яке дає репрезентативну вибірку населення даного судового округу. Найчастіше присяжні вибираються з пулу, сформованого шляхом випадкового відбору імен громадян зі списків зареєстрованих виборців або комбінованих списків виборців та власників водійських прав. Потенційні присяжні заповнюють опитувальники, щоб визначити, чи підходять вони для роботи в складі журі. Після розгляду опитувальників суд жеребкуванням відбирає осіб, які будуть викликані для участі в роботі журі присяжних.

Ці методи відбору допомагають гарантувати, що присяжні являють собою ніби зріз місцевого населення, незалежно від факторів раси, статі, національного походження, віку або політичної приналежності. Суд виплачує присяжним скромну плату за їхню службу і компенсує витрати.

Виклик до суду присяжних не гарантує, що людина дійсно слухатиме справу в складі журі. Коли для судового розгляду потрібно мати журі присяжних, у залі судового слухання збирають групу присяжних, чії опитувальники не містили дискваліфікуючих відповідей. Потім суддя і юристи сторін ставлять потенційним присяжним запитання, щоб визначити їхню придатність для роботи в складі журі; ця процедура називається *voir dire* (франц. – «говорити правду»). Мета *voir dire* полягає в тому, щоб виключити зі складу присяжних людей, які, є підстави вважати, не зможуть об'єктивно розглядати справу. Суддя, як правило, виключає зі складу потенційних присяжних тих, хто знайомий з будь-якою особою, яка бере участь у справі, тих, хто має інформацією про справу, а також тих, у кого можуть бути сильні упередження щодо людей або проблем, пов'язаних з даною справою. Юристи, що представляють сторони, також можуть відвести певну кількість присяжних без пояснення причин.

Кримінальний процес в федеральних судах США

Анкета для потенційних присяжних

1. Ваше ім'я.
2. Місце вашого проживання (вказіть лише місто без зазначення адреси). Як довго ви проживаєте в цьому місті?
3. Як довго ви мешкаєте в цьому штаті?
4. Вкажіть рід ваших занять. Якщо ви безробітний або пенсіонер, вкажіть місце вашої попередньої роботи.
5. Ваш сімейний стан.
6. Вкажіть рід занять вашого чоловіка (вашої дружини).
7. Чи є у вас діти? Якщо у вас є діти, будь ласка, вкажіть їх вік.
8. Вкажіть рід занять ваших дорослих дітей.
9. Чи виконували ви раніше функції присяжного? Якщо так, то чи був винесений вердикт у справі? НЕ ВКАЗУЙТЕ, ЯКИМ БУВ ЦЕЙ ВЕРДИКТ.
10. Чи служили ви у збройних силах і, якщо так, то в яких військах?
11. Де ви навчалися після закінчення середньої школи?
12. Чи знаєте ви підсудного?
13. Чи знаєте ви потерпілого?
14. Чи знаєте ви прокурора або адвоката?
15. Чи знаєте ви кого-небудь з осіб, які виступають в цьому судовому процесі від імені держави?

Анкета для потенційних присяжних

16. Чи знаєте ви що-небудь про цю справу з газет, радіо, телебачення або інших джерел? Чи склалася у вас якась думка у цій справі?
17. Чи є у вас якісь причини особистого або морального характеру, які перешкоджають вам в тому, щоб стати присяжним на слуханні даної справи?
18. Чи перебуваєте ви в даний час, або перебували нещодавно в стані будь-якого диспуту з органами федеральної влади?
19. Чи піддавалися ви або хтось із членів вашої родини державному примусу (на федеральному рівні або рівні штату)?
20. Чи перебуваєте ви або хтось із членів вашої родини на службі в органах державної влади?
21. Чи навчалися ви юриспруденції?
22. Чи стикалися ви раніше будь-яким чином зі справами, подібними до тієї, що буде розглянуто?
23. Чи виступали ви коли-небудь свідком у кримінальній справі? Яка це була справа?
24. Чи знаєте ви кого-небудь зі свідків у даній справі, яких перерахував державний обвинувач?
25. Чи вважаєте ви, що, якщо вас оберуть присяжним, то з якихось причин ви не зможете зберегти повну неупередженість?
26. Підсудний є невинним у скоєнні того злочину, в якому він звинувачується, до тих пір, аж доки державний обвинувач не доведе його провини поза розумних сумнівів. Чи усвідомлюєте ви, що поки не отримано ніяких доказів зворотного, підсудний знаходиться під захистом презумпції невинності?

Тягар доведення вини державним обвинувачем

“Поза розумних сумнівів”

ІНСТРУКЦІЇ ДЛЯ ЖЮРИ ПРЕЗУМПЦІЯ НЕВИНУВАТОСТІ

Підсудний вступає в судовий процес з презумпцією невинуватості у інкримінованому йому злочині в силу того, що підсудний заявив про невизнання себе винним в цьому злочині. З цієї причини державний обвинувач несе тягар доведення основних тверджень обвинувального акта поза розумних підстав для сумніву.

Презумпція невинуватості, з якою підсудний вступає в судовий процес, продовжує діяти до тих пір, поки державний обвинувач не доведе його провини поза розумних сумнівів, якщо таке станеться. Якщо після розглядів всіх доказів, фактів і обставин справи, у вас виникнуть розумні підстави для сумніву у винуватості підсудного в скоєнні інкримінованого йому злочина, ви зобов'язані прийняти на віру його слова і виправдати його.

Тягар доведення

Як було згадано вище, тягар доведення винуватості підсудного поза розумним сумнівом лежить на стороні звинувачення. Закон не вимагає від підсудного доказів його невинності або взагалі надання будь-яких свідчень.

РОЗУМНИЙ СУМНІВ

Державний обвинувач не зобов'язаний довести винність підсудного поза всіх можливих сумнівів. Стандартом є "розумний сумнів" - сумнів, заснований на раціональності і здоровому глузді, іншими словами, сумнів, підстави для якого можуть бути перешкодою для дії розумної людини. Відповідно, докази поза розумних сумнівів повинні бути настільки переконливими, щоб розумна людина була спроможна з упевненістю на них покладатися і здійснювати дії по важливих і вагомим справах, а також не вагалася б прийняти вагомі наслідки.

Докази поза розумних сумнівів повинні повністю переконати вас у винності підсудного. У світі є мало такого, в чому ми абсолютно впевнені, і в кримінальних справах закон не вимагає пред'явлення доказів, що унеможливають усілякі сумніви. Єдина вимога полягає в тому, щоб докази державних обвинувачів виключали «розумні» сумніви щодо провини підсудного. Розумний сумнів - це сумнів, заснований на раціональності і здоровому глузді, що виникає після ретельного і неупередженого розгляду всіх доказів у справі. Якщо після розгляду вами доказів, ви твердо переконані, що підсудний винен у інкримінованому йому злочині, то ви зобов'язані визнати його винним. Якщо, з іншого боку, ви вважаєте, що є реальна можливість невинності підсудного, ви зобов'язані надати підсудному кредит довіри і визнати його невинним.

Присяжні повинні пам'ятати, що підсудний ані за яких обставин не може бути визнаний винним на підставі тільки підозр і домислів.

Процедура винесення вироку у федеральних судах США

Розгляд кримінальної справи переходить на стадію винесення вироку тільки якщо підсудний був визнаний винним на судовому процесі за участю присяжних або суддею одноосібно, або через визнання підсудним своєї провини. Судове засідання по винесенню вироку зазвичай відбувається через кілька тижнів після встановлення винуватості підсудного, оскільки стороні звинувачення, підсудному і суду необхідний час для підготовки до даного судового засідання.

Процедура винесення вироку у федеральних судах США

Основні положення: розділ 18 Кодексу законів США, § 3553, і Федеральні інструкції щодо винесення міри покарання.

Фактори призначення покарання, встановлені в § 3553:

суддя повинен враховувати наступне:

- * Характер злочину і обставини його вчинення, а також біографію і характеристику особистості підсудного.
 - * Необхідність винесення вироку ...
 - для того, щоб продемонструвати серйозність злочину, висловити повагу до закону і забезпечити справедливе покарання за даний злочин;
 - для того, щоб застосувати відповідну міру стримування злочинної поведінки;
 - для того, щоб захистити громадськість від подальших злочинних дій підсудного;
 - для того, щоб надати підсудному необхідну навчально-виховну та професійну освіту, медичне обслуговування та застосувати інші заходи виправного впливу в найбільш ефективний спосіб.
 - * Федеральні Інструкції щодо визначення міри покарань (вони є суто рекомендаційними), підготовлено Комісією США з питань винесення вироків.
 - * Необхідність уникнути необґрунтовану відмінність при призначенні покарань між особами з аналогічною кримінальною історією, засудженими за аналогічну злочинну поведінку.
 - * Необхідність забезпечити відшкодування збитків будь-яким жертвам даного злочину.
-

Процедура винесення вироку

На стадії підготовки до винесення вироку федеральному судді допомагає Служба пробації США. Служба пробації США є частиною судової системи. Ця служба не підпорядкована виконавчій гілці влади.

Служба пробації США виконує три головні функції:

- 1) здійснює нагляд за підсудними, які не були взяті під варту до суду;
- 2) на етапі підготовки до визначення міри покарання готує доповідь щодо підсудного, якого було визнано винним;
- 3) здійснює нагляд за засудженими особами, які отримали умовний термін або тих, хто був засуджений до тюремного ув'язнення і певної кількості років нагляду після виходу з місць позбавлення волі (зазвичай цей термін встановлюється в розмірі трьох років).

Процедура винесення вироку

Перший етап: підготовка доповіді службою пробації США на стадії підготовки до винесення вироку. У звіті повинна бути представлена наступна інформація:

1) біографія підсудного (історія його сім'ї, звіт про його психічне і фізичне здоров'я, інформація про можливу наркотичну залежність в даний момент і в минулому, дохід, активи, звіт про рід його занять та ін.);

2) обставини і факти злочину, за який він був визнаний винним;

3) факти будь-якої злочинної поведінки, пов'язаної з даним злочином;

4) кримінальна історія підсудного;

5) розрахунок співробітника служби пробації США щодо:

(а) рівня тяжкості злочину і

(в) категорії стажу злочинної діяльності підсудного згідно Федеральних

Інструкцій щодо винесенню вироку (які є суто рекомендаційними).

Другий етап: обвинувачення і захист надають свої заперечення (якщо такі є) щодо зазначеної доповіді Служби пробації.

Третій етап: винесення рішення по запереченнях щодо доповіді Служби пробації на судовому засіданні по винесенню вироку. Докази пред'являються тільки якщо необхідно вирішити питання щодо оскарження сторонами фактів і застосування до них Федеральних інструкцій по визначенню міри покарання.

Процедура винесення вироку

Четвертий етап: визначення підсумкового рівня тяжкості злочину і категорії стажу злочинної діяльності підсудного згідно Федеральних інструкцій по винесенню вироків (цей етап дає можливість взяти до відома діапазон термінів і видів покарань для винесення вироку).

П'ятий етап: визначення суми відшкодування збитків жертві (і умов виплати).

Шостий етап: слухання свідчень жертв злочину, прокурора, адвоката і підсудного.

Сьомий етап: обґрунтування винесення вироку (включаючи обґрунтування, чому даний вирок є більш або менш суворим, ніж покарання, рекомендоване Федеральною інструкцією по винесенню вироків); проголошення міри покарання

Восьмий етап: визначення дати, коли підсудний почне відбувати покарання, якщо він не перебував під вартою до оголошення вироку.

SENTENCING TABLE (in months of imprisonment)						
Offense Level	Criminal History Category (Criminal History Points)					
	I (0 or 1)	II (2 or 3)	III (4, 5, 6)	IV (7, 8, 9)	V (10, 11, 12)	VI (13 or more)
1	0-6	0-6	0-6	0-6	0-6	0-6
2	0-6	0-6	0-6	0-6	0-6	1-7
3	0-6	0-6	0-6	0-6	2-8	3-9
4	0-6	0-6	0-6	2-8	4-10	6-12
5	0-6	0-6	1-7	4-10	6-12	9-15
6	0-6	1-7	2-8	6-12	9-15	12-18
7	0-6	2-8	4-10	8-14	12-18	15-21
8	0-6	4-10	6-12	10-16	15-21	18-24
9	4-10	6-12	8-14	12-18	18-24	21-27
10	6-12	8-14	10-16	15-21	21-27	24-30
11	8-14	10-16	12-18	18-24	24-30	27-33
12	10-16	12-18	15-21	21-27	27-33	30-37
13	12-18	15-21	18-24	24-30	30-37	33-41
14	15-21	18-24	21-27	27-33	33-41	37-46
15	18-24	21-27	24-30	30-37	37-46	41-51
16	21-27	24-30	27-33	33-41	41-51	46-57
17	24-30	27-33	30-37	37-46	46-57	51-63
18	27-33	30-37	33-41	41-51	51-63	57-71
19	30-37	33-41	37-46	46-57	57-71	63-78
20	33-41	37-46	41-51	51-63	63-78	70-87
21	37-46	41-51	46-57	57-71	70-87	77-96
22	41-51	46-57	51-63	63-78	77-96	84-105
23	46-57	51-63	57-71	70-87	84-105	92-115
24	51-63	57-71	63-78	77-96	92-115	100-125
25	57-71	63-78	70-87	84-105	100-125	110-137
26	63-78	70-87	78-97	92-115	110-137	120-150
27	70-87	78-97	87-108	100-125	120-150	130-162
28	78-97	87-108	97-121	110-137	130-162	140-175
29	87-108	97-121	108-135	121-151	140-175	151-188
30	97-121	108-135	121-151	135-168	151-188	168-210
31	108-135	121-151	135-168	151-188	168-210	188-235
32	121-151	135-168	151-188	168-210	188-235	210-262
33	135-168	151-188	168-210	188-235	210-262	235-293
34	151-188	168-210	188-235	210-262	235-293	262-327
35	168-210	188-235	210-262	235-293	262-327	292-365
36	188-235	210-262	235-293	262-327	292-365	324-405
37	210-262	235-293	262-327	292-365	324-405	360-life
38	235-293	262-327	292-365	324-405	360-life	360-life
39	262-327	292-365	324-405	360-life	360-life	360-life
40	292-365	324-405	360-life	360-life	360-life	360-life
41	324-405	360-life	360-life	360-life	360-life	360-life
42	360-life	360-life	360-life	360-life	360-life	360-life
43	life	life	life	life	life	life

November 1, 2018

Таблиця для винесення вироку

Вертикальна вісь - це "рівень тяжкості злочину".

Горизонтальна вісь - "категорія стажу злочинної діяльності".

Наприклад, якщо підсудний має 16 рівень тяжкості злочину і III категорію стажу злочинної діяльності, то діапазон терміну його покарання, згідно рекомендації Федеральної інструкції по винесенню вироків, буде від 27 до 33 місяців позбавлення волі.

Професійна етика прокурора

- Прокурор повинен справедливо і об'єктивно оцінювати обставини справи.
- Переконавшись, що слідчі органи дотримуються закону.
- Передавати будь-які докази невинності іншій стороні.
- Передавати іншій стороні будь-які докази, які можуть бути використані для оскарження надійності свідків з боку обвинувачення.
- Не використовувати докази, отримані незаконним шляхом.
- Не подавати неправдиві докази присяжним.
- Не висловлювати власної думки про винність чи правдоподібність.
- Не робити упередженого досудового розголосу справи.
- Не посилалися на неприпустимі докази.
- Не брати до уваги расу чи релігію при відборі присяжних.
- Посилатися тільки на факти, які, на його думку, можуть бути доведені допустимими доказами.

Професійна етика адвоката

- Відстоювати всі права підсудного.
- Не представляти неправдиві докази.
- Не звинувачувати в скоєнні злочину іншу людину до тих пір, поки не отримано докази, які свідчать, що інша людина могла вчинити цей злочин.

13

Суд присяжних в США

Декларація незалежності (4 липня 1776 р.):
Король Англії позбавив нас, "у багатьох випадках переваг суду присяжних".

Конституція США (1789):

Стаття III: "Усі справи про злочини, за винятком тих, що розглядаються в порядку імпичменту, підсудні суду присяжних."

Сьома Поправка (1791): Право на суд присяжних зберігається за цивільними справами з сумою позову, що перевищує двадцять доларів.

Суд присяжних в федеральних судах США

- * Дванадцять присяжних у кримінальних справах. У цивільних справах кількість присяжних може бути зменшена до шести осіб.
- У цивільних справах, в яких позивач не пред'являє вимогу про відшкодування збитків, права на суд присяжних немає.
- * Присяжні залучаються з реєстраційного списку виборців або зі списку власників водійських прав.
- * Вердикт повинен бути винесений одноголосно.
- * У кримінальних справах підсудний може оскаржити обвинувальний вердикт, але прокуратура не має права на оскарження виправдувального вердикту.

Важливість суду присяжних в США

- * Можливість незалежного визначення провини або невинності має велике значення. Присяжні - буфер міжобвинуваченим громадянином і державою.
- * Присяжні привносять різні точки зору і життєвий досвід, який вони можуть застосувати при вирішенні справи.
- * Суд присяжних дозволяє громадянам взяти безпосередню участь у роботі судової системи.
- * Якщо вирок "винен", то про це підсудному повідомляє голос громади.
- * Якщо підсудний виправданий, громада повідомляє прокуратурі, що вона не довела своє звинувачення.
- * Суди присяжних змушують слідчі органи та прокуратуру працювати компетентно, професійно й ретельно.

Недоліки суду присяжних

- * Суди за участю присяжних – досить дорога справа, як для суду, так і для сторін у справі.
- * Юристи сторін зазвичай повинні витратити більше часу на підготовку справи до судового розгляду.
- * Присяжним іноді важко зрозуміти технічно складні предмети.
- * Громадянський обов'язок бути присяжним суттєво втручається в повсякденне життя присяжних

Статистика щодо суду присяжних*

* За підрахунками, 154,000 судів за участю присяжних проходять щорічно в США.

- 149,000 в судах штатів; 5000 у федеральних судах
- 66% судів присяжних – кримінальні процеси.
- У 71% випадків, кримінальні процеси за участю присяжних призводять до обвинувальних вердиктів.

* В ході цивільних судів за участю присяжних позивач виграє в 49% випадків.

- 29% дорослих громадян США брали участь у судовому процесі в якості присяжних.

*Джерело: Anatomy of a Jury Trial, U.S. Department of State.

http://photos.state.gov/libraries/korea/49271/dwoa_122709/ewoa_0709.pdf

PLEA BARGAINING

*From the Department of Justice
<https://www.justice.gov/>*

When the Government has a strong case, the Government may offer the defendant a plea deal to avoid trial and perhaps reduce his exposure to a more lengthy sentence.

A defendant may only plead guilty if they actually committed the crime and admits to doing so in open court before the judge.

When the defendant admits to the crime, they agree they are guilty and they agree that they may be “sentenced” by the judge presiding over the court — the only person authorized to impose a sentence.

Sometimes the Government will agree, as part of a plea agreement, not to recommend an enhanced sentence (such as additional time in prison for certain reasons) but it is left up to the judge to determine how the defendant will be punished.

If a defendant pleads guilty, there is no trial, but the next step is to prepare for a sentencing hearing.

УГОДА ПРО ВИЗНАННЯ ВИНУВАТОСТІ

*З вебсайту Міністерства юстиції
<https://www.justice.gov/>*

Якщо прокуратура вважає, що у неї є достатня доказова база, вона може запропонувати обвинуваченому визнати свою вину, щоб уникнути судового розгляду і, можливо, знизити ймовірність тривалішого терміну покарання. Обвинувачений може визнати себе винним тільки в тому випадку, якщо він дійсно вчинив злочин і визнає це на відкритому судовому засіданні перед суддею.

Коли обвинувачений зізнається у скоєнні злочину, він погоджується з тим, що винен, і що його може засудити той суддя, котрий слухає цю справу – єдина особа, уповноважена винести вирок.

Іноді прокуратура погоджується в рамках угоди про визнання винуватості не рекомендувати посилення покарання (наприклад, додатковий термін у в'язниці з тих чи інших причин), але право остаточно визначити міру покарання для конкретного обвинуваченого належить винятково судді.

Якщо підсудний визнає себе винним, судового процесу не буде, а наступним кроком стане підготовка до слухання, на якому буде обрано міру покарання.

According to Pew Research, only 2% of federal criminal defendants go to trial, and most who do are found guilty

Plea and Charge Bargaining (excerpts)
From Department of Justice
(<https://bja.ojp.gov/>)

INTRODUCTION

“Plea bargaining is a defining, if not the defining, feature of the federal criminal justice system”. In plea bargaining, a defendant is faced with a charge at arraignment.

Typically this is the maximum charge or punishment that the defendant will be held to if he or she goes to trial.

The prosecutors will present the defendant with an opportunity to plead guilty to a lesser charge or to the original charge with less than the maximum sentence. In theory, the charge presented limits the penalties faced if the defendant decides to go to trial.

While being found innocent or being acquitted is, of course, the best way for defendants to avoid jail time and other penalties, going to trial is perceived as risky, because it is impossible to predict what a jury will decide. As a result, many defendants enter pleas.

While there are no exact estimates of the proportion of cases that are resolved through plea bargaining, scholars estimate that about 90 to 95 percent of both federal and state court cases are resolved through this process. There are a few theories as to whether the plea bargaining process is fair and equitable. Proponents argue that docket pressures are too great and that prosecutors lack the time to pursue all indictments because there are simply

Згідно з дослідженням центру ім. П'ю, лише 2% справ обвинувачених у вчиненні федеральних кримінальних злочинів слухаються в режимі звичайного судового розгляду, і більшість із них завершуються обвинувальним вирок

З вебсайту міністерства юстиції
(<https://bja.ojp.gov/>)

ВСТУП

«угода про визнання винуватості є однією з визначальних, якщо не визначальною особливістю федеральної системи кримінального правосуддя». При укладанні угоди про визнання винуватості обвинуваченому пред'являють обвинувачення в суді. Як правило, це максимальне обвинувачення, тобто воно передбачає найсуворіше покарання, котре понесе обвинувачений, якщо погодиться на звичайний судовий розгляд. Прокурори нададуть обвинуваченому можливість визнати себе винним за менш тяжким обвинуваченням (або ж за первинним обвинуваченням, але з меншим, ніж максимальне покарання, терміном). Теоретично, пред'явлене обвинувачення визначає рамки покарання, яке загрожує обвинуваченому, якщо він вирішить піти на судовий розгляд. Хоча визнання невинуватості або виправдання судом було б, звичайно, найкращим способом уникнути в'язниці та інших покарань, слухання справи в суді є ризикованим, тому що неможливо передбачити, яке саме рішення винесуть присяжні. Як наслідок, багато підсудних визнають себе винними на досудовому етапі. Хоча точних даних про те, яка частина справ вирішується шляхом переговорів про визнання винуватості, немає, дослідники вважають, що й на федеральному рівні, і на рівні штатів вона становить 90-95 відсотків. Існує кілька теорій про те, чи є цей спосіб вирішення справ справедливим і рівноправним. Прихильники угоди про визнання винуватості стверджують, що суди перевантажені і прокурорам не вистачає часу для збору доказової бази за всіма

too many. Furthermore, defendants may not have the resources necessary to go to trial, especially if they are incapacitated and presented with an explicit outcome.

Those who are not in favor of plea bargaining argue that defendants are better off without it because each case would then be processed impartially.

Prosecutorial budgets would only allow prosecution in those cases where there was strong evidence to convict.

Thus, fewer innocent defendants would be coerced into guilty pleas. In addition, violent and chronic offenders would be less likely to receive lenient punishment.

Consequently, some believe that without plea bargaining the number of cases coming to trial would remain the same or would be reduced

статтями всіх порушених справ, бо їх просто надто багато. Крім того, обвинувачені можуть не мати ресурсів, необхідних для того, щоб іти на судові слухання, особливо якщо вони недієздатні і їм чітко змалювали результат справи. Ті, хто не підтримує інституту угоди про визнання винуватості, стверджують, що обвинуваченим було б краще без цієї опції, оскільки тоді кожна справа розглядалася б об'єктивно. Бюджети прокуратури дозволять здійснювати судові переслідування тільки в тих випадках, коли для винесення обвинувального вироку є вагомі докази. Таким чином, менше невинних підсудних будуть змушувати до того, щоб визнати вину. Крім того, зменшиться ймовірність занадто м'якого покарання для правопорушників, які вчиняють насильницькі злочини, і для рецидивістів. Тому існує думка, що без можливості укладення угоди про визнання винуватості кількість справ, що вирішуються у ході судового розгляду, залишиться таким, як досі, або скоротиться.

PROSECUTORIAL DISCRETION Some argue that the plea bargaining process is more cost efficient than having all cases go to trial. Furthermore, some researchers and legal scholars have reiterated that the practice is fair, just, and procedurally sound.

While this process has been deemed fair by some, numerous other researchers and practitioners find disparities within the system among those defendants who accept a plea and those who go to trial.

The plea bargaining process has been criticized for allowing prosecutors too much discretion compared with judges, who are held to concise sentencing guidelines.

Prosecutors have been found to use threats that coerce defendants into accepting pleas to secure a conviction when the evidence in a case is insubstantial. Moreover, several researchers have noted that prosecutorial biases can influence the plea bargaining process, because prosecutors are given such wide

ПРОКУРОРСЬКА ДИСКРЕЦІЯ дехто стверджує, що з економічної точки зору практика переговорів про визнання винуватості ефективніша, ніж слухання всіх справ у змагальному режимі. Крім того, ряд дослідників і правознавців підтверджують її справедливий характер і процесуальну обґрунтованість. Багато інших дослідників і практиків виявляють системні відмінності між обвинуваченими, які йдуть на угоду, і тими, хто йде на судовий розгляд. Процес переговорів про визнання вини критикували за те, що він надає прокурорам надто велику свободу дій порівняно з суддями, діяльність яких обмежена рамками вельми стислих інструкцій з винесення вироків. Як було встановлено, у випадках, коли доказів у справі недостатньо, прокурори нерідко вдаються до погроз, примушуючи підсудних іти на угоду, щоб отримати м'якший вирок.

Більше того, деякі дослідники відзначали, що упередженість звинувачення може впливати на процес переговорів про визнання вини, оскільки прокурори при пом'якшенні звинувачень отримують надто широкую свободу дій.

latitude when they reduce charges for offenders.

Prosecutorial discretion also has resulted in harsher penalties for those defendants who opt for going to trial, rather than accepting a plea. Many researchers have found that those who go to trial are more likely to receive harsher sentences than those who accept a plea when comparable offenses are considered. Additionally, several methodologically sound studies have found that those who pled guilty were more likely to receive lighter sentences than those who would have gone to trial. The studies have found the following:

- * Defendants tend to receive harsher sanctions if they exercise their right to a jury trial.
- * There is a wide range of prosecutorial discretion, and this varies greatly by region.
- * Punishment is determined by the seriousness and type of offense, prior criminal history, and the contextual characteristics of the court, including caseload volume, court community size, violent crime rates, and size of the region's black population.

Overall, the majority of evidence illustrates that those who accept a plea are likely to receive a lighter sentence compared with those who opt for a trial. This disparity exists because prosecutors are granted wide discretion when reducing charges. These findings are problematic because they demonstrate that if a defendant opts to invoke the Sixth Amendment right to a trial by jury, he or she will likely have a more unfavorable outcome.

Т.зв. Прокурорська дискреція (або прокурорський розсуд) також є фактором посилення покарання для тих, хто вважає за краще піти на судовий розгляд замість погоджуватися на визнання винуватості. Багато дослідників дійшли висновку: Якщо порівнювати злочин того, хто віддав перевагу суду, то ймовірніше, що він отримає суворіший вирок, ніж той, хто визнав свою вину. Крім того, кілька методологічно бездоганих досліджень показали, що ті, хто визнають себе винними, частіше отримують м'якші вирoki, ніж ті, хто обрав судовий розгляд. У ході досліджень було встановлено таке:

- * обвинувачені, як правило, отримують суворіше покарання, якщо реалізують своє право на суд присяжних.
- * існує широкий діапазон повноважень у рамках прокурорської дискреції, що істотно відрізняються залежно від регіону.
- * покарання визначається серйозністю й типом злочину, досьє правопорушника та контекстуальними характеристиками суду включно з кількістю справ, суддів і співробітників, рівнем насильницьких злочинів та чисельністю афроамериканців в окрузі/регіоні.

У цілому, факти свідчать, що ті, хто визнає свою вину, швидше за все, отримають м'якше покарання порівняно з тими, хто обирає судовий розгляд. Ця нерівність пояснюється тим, що прокурори мають велику свободу дій при пом'якшенні звинувачень. Ці висновки вказують на проблему, оскільки демонструють: Якщо обвинувачений вирішить послатися на б-у поправку і право на суд присяжних, він (або вона), швидше за все, отримає гірший для себе результат.

LEGAL CHARACTERISTICS

Research shows that legal characteristics, such as the seriousness of the current offense and prior record, increase the likelihood that a defendant will plead guilty. Other known legal characteristics that increase the chance of accepting a plea include the defendant's prior record; the seriousness of the crime committed; the strength of the evidence; the use of a public or private defender; and the detention status of the offender. Pretrial detention has a strong effect on the decision to offer and accept pleas. Those who are taken into custody are more likely to accept a plea and are less likely to have their charges dropped. More generally, legal characteristics increase the likelihood of accepting a plea, because there is more uncertainty in outcomes for both chronic and more serious offenders.

SUMMARY FINDINGS

- * The overwhelming majority (90 to 95 percent) of cases result in plea bargaining.
- * Prosecutorial discretion in plea bargaining is known to cause discrepancies in sentencing outcomes.
- * Those who go to trial rather than accept a plea are more likely to receive harsher sentences.
- * Legal variables, including the seriousness of the current offense and prior record, are important factors in determining whether a charge will be reduced and by how much.
- * The majority of research on race and sentencing outcomes shows that blacks are less likely than whites to receive reduced pleas.
- * Evidence concerning gender and age in this research has been inconclusive.
- * Both legal and extralegal characteristics are heavily influenced by prosecutorial discretion and by the region where the case is processed.

ПРАВОВІ ХАРАКТЕРИСТИКИ

За даними досліджень, такі правові характеристики, як серйозність поточного правопорушення та попередні судимості, підвищують імовірність того, що обвинувачений визнає себе винним. Інші відомі правові характеристики, що підвищують імовірність визнання вини, включають: Переконливість доказів; участь державного або приватного захисника; статус утримання під вартою. Взяття під варту до судового процесу має великий вплив на рішення запропонувати і прийняти умови угоди про визнання винуватості. Ті, кого поміщають під варту, з більшою ймовірністю визнають свою вину, а шанси, що з них будуть зняті звинувачення – менші. У загальнішому плані правові характеристики підвищують імовірність визнання провини, оскільки для хронічних і серйозніших правопорушників існує значна невизначеність у результаті розгляду.

КОРОТКІ ВИСНОВКИ

- * у переважній більшості випадків (від 90 до 95 відсотків) проходять переговори про визнання винуватості.
- * відомо, що прокурорська дискреція при укладанні угод про визнання винуватості призводить до розбіжностей у винесенні вироків.
- * ті, хто вибирає судовий розгляд замість того, щоб визнати свою вину, з більшою ймовірністю отримують суворіші вирок.
- * такі фактори, як серйозність правопорушення та кримінальна історія обвинуваченого, мають велике значення для визначення того, чи буде пом'якшено обвинувачення, і наскільки.
- * згідно з більшістю досліджень, присвячених расовому аспекту винесення вироків, шанси афроамериканців на пом'якшення звинувачення в результаті визнання винуватості нижчі, ніж у білих.
- * дані про те, як на це впливають стать і вік, є недостатніми для будь-яких висновків.
- * як правові, так і не правові характеристики справи значною мірою залежать від прокурорського розсуду та регіону, в якому розглядається справа.

POLICY IMPLICATIONS

Prosecutorial discretion and legal and extralegal characteristics affect the plea bargaining process. Several avenues of concern arise when abolishing or reforming this process is considered.

To date, two studies have investigated the impact of what happens to the system when plea bargaining is abolished.

These studies found an increase in the number of cases brought to trial when plea bargaining was limited, and over time the number of convictions became more consistent. Plea bargaining is an inherent part of the criminal justice system.

An official ban on plea bargaining is therefore impractical. This has even been recognized by various scholars and policymakers who argue that the system is in need of reform

Some alternative methods of plea bargaining are more realistic and include these options:

- * Limiting plea bargaining to certain types of charges, such as less serious crimes;
- * Limiting prosecutorial discretion by creating policy and legislation that calls for firmer guidelines when choosing sanctions for specific crimes; and

- * Involving both judges and defense attorneys in the charge bargaining process so that there is more of a balance of power among all legal participants. More generally, plea negotiations should be handled objectively and separately from the trying of cases.

The plea bargaining process is ingrained in the way cases are processed. Both reform and future research are needed to address the disparities within the system and to find a practical solution for all participants involved.

НАСЛІДКИ ДЛЯ ПОЛІТИКИ У ДАНІЙ СФЕРІ

Прокурорська дискреція, а також і правові, і не правові характеристики справи є дуже впливовим фактором у процесі переговорів про визнання винуватості. При розгляді питання про скасування або реформування цієї практики є ряд причин для занепокоєння. На сьогоднішній день існує два дослідження того, що станеться з системою, якщо скасувати угоди про визнання винуватості. Обидва показали, що при обмеженні практики угод про визнання винуватості кількість справ, переданих на судовий розгляд, зростала, і з часом кількість засуджень стала прогнозованішою. Переговори про визнання вини стали невід'ємною частиною системи кримінального правосуддя. Тому офіційна заборона на угоди про визнання винуватості є недоцільною. Це визнають навіть ті вчені і політики, які стверджують, що система потребує реформування.

Деякі альтернативні методи вирішення проблеми більш реалістичні й передбачають такі варіанти:

- * обмеження угод про визнання винуватості певними видами обвинувачень, такими як менш тяжкі злочини;

- * обмеження прокурорської дискреції шляхом розробки правил і законів, що передбачають чіткіші інструкції щодо вибору міри покарання за конкретні злочини;

- * залучення як суддів, так і адвокатів до процесу переговорів для забезпечення більшої рівноваги сил між усіма учасниками правового процесу. У загальнішому сенсі переговори про визнання винуватості повинні вестися об'єктивно і бути відокремленими від слухання справи.

Процес переговорів про визнання винуватості став частиною судочинства. Щоб усунути розбіжності у системі і знайти практичне рішення для всіх учасників, необхідна як реформа, так і подальші дослідження.

BANKRUPTCY CASES

Federal courts have exclusive jurisdiction over bankruptcy cases.

This means that a bankruptcy case may not be filed in a state court. Under the Bankruptcy Code enacted by Congress (Title 11 of the U.S. Code), bankruptcy judges operate the bankruptcy courts within the district courts.

The primary purposes of the Bankruptcy Code are:

1. to give an honest debtor a “fresh start” in life by relieving the debtor of most debts;
2. to repay creditors in a fair and orderly manner to the extent that the debtor has property available for payment;
3. to reorganize a failing business by restructuring debt or the business entity itself, or, alternatively, to provide a framework for the orderly liquidation of the failed enterprise; and
4. to deter and remedy dishonest actions by debtors or creditors that would have the effect of undermining the purposes of bankruptcy law.

Bankruptcy law creates predictability and harmony in the marketplace by providing the risk parameters for creditors in extending credit to debtors. Further, the bankruptcy courts provide commercial dispute resolution options between debtors and creditors once problems arise in their relationship, providing stability to the marketplace. Lastly, bankruptcy promotes entrepreneurialism since it allows a fresh start for those who start new businesses, but fail for some reason.

СПРАВИ ПРО БАНКРУТСТВО

Федеральні суди мають виняткову юрисдикцію щодо справ про банкрутство. Це означає, що справа про банкрутство не може бути підсудною суду штату. Відповідно до Кодексу про банкрутство, прийнятого Конгресом (Розділ 11 Зводу законів США), судді у справах про банкрутство розглядають справи про банкрутство в спеціальних судах, що функціонують у рамках окружних федеральних судів першої інстанції.

Основними цілями Кодексу про банкрутство є:

1. надати чесному боржнику можливість «почати життя з чистого аркуша», звільнивши його від більшості боргів;
2. погашати заборгованість перед кредиторами у справедливий і впорядкований спосіб тією мірою, якою боржник має активи, що можуть бути використані для виплати боргів;
3. реорганізувати збанкрутіле підприємство шляхом реструктуризації боргу або самого господарюючого суб'єкта або, як альтернатива, забезпечити основу для впорядкованої ліквідації збанкрутілого підприємства; і
4. запобігати недобросовісним діям боржників або кредиторів, які можуть порушувати виконання завдань законодавства про банкрутство та перешкоджати подібним діям.

Закон про банкрутство створює передбачуваність і гармонію на ринку, надаючи кредиторам параметри ризику при наданні кредитів позичальникам. Крім того, суди у справах про банкрутство надають варіанти розв'язання комерційних спорів між боржниками і кредиторами, щойно тільки в їхніх стосунках виникають проблеми, тим сприяючи стабільності ринку. Нарешті, банкрутство сприяє підприємництву, оскільки дозволяє почати все спочатку тим, хто створив новий бізнес, але з якоїсь причини зазнав невдачі.

In the United States, unlike many other countries, filing for bankruptcy is usually voluntary.

In other words, it is initiated by a debtor for protection against creditors, rather than by creditors to facilitate the collection of their claims from a common debtor. A voluntary bankruptcy case normally begins when the debtor files a petition with the bankruptcy court.

A petition may be filed by an individual, by spouses together, or by a corporation, partnership, or other business entity.

All individuals filing under any chapter of the Bankruptcy Code must have received credit counseling from an approved credit counseling agency either in an individual or group briefing within 180 days before filing for bankruptcy. There are exceptions in emergency situations or where the U.S. trustee or bankruptcy administrator determines that there are insufficient approved agencies to provide the required counseling. In most states, the U.S. trustee or bankruptcy administrator is responsible for approving the providers that offer this special pre-bankruptcy briefing.

Creditors also may file involuntary bankruptcy petitions against debtors who are not paying their debts. Involuntary petitions are rare in the United States, where debtors voluntarily commence more than 99 percent of all bankruptcy cases. A debtor who contests a creditor's petition may not be placed into bankruptcy involuntarily unless the creditor can show that certain statutory requirements are met. Requirements include legal standing by the creditor to file the petition, and a showing that the debtor is not paying debts as they become due.

A debtor, whether in a voluntary or involuntary process, is required to file statements listing

У Сполучених Штатах, на відміну від багатьох інших країн, подача заяви про банкрутство зазвичай є добровільною. Іншими словами, вона ініціюється боржником для захисту від кредиторів, а не кредиторами для полегшення стягнення вимог зі спільного боржника. Справа про добровільне банкрутство найчастіше розпочинається з подачі боржником заяви до суду у справах про банкрутство. Клопотання може подати фізична особа, подружжя або корпорація, партнерство та інша юридична особа.

Усі фізичні особи, які подають заяву відповідно до будь-якого розділу Кодексу про банкрутство, повинні були отримати кредитну консультацію від уповноваженого кредитного консультативного агентства в рамках індивідуального або групового брифінгу протягом 180 днів до подачі заяви про банкрутство. Існують винятки в надзвичайних ситуаціях або коли федеральний довірчий керуючий або розпорядник у справах про банкрутство визначає, що існує нестача затверджених агентств для надання потрібних консультацій. У більшості штатів федеральний довірчий керуючий або розпорядник у справах про банкрутство несе відповідальність за затвердження провайдерів послуг, що пропонують спеціалізовані консультації перед початком процесу оформлення банкрутства.

Кредитори також можуть подавати заяви про примусове банкрутство щодо боржників, які не виплачують борги. Клопотання про примусове банкрутство нечасто зустрічаються в США, де боржники добровільно ініціюють понад 99 відсотків усіх справ про банкрутство. Боржник, який оскаржує клопотання кредитора, не може бути оголошений банкрутом примусово, якщо кредитор не зможе довести, що виконані певні законодавчі вимоги. Ці вимоги включають в себе право кредитора подати клопотання і підтвердження того, що боржник своєчасно не погашає заборгованості.

Боржник зобов'язаний, у добровільному або примусовому порядку, подати документ, що

assets, income, liabilities, and the names and addresses of all creditors and how much each is owed. The filing of a bankruptcy petition automatically prevents, or “stays,” virtually all collection actions against the debtor and the debtor’s property (with some notable exceptions specified by the Bankruptcy Code such as criminal actions against the debtor).

As long as the stay remains in effect, creditors cannot initiate or continue lawsuits, garnish wages, seize property subject to mortgages or other security interests, or even make demands for payment, without first obtaining permission from the bankruptcy court. Creditors receive notice from the clerk of court that the debtor has filed a bankruptcy petition, and they are required to file proofs of claim in order to receive any share of a distribution from the debtor’s property.

More than 70 percent of bankruptcy cases are filed under Chapter 7 of the Bankruptcy Code, which involves liquidation of the debtor’s property.

In these cases, the U.S. trustee or bankruptcy administrator, a government officer appointed to supervise the administration of the bankruptcy process, appoints a trustee in bankruptcy to take control of the debtor’s property (excluding some property that is exempt from seizure).

The case trustee, a private individual such as a lawyer or accountant, then liquidates the property and distributes it to creditors according to a schedule of priorities established by the Code.

The trustee is also responsible for challenging unjustified claims by creditors, investigating possible misconduct by the debtor before and during the bankruptcy, and recovering claims that the bankruptcy estate may have against third parties.

містить перерахування активів, доходів і заборгованостей, а також імена та адреси всіх кредиторів і суми заборгованості кожному з них. Подача заяви про банкрутство автоматично попереджає або «заморожує» практично всі дії із стягнення коштів з боржника і дії щодо його майна (за деякими примітними винятками, зазначеними в Кодексі про банкрутство, такими як заходи в рамках кримінального переслідування щодо боржника). Доки мораторій залишається в силі, кредитори не можуть порушувати або продовжувати судові позовні дії, вилучати заробітну плату, накладати арешт на майно, що знаходиться в іпотечній або іншій заставі, і навіть пред’являти вимоги про оплату без попереднього отримання дозволу суду у справах про банкрутство. Кредитори отримують повідомлення від секретаря суду про те, що боржник подав заяву про банкрутство, і вони зобов’язані представити докази претензій, щоб отримати будь-яку частку з майна боржника.

Понад 70 відсотків справ про банкрутство порушується відповідно до Розділу 7 Кодексу про банкрутство, який передбачає ліквідацію майна боржника. У цих випадках федеральний довірчий керуючий або розпорядник у справах про банкрутство – державна посадова особа, призначена для нагляду за керуванням процесом банкрутства – призначає керуючого проходженням процедури банкрутства, щоб узяти під контроль майно боржника (за винятком деякого майна, яке звільнено від арешту). Керуючий процесом, приватна особа, зазвичай – юрист або бухгалтер, потім ліквідує майно і розподіляє його між кредиторами відповідно до графіка пріоритетів, встановленого Кодексом. Довірчий керуючий також несе відповідальність за оскарження необґрунтованих вимог кредиторів, розслідування можливих неправомірних дій боржника до і під час банкрутства та стягнення вимог, які конкурсна маса може пред’явити третім особам під час конкурсного виробництва. Такі вимоги можуть бути пред’явлені сторонам, які могли отримати шахрайські перекази або якісь «привілейовані» платежі від боржника в період безпосередньо

Such claims can be brought against parties that may have received fraudulent transfers or preferential payments from the debtor during the period immediately before bankruptcy.

At the end of the liquidation process, individual debtors receive a “discharge” of pre-bankruptcy claims against them, except for certain categories of claims that may not be discharged, such as “child support” or unpaid taxes. Any party in interest, including creditors and the trustee, may object to the discharge of a particular claim or to the debtor’s general discharge, on grounds such as fraud by the debtor. If a timely objection is made, the bankruptcy judge will hold a hearing and rule on whether discharge of a challenged claim or a general discharge of debts is allowable under the law. Litigation may also occur in a bankruptcy case over such matters as to who owns certain property, how it should be used, what the property is worth, or how much is owed on a debt. Litigation in the bankruptcy court is conducted in much the same way that civil cases are handled in the district court, but generally there are no rights to a jury trial in bankruptcy cases. (Defendants in a small number of bankruptcy related actions, such as fraudulent conveyance actions, may be entitled to a jury.) In a bankruptcy case, there may be discovery, pretrial proceedings, settlement efforts, and a trial.

In most liquidation cases involving debtors who are consumers, there is little or no property in the bankruptcy estate to pay creditors. In these cases, the debtor will routinely receive a discharge, with little or no litigation.

Bankruptcy cases may also be filed to allow debtors to reorganize their debts and other

перед банкрутством. Наприкінці процесу ліквідації індивідуальні боржники отримують звільнення від вимог, пред’явлених їм до банкрутства, за винятком певних категорій вимог, які не списуються – наприклад, аліменти на дитину або несплачені податки.

Будь-яка зацікавлена сторона, включаючи кредиторів і довірчого керуючого, може заперечувати проти задоволення конкретної вимоги або загального звільнення боржника на таких підставах, як шахрайство з його боку. Якщо своєчасно буде висунуто заперечення, суддя у справах про банкрутство проведе слухання і винесе рішення про те, чи допускається відповідно до закону погашення оспорюваної вимоги або загальне погашення боргів. Судові розгляди також можуть виникати в разі банкрутства з таких питань, як те, кому належить певне майно, як його слід використовувати, яка вартість майна або скільки належить за заборгованістю. Судові розгляди в суді у справах про банкрутство ведуться аналогічно тому, як в окружному суді розглядаються цивільні справи, але, як правило, справи про банкрутство не припускають суду присяжних. (Відповідачам по невеликій кількості справ, пов’язаних з банкрутством, таких як шахрайські дії з переоформлення майна, може бути надано право на суд присяжних.) У справі про банкрутство може використовуватися процедура ознайомчого обміну доказовою базою («розкриття»), досудове провадження, медіація та судовий розгляд.

У більшості випадків ліквідації, пов’язаних із заборгованостями за купівлю споживчих товарів, у конкурсній масі мало або взагалі немає майна для виплати кредиторам. У цих випадках боржник зазвичай отримує звільнення од відповідальності, практично без судових розглядів або зовсім без них.

Справи про банкрутство також можуть бути порушені, щоб дозволити боржникам

financial obligations and establish a plan to repay creditors.

Under Chapter 11 of the Bankruptcy Code, financially troubled businesses may obtain court approval of a plan to repay their creditors without immediately liquidating their assets. Unlike “compositions” or other types of non-liquidation creditor arrangements in other countries, Chapter 11 is part of U.S. bankruptcy law and occurs under the supervision of a bankruptcy judge.

A trustee is not normally appointed in Chapter 11 proceedings. Instead, the debtor continues to operate its business, subject to court supervision.

The ultimate purpose of Chapter 11 is to confirm a plan of debt reorganization for the debtor. At least one committee of creditors is appointed to monitor the debtor and to negotiate a plan of reorganization.

All plans must be submitted to the bankruptcy court, along with proposed disclosure statements explaining to parties in interest what their rights will be under each plan. If the court confirms the plan, the reorganized entity emerges from Chapter 11, with the obligations established by the plan replacing its pre-bankruptcy obligations. If no plan is confirmed, or if a party in interest persuades the court that a reorganization would not be practicable, the court may dismiss the reorganization case or convert it to a liquidation under Chapter 7.

Chapter 13 of the Bankruptcy Code creates a simpler kind of debt reorganization for individuals with regular continuing incomes, subject to certain maximum limits on the amount of debt.

Under Chapter 13, the debtor proposes a plan for repaying debt from future earnings rather than through liquidation of the debtor's

реорганізувати свої борги та інші фінансові зобов'язання і розробити план погашення заборгованості перед кредиторами.

Відповідно до Розділу 11 Кодексу про банкрутство, підприємства, які зазнають фінансових труднощів, можуть отримати схвалення суду на план погашення заборгованості перед своїми кредиторами без негайної ліквідації своїх активів. На відміну від «контрактів про майбутні виплати» та інших видів угод з кредиторами в інших країнах, що дозволяють не вдаватися до ліквідації, Розділ 11 є складовою законодавства США про банкрутство і процес проходить під наглядом судді у справах про банкрутство. Під час розгляду за Розділом 11 керуючий зазвичай не призначається. Замість цього боржник провадить далі свій бізнес і звітує про погашення боргу перед судом.

Кінцева мета Розділу 11 полягає в тому, щоб підтвердити план реорганізації боргу для боржника. Принаймні один комітет кредиторів призначається для моніторингу дій боржника та узгодження плану реорганізації. Усі плани повинні бути подані до суду у справах про банкрутство разом із запропонованими заявами про розкриття інформації, в яких зацікавленим сторонам роз'яснюються їхні права відповідно до кожного плану. Якщо суд підтвердить план, реорганізоване підприємство виходить з-під Розділу 11, а зобов'язання, встановлені планом, замінюють його зобов'язання до банкрутства. Якщо план не буде підтверджено або якщо зацікавлена сторона переконає суд у тому, що реорганізація не дасть практичних результатів, суд може відхилити справу про реорганізацію або перетворити справу в ліквідаційну відповідно до Розділу 7.

Розділ 13 Кодексу про банкрутство створює простіший вид реорганізації заборгованості для фізичних осіб з регулярними постійними доходами при дотриманні певних максимальних обмежень на суму боргу.

Відповідно до Розділу 13 боржник пропонує план погашення боргу за рахунок майбутніх доходів, а не шляхом ліквідації свого майна.

property. Plans of this kind typically provide that all of the debtor's disposable income for a period of three to five years will be devoted to repaying creditors.

If the court finds that the plan is proposed in good faith, it may confirm the plan, even over the objections of creditors. A trustee is appointed to supervise the execution of the plan. The debtor will pay everything required under the plan to the trustee, who in turn will pay creditors in the amounts required by the plan. If the debtor satisfactorily completes the plan's requirements, he or she will then receive a discharge from all obligations other than those specifically excepted from discharge by the Code. The advantages of a successful Chapter 13 plan are that the debtors get to keep their home and other property, while creditors recover part or all of the debts owed to them.

Chapter 15 of the Bankruptcy Code authorizes the commencement of a case ancillary to a foreign insolvency proceeding. In cases where a debtor is the subject of an insolvency proceeding in another country and has property in the United States, a representative of the foreign tribunal may commence a case in a U.S. bankruptcy court under Chapter 15. The bankruptcy court has authority to fashion appropriate relief under the chapter's provisions, including staying the commencement or continuation of actions against the foreign debtor or its property. The court also has authority, where appropriate, to order the turnover of the U.S. property of the foreign debtor to the foreign representative.

Плани такого роду зазвичай передбачають, що весь наявний дохід боржника протягом трьох-п'яти років буде спрямовано на виплату кредиторам. Якщо суд вважатиме, що план запропоновано з доброю метою, він може затвердити його навіть незважаючи на заперечення кредиторів. Для контролю за виконанням плану призначається керуючий. Боржник виплатить все, що потрібно відповідно до плану, керуючому, який, своєю чергою, виплатить кредиторам суми, зазначені в плані. Якщо боржник задовольнить вимоги плану, він або вона отримає звільнення від усіх зобов'язань, крім тих, які не підлягають списанню відповідно до Кодексу. Переваги успішного плану за Розділом 13 полягають у тому, що боржники можуть зберегти свій будинок та інше майно, тоді як кредитори стягують частину або всі борги, їм належні.

Розділ 15 Кодексу про банкрутство дозволяє порушення справи, пов'язаної з іноземним провадженням у справі про неплатоспроможність. У випадках, коли боржник є об'єктом провадження у справі про неплатоспроможність в іншій країні і володіє майном в США, представник іноземної судової інстанції може порушити справу в суді у справах про банкрутство США відповідно до Розділу 15. Суд у справах про банкрутство уповноважений вжити відповідних заходів відповідно до положень розділу, включаючи призупинення початку або продовження дій щодо іноземного боржника або його майна. Суд також має повноваження, у відповідних випадках, прийняти постанову про передачу американського майна іноземного боржника іноземному представнику.

THE APPEALS PROCESS

The losing party in a decision by a trial court in the federal system is entitled to appeal the decision to a federal court of appeals. Similarly, a litigant who is not satisfied with a decision made by a federal administrative agency in the executive branch usually may file a petition for review of the agency decision by a court of appeals.

Judicial review in cases involving certain federal agencies or programs—for example, disputes over Social Security benefits—may be obtained first in a district court rather than a court of appeals.

In a civil case, either side may appeal the verdict or remedy.

In a criminal case, the defendant may appeal a guilty verdict, but the government may not appeal if a defendant is found not guilty. Either side in a criminal case may appeal the sentence that a judge imposes after a guilty verdict.

In most bankruptcy courts, an appeal of a ruling by a bankruptcy judge may be taken to the district court.

In several circuits, a Bankruptcy Appellate Panel consisting of three bankruptcy judges has been established to hear appeals directly from the bankruptcy courts. In either situation, the party that loses the initial bankruptcy appeal may then appeal further to the court of appeals.

In certain instances involving important questions of law, the bankruptcy court decision may be appealed directly to the court of appeals.

Decisions of magistrate judges are normally brought before a district judge.

However, when the parties to a civil case consent to a trial of their case before a magistrate judge, the court of appeals directly hears any challenges to the outcome of the case.

ПРОЦЕС ОСКАРЖЕННЯ

Сторона, що програла в рішенні суду першої інстанції у федеральній системі, має право оскаржити рішення у федеральному апеляційному суді. Аналогічним чином, позивач, не задоволений рішенням, що його прийняв федеральний адміністративний орган виконавчої влади, зазвичай може подати клопотання про перегляд рішення апеляційною інстанцією. Судовий перегляд справ, пов'язаних з певними федеральними відомствами або програмами – наприклад, спорів із соціального забезпечення – здійснюється найчастіше у федеральному суді першої інстанції, а не в апеляційному суді.

У цивільній справі будь-яка сторона може оскаржити вердикт або засіб правового захисту. У кримінальній справі підсудний може оскаржити обвинувальний вирок, але прокуратура не має права оскаржити виправдувальний вирок. Будь-яка сторона в кримінальній справі може оскаржити вирок судді після винесення вердикту про винність.

У більшості судів у справах про банкрутство апеляція на рішення судді у справах про банкрутство може бути подана до окружного суду. У ряді судових округів створена апеляційна колегія у справах про банкрутство, що складається з трьох суддів у справах про банкрутство, для розгляду апеляцій, що надійшли безпосередньо з судів у справах про банкрутство. У будь-якій з цих двох ситуацій сторона, яка програла початкову апеляцію у справі про банкрутство, може потім подати подальшу апеляцію до апеляційного суду. У деяких випадках, пов'язаних з важливими правовими питаннями, рішення суду у справах про банкрутство може бути оскаржене безпосередньо в апеляційному суді.

Апеляції на рішення мирових суддів зазвичай розглядаються федеральним суддею першої інстанції. Однак, коли сторони цивільної справи погоджуються на розгляд їх справи мировим суддею, оскаржується результат справи безпосередньо в регіональному апеляційному суді.

A litigant who files an appeal, known as an “appellant,” must show that the trial court or administrative agency made a legal error that affected the decision in the case.

The court of appeals makes its decision based on the record of the case established by the trial court or agency.

It does not receive additional evidence or hear witnesses.

The court of appeals also may review the factual findings of the trial court or agency, but typically may only overturn a decision on factual grounds if the findings were “clearly erroneous.”

While the appellate court may not hear new evidence, it may “remand” the case to the trial court for that purpose.

Most appeals are decided by a panel of three judges. The appellant presents legal arguments to the panel in a written document called a “brief.”

In the brief, the appellant argues that the trial court made an error, and that its decision should be reversed.

In response, the party defending against the appeal, known as the “appellee,” briefs the appellate court to show why the trial court decision was correct, or why any error made by the trial court was not significant enough to affect the outcome of the case.

The court of appeals panel may decide a case based solely on the arguments in the litigants’ written briefs, but many cases are selected for additional “oral argument.”

Oral argument is a structured discussion between the appellate lawyers and the panel of judges focusing on the issues in dispute. Parties are typically given fifteen minutes to argue their case, but judges will often interrupt a prepared argument to ask questions that focus the parties on specific issues.

Once the court reaches a decision, it will usually explain the decision in a written opinion. A judge on the panel who disagrees with the majority opinion may write a separate

Сторона цивільної справи, яка подає апеляцію («апелянт»), повинна довести, що суд першої інстанції або адміністративний орган припустилися юридичної помилки, що вплинуло на рішення у справі. Апеляційний суд виносить рішення на підставі матеріалів у справі, зібраних судом першої інстанції або адміністративним органом.

Він не отримує додаткових доказів і не заслуховує свідків. Апеляційний суд також може переглянути висновки суду першої інстанції або адміністративного органу з фактичних аспектів справи, але, як правило, може скасувати рішення за фактами справи тільки в тому випадку, якщо висновки були «явно помилковими». Хоча апеляційний суд може і не заслуховувати нові докази, він може повернути або передати справу для цієї мети до суду першої інстанції.

Рішення з більшості апеляцій приймаються колегією з трьох суддів. Апелянт подає юридичні аргументи колегії в письмовому документі, званому «коротким викладом справи», в якому стверджує, що суд першої інстанції припустився помилки і його рішення має бути скасовано. У відповідь сторона, яка захищається від апеляції («відповідач за апеляцією»), інформує апеляційний суд про те, чому рішення суду першої інстанції було правильним або чому будь-яка помилка, допущена судом першої інстанції, була недостатньо суттєвою, щоб вплинути на результат справи.

Колегія апеляційного суду може винести рішення у справі, ґрунтуючись виключно на аргументах, поданих у письмових «коротких викладах» сторін, але часто, крім цього, сторони вступають в усні дебати. Усні дебати – це вибудована за певною схемою дискусія між юристами сторін і колегією суддів, в центрі якої перебуває предмет спору. Сторонам зазвичай дається п’ятнадцять хвилин на виклад справи, але судді часто переривають підготовлений виступ, щоб поставити запитання, які загострюють увагу сторін на конкретних моментах.

dissenting opinion.

The dissenting opinion may help develop a legal issue and can serve as a reference for legislators, academics, and other courts that may review the same issue at a later date.

Despite many possible outcomes, the court of appeals decision is usually the final word in the case.

The decision of the three-judge panel of the court may be reviewed in a few cases by a larger group of circuit court judges (usually all) in an en banc proceeding.

If the court does not review the decision en banc, the parties may ask the U.S. Supreme Court to review the case. Should the Supreme Court decline to hear the case, the appellate court may send the case back to the trial court for additional proceedings. Otherwise, the case is settled. Litigants who do not prevail in a federal court of appeals or in the highest court of a state may petition the U.S. Supreme Court to review the case.

The Supreme Court, however, does not have to grant review, except in a very small number of cases governed by special statutes.

In a given year, the Court will typically receive about 8,000 petitions for certiorari (applications for review), and it will agree to hear fewer than 100 cases on the merits.

The Supreme Court typically will agree to hear a case only when it involves an unusually important legal principle, or when two or more federal appellate courts have interpreted a law differently.

The Supreme Court is required by law to hear a case or accept an appeal directly from a federal trial court in a small number of special circumstances.

When the Supreme Court hears a case, the parties are required to file written briefs and the Court may hear oral argument. Additionally, other parties with significant interests in the legal issues raised by a case may ask permission to file briefs as friends of

Прийнявши рішення, суд зазвичай обґрунтовує його в письмовому висновку. Суддя у складі колегії, не згодний з думкою більшості, може висловити в окремому документі свою особливу думку. Особлива думка може допомогти в розбудові даного правового казусу й послужити орієнтиром для законодавців, вчених та інших судів, якщо вони зіткнуться з аналогічним випадком у майбутньому.

Хоча можливих результатів чимало, рішення апеляційного суду зазвичай є останнім словом у справі. Рішення колегії з трьох суддів може бути переглянуте в ряді випадків ширшим (зазвичай повним) складом суддів регіонального апеляційного суду в ході судового розгляду *en banc*. Якщо суд не перегляне рішення *en banc*, сторони можуть звернутися до Верховного суду США з проханням переглянути справу. Якщо Верховний суд відмовиться розглядати справу, апеляційний суд може направити її назад до суду першої інстанції для додаткового розгляду. В іншому випадку можливості перегляду буде вичерпано. Сторони, які не виграли справу у федеральному апеляційному суді або у вищому суді штату, можуть звернутися до Верховного суду США з клопотанням про перегляд справи. Однак

Верховний суд не зобов'язаний приймати справу до розгляду, за винятком дуже невеликого числа справ, регульованих спеціальними законами. У середньому Верховний суд отримує близько 8000 клопотань про перегляд справи на рік, а приймає до розгляду по суті менше 100 справ.

Верховний суд, як правило, погоджується розглянути справу тільки в тому випадку, якщо вона пов'язана з незвично важливим правовим принципом або коли два чи більше федеральних апеляційних суди по-різному витлумачили закон. Згідно із законом, Верховний суд зобов'язаний розглянути справу або прийняти апеляцію безпосередньо з федерального суду першої інстанції в невеликій кількості особливих випадків. Коли Верховний суд розглядає справу, від сторін вимагається представити короткі письмові викладу своєї позиції; Суд може також заслухати усні дебати.

the court (*amicus curiae*). The executive branch, acting through the U.S. Solicitor General, will often file such briefs, which may help to define the issues and otherwise affect the outcome of a case.

The Supreme Court, like the lower courts, usually explains the reasons for its decision in a written opinion. Supreme Court opinions are precedent for all other courts in the United States. As with the courts of appeals, justices who disagree with the majority opinion may write dissenting opinions. In some cases, justices who agree with the result in a case but not with the majority's reasoning will file concurring opinions.

Крім того, інші сторони, які мають значний інтерес у правових питаннях, порушених у справі, можуть запросити дозвіл на подачу коротких викладів справи в якості «друзів суду» (*amicus curiae*). Виконавча влада, діючи через генерального повіреного (заступника генпрокурора США), часто представляє такі записки, щоб допомогти охарактеризувати суть проблеми та іншим чином вплинути на результат справи.

Верховний суд, як і суди нижчої інстанції, зазвичай обґрунтовує причини свого рішення в письмовому висновку. Рішення Верховного суду є прецедентом для всіх інших судів у Сполучених Штатах. Як і в апеляційних судах, судді, не згодні з думкою більшості, можуть представити особливу думку. У деяких випадках судді, які згодні з результатом справи, але не з аргументами більшості, подають т.зв. «збіжні думки».

FEDERAL JUDICIAL ADMINISTRATION

INDIVIDUAL COURTS

Day-to-day responsibility for judicial administration rests largely with each individual court. Each court is given responsibility by statute and administrative practice to appoint its own support staff and manage its own affairs. Under the federal judiciary's budget decentralization program, moreover, substantial budget and financial responsibilities have been delegated to each court.

Each court in the federal system has a chief judge who, in addition to hearing cases, has administrative responsibilities relating to the operation of the court. The chief judge is normally the judge who has served on the court the longest and meets a set of statutory requirements. District court, court of appeals, and U.S. Court of International Trade judges must be under age 65 to become chief judge. They may serve as chief judge for a maximum of seven years, and they may not serve as chief judge beyond the age of 70. The chief judge of each court plays a key leadership role in overseeing the operations of the court, promoting its efficiency, and ensuring accountability to the public. The court operates as a collegial body, and important policy decisions are made by all judges of the court working together under the leadership of the chief judge.

COURT STAFF

The judicial branch staff is not part of the executive branch's federal civil service employment system. Instead, the Judicial Conference and the Director of the Administrative Office have established a separate personnel system for court officers and judicial employees that includes a flexible

ФЕДЕРАЛЬНА СУДОВА АДМІНІСТРАЦІЯ

ОКРЕМІ СУДИ

Повсякденна відповідальність за судову адміністрацію значною мірою лежить на кожному окремому суді. За законом і згідно з адміністративною практикою, кожен суд сам наймає власний допоміжний персонал і керує своїми справами. Крім того, в рамках програми бюджетної децентралізації федеральної судової системи кожному суду делеговано значні бюджетні та фінансові повноваження.

У кожному суді федеральної системи є голова суду, який, крім розгляду справ, несе адміністративні обов'язки, пов'язані з діяльністю суду. Головою суду зазвичай є суддя, який пропрацював у суді найдовше і відповідає ряду записаних у законі вимог. Щоб стати головою суду, судді окружного суду, апеляційного суду та Суду міжнародної торгівлі США повинні бути молодшими 65 років. Вони можуть виконувати обов'язки голови суду не більше семи років і тільки до моменту, поки їм не виповнилося 70 років. Голова кожного суду відіграє ключову керівну роль у нагляді за його діяльністю, підвищенні його ефективності та забезпеченні підзвітності перед громадськістю. Суд діє як колегіальний орган, і всі важливі питання, що стосуються внутрішніх норм і правил, вирішуються всіма членами суду спільно під керівництвом голови.

СУДОВІ ПРАЦІВНИКИ

Особи, які працюють у судовій гілці влади, не є частиною федеральної системи державної служби виконавчої влади. Натомість Судова конференція та начальник Адміністративного управління судів створили окрему кадрову систему для судових чиновників і службовців, яка включає гнучку систему оплати праці, стандартні кваліфікаційні вимоги для певних

pay structure, standard qualifications for certain positions, and an employee dispute resolution procedure.

Individual courts have wide discretion to hire and set pay for their own employees under the provisions of the national personnel system. Court staff is supervised by, and responsible to, the judges of their court, not the Administrative Office.

CLERK OF THE COURT

In addition to their chambers staff of law clerks and secretaries or judicial assistants, judges rely on central court support staff to assist with the work of the court. The primary administrative officer of each court is the clerk of the court. The clerk manages the court's non-judicial functions in accordance with policies set by the court and reports directly to the court through its chief judge.

Among the clerk's many functions are:

- maintaining the records and dockets of the court
- operating the court's information technology systems
- tracking the court's budget and expenditures
- maintaining property and personnel records
- paying all fees, fines, costs, and other monies collected into the U.S. treasury
- administering the court's jury system
- providing interpreters and court reporters
- sending official court notices and summonses
- providing courtroom support services
- responding to inquiries from the bar and the public

посад і процедуру вирішення спорів між співробітниками.

Окремі суди мають широкі повноваження щодо найму та встановлення заробітної плати для своїх співробітників відповідно до положень національної кадрової системи. Судовий персонал контролюється судьями свого суду і несе відповідальність перед ними, а не перед Адміністративним управлінням.

АДМІНІСТРАТОР СУДУ

На додаток до співробітників своїх офісів, що складається з юридичних помічників, секретарів і допоміжних співробітників, судді у своїй роботі покладаються на допоміжний персонал центрального апарату суду. Головною адміністративною посадовою особою кожного суду є його адміністратор. Адміністратор суду управляє несудовими функціями даної інстанції відповідно до правил, встановлених судом, і підпорядковується безпосередньо суду в особі його голови.

Серед багатьох функцій адміністратора суду можна назвати:

- ведення документації слухань і справ, прийнятих до розгляду
- управління інформаційно-технологічними системами суду
- відстеження бюджету і витрат суду
- технічне обслуговування приміщень та ведення документації щодо персоналу
- збір всіх платежів, штрафів, витрат та інших грошових сум, що йдуть у дохід казначейства США.
- управління системою присяжних засідателів суду
- надання перекладачів та стенографістів
- відправлення офіційних судових повідомлень і повісток
- послуги з технічної підтримки в залі суду
- відповіді на запити юридичної спільноти та громадськості

OTHER CENTRAL COURT STAFF

Pretrial services officers and probation officers interview defendants before trial; investigate defendants' backgrounds; file detailed reports to assist judges in deciding on conditions of release or detention of defendants before trial and on sentencing of convicted defendants; and supervise released defendants.

Staff attorneys and pro se law clerks assist the court with research and drafting opinions.

Court reporters make a word-for-word record of court proceedings and prepare a transcript. Court librarians maintain court libraries and assist in meeting the information needs of the judges and lawyers.

THE CIRCUIT JUDICIAL COUNCILS

A judicial council in each geographic circuit oversees the administration of the courts in the circuit.

Each chief circuit judge presides as the chair of the circuit's judicial council and an equal number of other circuit (court of appeals) judges and district (trial court) judges serve as members of the council.

Each judicial council appoints a circuit executive, who works closely with the chief circuit judge to coordinate a wide range of administrative matters in the circuit.

The judicial council holds broad authority to ensure accountability to the public and effectively and expeditiously administer justice in the circuit.

The council is authorized by statute to issue orders to individual judges and court personnel to ensure that courts are operating effectively. The council may also investigate and resolve issues related to judge misconduct and

ІНШІ СПІВРОБІТНИКИ ЦЕНТРАЛЬНОГО АПАРАТУ СУДУ

Співробітники досудових служб і служби пробації проводять співбесіди з обвинуваченими до початку суду; розслідують факти біографії обвинувачених; складають докладні доповіді, щоб допомогти суддям у прийнятті рішень щодо запобіжного заходу до початку суду, а також міри покарання засуджених і умов нагляду за вийшли на волю по УДЗ.

Юристи в штаті суду та юридичні помічники суддів, які надають правову підтримку учасникам судового процесу, не представленим юристами, допомагають суду в проведенні досліджень і складанні проєктів рішень.

Судові стенографісти дослівно протоколюють судові слухання і готують розшифровку стенограм.

Судові бібліотекарі підтримують у робочому стані судові бібліотеки і допомагають суддям та юристам отримати потрібну інформацію.

ОКРУЖНІ СУДОВІ РАДИ

Судова рада в кожному регіональному судовому окрузі, утвореному за географічним принципом, здійснює нагляд за управлінням федеральними судами даного регіону. Кожний голова регіонального апеляційного суду головує в судовій раді округу, а рівна кількість інших суддів федерального апеляційного суду і федеральних суддів суду першої інстанції є членами цієї ради. Судова рада призначає виконавчого директора регіонального судового округу, який тісно співпрацює з головою регіонального апеляційного суду для спільного вирішення широкого кола адміністративних питань в окрузі.

Судова рада має широкі повноваження щодо забезпечення підзвітності роботи судів громадськості та ефективного й оперативного відправлення правосуддя в окрузі. Відповідно до закону Рада уповноважена видавати приписи окремим суддям і судовому персоналу для забезпечення ефективної роботи судів. Рада може також розслідувати і вирішувати питання, пов'язані з неправомірною поведінкою і

disability and it may take disciplinary action against a judge.

The judicial council also reviews local court policies and actions on such matters as employment disputes, jury selection, legal defense for indigent defendants, court backlogs, and local procedural rules for litigation. In addition, the council has authority to approve courts' requests for exceptions to national guidelines on staffing, resources, and expenses.

The judicial council ultimately may be called upon to resolve issues that a district chief judge or local court cannot resolve.

THE JUDICIAL CONFERENCE OF THE UNITED STATES

The Judicial Conference of the United States, established by statute in 1922, is the federal courts' national policy-making body, and it speaks for the judicial branch as a whole. The Chief Justice of the United States presides over the Conference, which consists of 26 other judges, including the chief judge of each court of appeals, one district court judge from each regional circuit, and the chief judge of the U.S. Court of International Trade.

The Judicial Conference works through subject-matter committees that evaluate and recommend national policies and legislation on all aspects of federal judicial administration. The Chief Justice appoints judges and a small number of attorneys representing legal practitioners and academia to serve on the committees.

Committees are assigned to develop Judicial Conference policy on such matters as budget, rules of practice and procedure, court administration and case management, criminal law, bankruptcy, judicial resources (judgeships and personnel matters), automation and technology, and codes of

недієздатністю судді, і приймати до нього дисциплінарні заходи. Судова рада також розглядає правила і дії місцевих судів з таких питань, як трудові спори, добір присяжних, правовий захист малозабезпечених обвинувачених, відставання судів від графіків розгляду поданих справ і процедурні правила для учасників судових слухань, прийняті окремими судами. Крім того, Рада вповноважена затверджувати запити судів про винятки з загальнонаціональних інструкцій щодо кадрових питань, ресурсів і витрат. У кінцевому рахунку, до судової ради можуть звернутися по вирішенню питання, яке не зміг вирішити голова федерального суду першої інстанції або місцевий суд.

СУДОВА КОНФЕРЕНЦІЯ СПОЛУЧЕНИХ ШТАТІВ

Судова конференція Сполучених Штатів, заснована законом у 1922 році, є національним директивним органом федеральних судів і виступає від імені судової влади в цілому. Очолює конференцію голова Верховного суду Сполучених Штатів, до її складу входять 26 інших суддів, зокрема голови всіх регіональних апеляційних судів; по одному судді окружного суду від кожного регіонального судового округу; і голова Суду США з міжнародної торгівлі.

Судова конференція працює через тематичні комітети, які оцінюють і рекомендують національну нормотворчість і законодавство з усіх аспектів федеральної судової адміністрації. Для роботи в комітетах голова Верховного суду призначає суддів і невелике число юристів, що представляють як практиків, так і академічні кола.

Комітетам доручено розробляти політику судової конференції з таких питань, як бюджет судів, правила і порядок судочинства, управління судами і ведення справ, кримінальне право, банкрутство, ресурси судової системи (посади суддів і кадрові питання), автоматизація і технології, а також правила

Current Judicial Conference Committees

- Executive (senior arm of the Judicial Conference)
- Audits and Administrative Office Accountability
- Administration of the Bankruptcy System
- Budget
- Codes of Conduct
- Court Administration and Case Management
- Criminal Law
- Defender Services
- Federal-State Jurisdiction
- Financial Disclosure
- Information Technology
- Intercircuit Assignments (temporarily assigning Article III judges to serve as visiting judges on different courts)
- International Judicial Relations
- Judicial Branch (judges' pay and benefits)
- Judicial Conduct and Disability
- Judicial Resources (Article III judgeship and court staffing requests, personnel matters)
- Judicial Security
- Administration of the Magistrate Judges System
- Rules of Practice and Procedure
- Space and Facilities conduct.

The main responsibilities of the Judicial Conference are:

- approving the judiciary's annual budget request (which is prepared by the Administrative Office and the Judicial Conference's Budget Committee)
- drafting and amending the general rules of practice and procedure for litigation in the federal courts, subject to the formal approval of the Supreme Court and Congress
- proposing, reviewing, and commenting on legislation that may affect the workload and procedures of the courts
- implementing legislation by

роботи діючих комітетів судової конференції, серед яких:

- Виконавчий (старший орган судової конференції)
- Аудит і підзвітність Адміністративного управління
- Управління системою банкрутства
- Бюджет
- Кодекси поведінки
- Управління судами та управління проходженням справ
- Кримінальне право
- Служба державних адвокатів
- Федеральна і штатна юрисдикція
- Розкриття фінансової інформації
- Інформаційні технології
- Призначення всередині судового округу (тимчасове відрядження суддів за Статтею III для роботи в якості запрошених суддів у різних судах)
- Міжнародні судові відносини
- Судова гілка влади (заробітна плата та соціальне забезпечення суддів)
- Поведінка суддів та неієздатність
- Ресурси судової системи (запити про відкриття вакансій суддів за Статтею III та укомплектування судів штатів, кадрові питання)
- Судова безпека
- Управління системою мирових суддів
- Правила і порядок судочинства
- Приміщення та обладнання судів.

Серед своїх основних обов'язків Судова конференція:

- затверджує щорічний бюджетний запит судової влади (який готується Адміністративним управлінням і бюджетним комітетом Судової конференції)
- розробляє і вносить зміни в загальні правила і порядок судового розгляду у федеральних судах за умови офіційного схвалення Верховним судом і Конгресом
- пропонує, розглядає і коментує законодавство, яке може вплинути на робоче навантаження і порядок роботи судів
- виконує закони шляхом прийняття

promulgating national regulations, guidelines, and policies

- supervising and directing the Administrative Office on policy matters, such as human resources, accounting and finance, automation and technology, statistics, and administrative support services
- promoting uniformity of court procedures and the expeditious conduct of court business
- exercising authority over codes of conduct, ethics, and judicial discipline
- making recommendations to Congress for additional judgeships
- assisting courts with conducting audits and maintaining accountability for government funds and property

THE ADMINISTRATIVE OFFICE OF THE UNITED STATES COURTS

The Administrative Office provides a broad range of legislative, legal, financial, automation, management, administrative, and program support services to the federal courts. The Administrative Office, an agency within the judicial branch established by statute in 1939, is supervised and directed by the Judicial Conference and is responsible for carrying out Conference policies. The Chief Justice appoints the Director of the Administrative Office in consultation with the Judicial Conference. The Director serves as the chief administrative officer of the federal courts. Congress vested many of the judiciary's administrative responsibilities in the Director by statute. Among its functions, the Administrative Office:

- provides staff support and advice to the Judicial Conference and its committees
- provides management advice and assistance to the courts
- develops and administers the

загальнонаціональних нормативних актів, інструкцій і правил

- здійснює нагляд і скеровує діяльність Адміністративного управління з питань внутрішніх правил у таких аспектах, як кадрові питання, бухгалтерський облік і фінанси, автоматизація і технології, статистика і допоміжні адміністративні служби
- сприяє однаковості судових процедур та оперативному веденню судових справ
- здійснює наявні повноваження щодо дотримання кодексів поведінки, етики та судової дисципліни
- надає рекомендації Конгресу щодо створення додаткових суддівських посад
- надає допомогу судам у проведенні аудиту та забезпеченні підзвітності за державні кошти та майно

АДМІНІСТРАТИВНЕ УПРАВЛІННЯ СУДІВ СПОЛУЧЕНИХ ШТАТІВ

Адміністративне управління надає широкий спектр законодавчих, юридичних, фінансових, технічних (з автоматизації процесів), управлінських, адміністративних і програмних допоміжних послуг федеральним судам.

Засноване за законом 1939 року в рамках судової гілки влади, Адміністративне управління контролюється і керується судовою конференцією і відповідає за виконання прийнятих нею рішень. Голова Верховного суду призначає начальника Адміністративного управління в консультації з Судовою конференцією. Начальник Управління є головною адміністративною посадовою особою по відношенню до федеральних судів. Конгрес законодавчо поклав на нього цілий ряд адміністративних обов'язків судової влади. Серед своїх основних функцій Адміністративне управління:

- забезпечує кадрову підтримку та консультує Судову конференцію та її комітети
- надає управлінські консультації та допомогу судам
- розробляє й адмініструє бюджет судової

judiciary's budget

- allocates funds to each court
- audits court financial records
- manages the judiciary's payroll and human resources programs
- provides legal services to the judiciary
- collects and analyzes statistics to report on the business of the courts
- manages the judiciary's automation and information technology programs
- conducts studies and reviews of programs and operations
- develops new business methods for the courts
- issues manuals, guides, and other publications
- coordinates communications with the legislative and executive branches
- provides public information on the work of the judicial branch

Recognizing that the courts can often make better business decisions based on local needs, the Director delegates responsibility for many administrative matters from the Administrative Office to the individual courts.

This concept, known as "decentralization," allows each court to operate with considerable autonomy, adhering to sound management principles, in accordance with policies and guidelines set at the national and regional levels.

Decentralization of administrative authority has been shown to benefit both the courts and the taxpayers because it encourages innovation and economy.

In conjunction with the delegation of administrative responsibilities, the Administrative Office offers the courts considerable guidance, training, technical assistance and advice, audits, and management review options.

системи

- виділяє кошти кожному суду
- перевіряє фінансову звітність судів
- керує програмами заробітної плати та людських ресурсів судових органів
- надає судовим органам юридичні послуги
- збирає та аналізує статистичні дані для складання звітів про діяльність судів
- керує програмами автоматизації та інформаційних технологій судової системи
- проводить дослідження та огляди програм і діяльності
- розробляє для судів нові методи ведення господарської діяльності
- видає настанови, посібники та інші матеріали
- координує взаємодію із законодавчою та виконавчою гілками влади
- надає громадськості інформацію про роботу судової влади.

Визнаючи, що суди часто можуть приймати ефективніші господарські рішення, відштовхуючись від місцевих потреб, начальник делегує відповідальність за велику частину адміністративних питань від Адміністративного управління окремим судам. Ця концепція, відома як «децентралізація», дозволяє кожному суду діяти значною мірою автономно, дотримуючись принципів раціонального управління відповідно до політики та керівних принципів, встановлених на національному та регіональному рівнях.

Сьогодні очевидно, що децентралізація адміністративної влади приносить користь як судам, так і платникам податків, оскільки заохочує інновації та економію коштів. У поєднанні з делегуванням адміністративних обов'язків Адміністративне управління пропонує судам у значному обсязі рекомендації, професійну підготовку, технічну допомогу та консультації, можливості проведення аудиту та управлінської експертизи.

THE FEDERAL JUDICIAL CENTER

The Federal Judicial Center, established in 1967, is the primary research and education agency of the federal judicial system. The Chief Justice of the United States chairs the Center's Board, which also includes the Director of the Administrative Office and seven judges elected by the Judicial Conference. The Board appoints the Center's Director, usually a federal judge, and Deputy Director.

Among its functions, the Center:

- conducts and promotes education and training for federal judges
- develops education and training programs for court personnel, such as those in clerks' offices and probation and pretrial services offices
- conducts and promotes research on federal judicial processes, court management, and other issues affecting the judiciary
- produces publications, manuals, videos, and audio programs for the federal judiciary on a broad range of topics
- maintains a library of materials on judicial administration
- develops programs relating to the history of the judicial branch and assists courts with their own judicial history programs
- facilitates exchanges with court systems of other countries

THE UNITED STATES SENTENCING COMMISSION

The U.S. Sentencing Commission was created as a part of the Comprehensive Crime Control Act of 1984. The Commission establishes sentencing guidelines for the federal criminal justice system. The Commission also monitors the performance of probation officers with regard to sentencing recommendations, and has established a research program that includes an information center on federal sentencing practices. The Sentencing Commission consists of a chair and six other voting commissioners

ФЕДЕРАЛЬНИЙ СУДОВИЙ ЦЕНТР

Створений 1967 року Федеральний судовий центр є основним науково-дослідним і освітнім закладом федеральної судової системи. Голова Верховного суду Сполучених Штатів очолює Раду центру, до якої входять також начальник Адміністративного управління та сім суддів, які обираються Судовою конференцією. Рада призначає директора Центру, зазвичай федерального суддю, та його заступника.

Серед своїх основних функцій Центр:

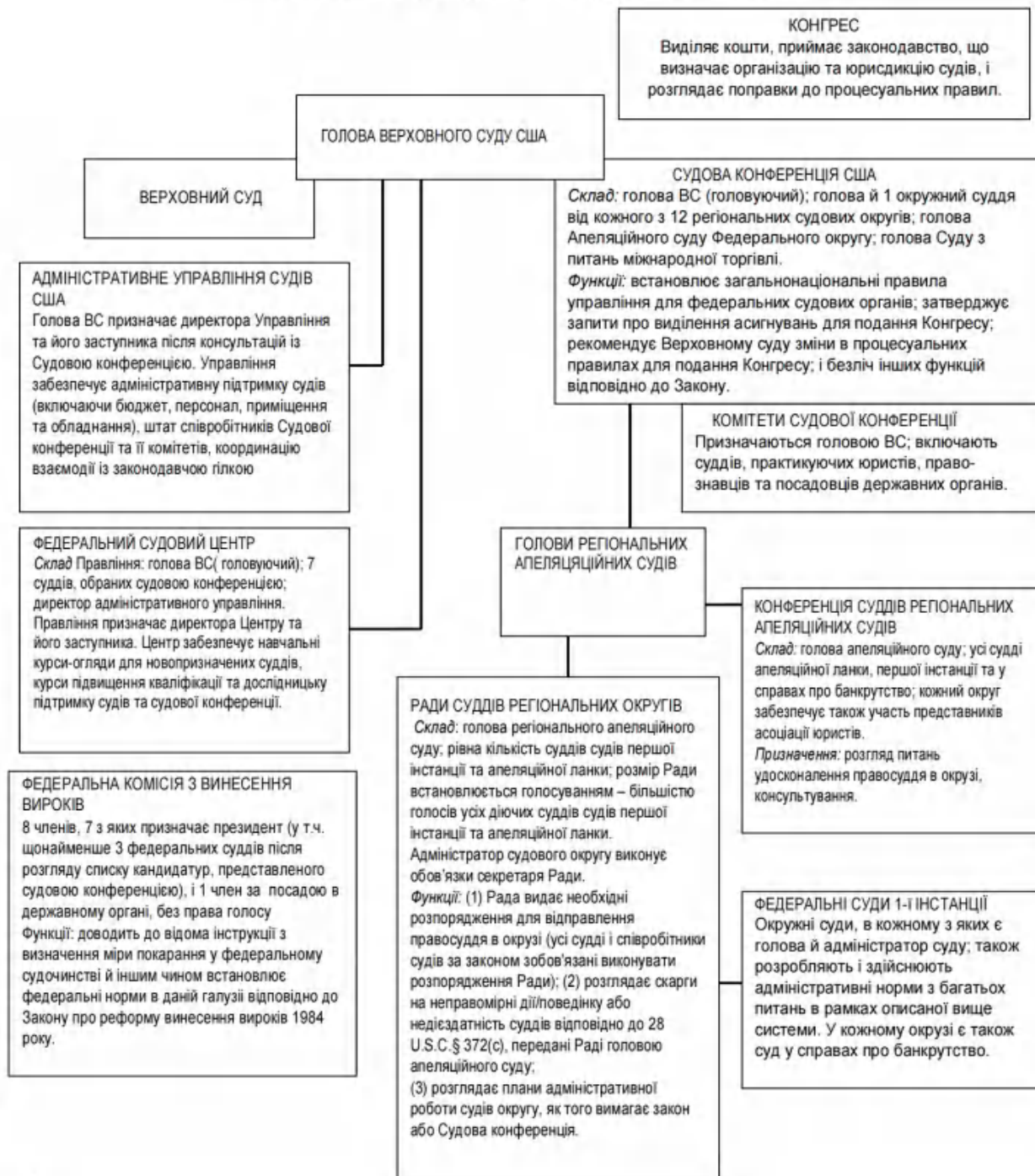
- проводить і сприяє навчанню та підготовці федеральних суддів
- розробляє освітні та навчальні програми для судового персоналу, наприклад, в офісі адміністраторів судів, в досудових службах і в службі пробації
- проводить і сприяє дослідженням з федеральних судових процесів, управління судами та інших питань, що стосуються судової системи
- випускає матеріали, керівництва, відео- та аудіопрограми для федеральних судових органів з широкого кола тем
- веде бібліотеку матеріалів з адміністрування судових установ
- розробляє програми з історії судової гілки влади і допомагає судам зі створенням їх власних програм з історії судової системи
- сприяє обмінам з судовими системами інших країн.

КОМІСІЯ СПОЛУЧЕНИХ ШТАТІВ З ВИНЕСЕННЯ ВИРОКІВ

Комісія з винесення вироків США була створена в рамках Загального закону про боротьбу зі злочинністю 1984 року. Комісія приймає інструкції щодо визначення заходів покарання для федеральної системи кримінального правосуддя. Комісія також стежить за виконанням співробітниками служби пробації рекомендацій щодо заходів покарання і розробила дослідницьку програму, яка включає інформаційний центр по федеральній практиці винесення вироків. Комісія з винесення вироків складається з голови і ще шести уповноважених

who are appointed for six-year terms by the president, subject to approval by the Senate. з правом голосу, які призначаються президентом на шестирічний термін за умови затвердження Сенатом.

Керування федеральною судовою системою

THE JUDICIARY BUDGET

In recognition of the constitutional separation of powers among the three branches of the federal government, Congress has given the federal judiciary authority to prepare and execute its own budget. The Administrative Office, in consultation with the courts and with various Judicial Conference committees, prepares a proposed budget for the judiciary each fiscal year. The proposed budget is based in large part on workload staffing and resources formulas developed by the Administrative Office in consultation with the courts. Using these formulas and other information, a budget proposal is developed that incorporates specific allocations for support staff and administrative services for each court.

The proposed budget also includes the requests of various Judicial Conference committees for funding new or expanded programs. The budget proposal is first reviewed by the Judicial Conference's Budget Committee, then approved by the Judicial Conference and prepared for submission with a detailed set of justifications. The president transmits the judiciary's proposed budget to Congress as a part of the unified federal budget, and by law, the president must submit the judiciary budget without change. The appropriations committees of Congress conduct hearings on the judiciary's proposed budget at which judges and the Director of the Administrative Office justify the judiciary's projected expenditures. After Congress appropriates funds for the judiciary, the Judicial Conference Executive Committee approves plans to spend the money, and the Administrative Office distributes funds directly to each court, operating unit, and program in the federal judiciary.

The Director of the Administrative Office has delegated significant statutory administrative authorities to the individual courts. For this

БЮДЖЕТ СУДОВОЇ СИСТЕМИ

На знак визнання конституційного поділу повноважень між трьома гілками федерального уряду Конгрес надав федеральним судовим органам повноваження з підготовки та виконання свого власного бюджету. Адміністративне управління за погодженням з судами і різними комітетами судової конференції готує пропонований бюджет для судових органів на кожен фінансовий рік. Пропонований бюджет значною мірою заснований на формулах розрахунку робочого навантаження і ресурсів, розроблених Адміністративним управлінням у консультації з судами. Використовуючи ці формули та іншу інформацію, розробляється бюджетна пропозиція, що включає конкретні асигнування на допоміжний персонал та адміністративні послуги для кожного суду.

Пропонований бюджет також включає запити різних комітетів судової конференції про фінансування нових або розширених програм. Бюджетна пропозиція спочатку розглядається бюджетним комітетом Судової конференції, потім затверджується Судовою конференцією і готується до подання з усіма докладними обґрунтуваннями. Президент передає Конгресу пропонований бюджет судової гілки влади як частину єдиного федерального бюджету і за законом зобов'язаний представити його без змін. Комітети Конгресу з асигнувань проводять слухання, на яких судді і начальник Адміністративного управління обґрунтовує прогнозовані витрати судової влади. Після того, як Конгрес виділить кошти для судової системи, Виконавчий комітет Судової конференції затверджує плани витрачання коштів, а Адміністративне управління розподіляє кошти безпосередньо кожному суду, операційному підрозділу та програмі у федеральній судовій системі.

Директор Адміністративного управління делегував значні передбачені законом адміністративні повноваження окремим судам. Завдяки цьому окремі суди мають певну

reason, individual courts have the flexibility to conduct their work, establish budget priorities, make sound business decisions, hire staff, and make purchases, consistent with national policies and spending limits.

The federal judiciary's budget includes salaries for judges and court personnel, which typically account for the majority of the total budget. The next two major components of the budget are rent paid to the executive branch for court facilities and fees to provide counsel for defendants who cannot afford to retain their own legal representation. The remaining portion of the budget is spent on computers, travel, supplies, security for judges, fees for jurors, and other expenses.

COURTHOUSE SPACE, FACILITIES, AND SECURITY

The federal courts are located in more than 750 government-owned or leased facilities across the United States. As with most other federal entities, the judiciary has no direct authority to acquire facilities for its own use. By law, that responsibility lies exclusively with the General Services Administration (GSA), an executive branch agency. As the landlord for the federal court system (and almost all other government-owned buildings), GSA is charged with providing space in either public buildings or leased facilities. GSA also provides utilities and certain services in these accommodations. The Administrative Office works with the GSA to provide these accommodations and meet the needs of the courts.

In 1984, the Judicial Conference approved the first U.S. Courts Design Guide to provide guidelines and standards for GSA and architects constructing or furnishing federal courthouses.

GSA adopted these standards and guidelines for the design, construction, and furnishing of

свободу у виконанні своєї роботи, визначенні бюджетних пріоритетів, прийнятті обґрунтованих господарських рішень, наймі персоналу та здійсненні закупівель відповідно до загальнонаціональних пріоритетів і лімітів витрат.

Бюджет федеральної судової системи включає заробітну плату суддів і судового персоналу, на які, як правило, припадає велика частина загального бюджету. Наступні два основні компоненти бюджету – це орендна плата, що виплачується виконавчій владі за приміщення для судів, і плата за надання адвоката малозабезпеченим обвинуваченим. Решта бюджету витрачається на комп'ютери, поїздки, витратні матеріали, забезпечення безпеки суддів, оплату присяжних та інші витрати.

ПРИМІЩЕННЯ, ОБЛАДНАННЯ ТА ОХОРОНА БУДІВЛІ СУДУ

Федеральні суди розміщуються більш ніж в 750 будівлях, що знаходяться в державній власності або орендованих, по всій території Сполучених Штатів. Як і більшість інших федеральних структур, судова влада не має прямих повноважень купувати приміщення для власного користування. За законом ця функція лежить виключно на Адміністрації загальних служб (GSA), відомстві виконавчої влади. Як орендодавець федеральної судової системи (і майже всіх інших державних будівель), GSA відповідає за надання приміщень або в громадських будівлях, або в орендованих приміщеннях. GSA також надає комунальні та ряд інших послуг у цих приміщеннях. Адміністративне управління співпрацює з GSA, щоб задовольнити потреби судів і надати відповідні будівлі в їхнє розпорядження.

У 1984 році Судова конференція схвалила перші настанови з проєктування федеральних судів, що містить керівні принципи і норми для GSA і архітекторів, що будують або обсталяють будівлі федеральних судів. GSA прийняла ці стандарти і керівні принципи для проєктування, будівництва та обладнання будівель федеральних судів і управляє

federal courthouses and works closely with the Administrative Office to manage facilities and projects.

The U.S. Marshals Service, a bureau of the Department of Justice, is responsible for providing security for judges wherever they are located. In the event of a threat to a judge or judge's family, the marshals will make arrangements to provide protection until the threat can be neutralized.

The Marshals Service is also responsible for ensuring the safety of courthouses and courtrooms. It accomplishes this task in two ways.

First, the U.S. Marshal and deputy marshals in each judicial district work closely with the court and staff, as well as with the Federal Bureau of Investigation (FBI) and local law enforcement, to ensure the security of judges and court facilities. Second, the U.S. Marshals Service, using funds provided to it by the judiciary, hires private security firms to provide court security officers to assist with routine security functions.

INFORMATION TECHNOLOGY IN THE JUDICIAL BRANCH

Since 1975, when the first computer was used in the federal courts, the use of information technology (IT) has increased rapidly.

The judicial business of opinion and order writing is currently performed almost exclusively on computers. The courts supplement their legal research with online legal research services.

The dockets and case files of all courts have been automated. Presentence investigation reports in criminal cases are prepared using specially designed computer programs. Nationwide software applications facilitate the collection of judicial statistics.

Automated systems help the courts manage their resources— such as personnel, funds, or lawbooks— effectively and efficiently.

побудованими і споруджуваними об'єктами в тісній взаємодії з Адміністративним управлінням.

Служба судових приставів (федеральних маршалів) США в системі Міністерства юстиції відповідає за забезпечення безпеки суддів, де б вони не знаходилися. У разі загрози для судді або його/її родини маршали вживуть заходів для забезпечення захисту, поки загрозу не буде усунуто.

Служба судових приставів також відповідає за безпеку будівель судів і залів судових засідань. Вона виконує це завдання у два способи.

По-перше, маршал і його заступники в кожному судовому окрузі тісно співпрацюють з суддями і персоналом, а також з Федеральним бюро розслідувань (ФБР) і місцевими правоохоронними органами для забезпечення безпеки суддів і судових приміщень. По-друге, Служба судових приставів, використовуючи кошти, надані їй судовими органами, наймає приватні охоронні фірми для надання допомоги у виконанні звичайних функцій безпеки.

ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В СУДОВІЙ ГІЛЦІ ВЛАДИ

Після 1975 року, коли у федеральних судах було вперше використано комп'ютер, поширення інформаційних технологій (IT) відбувалося стрімко. Сьогодні судова робота зі складання висновків і постанов виконується майже виключно на комп'ютерах. Суди доповнюють свої правові дослідження послугами, що надаються юридичними базами даних онлайн.

Протоколи та матеріали справ усіх судів автоматизовано. Матеріали слідчих дій у кримінальних справах готуються з використанням спеціально розроблених комп'ютерних програм. Загальнонаціональні програмні програми полегшують збирання судової статистики. Автоматизовані системи допомагають судам ефективно і результативно управляти своїми ресурсами, такими як персонал, фонди або збірники законів і

The courts are inter-connected by the nationwide installation of the federal judiciary's own limited access computer network, the Data Communications Network.

The Administrative Office and the Federal Judicial Center provide information to the public electronically via the internet.

The Administrative Office has also established an internal or "intranet" website for disseminating policy guidance, publications, guides, memoranda, bulletins, and other documents to judges and judicial branch staff.

The IT program for the federal courts is guided by the Long Range Plan for Information Technology in the Federal Judiciary.

The plan is updated annually with input from the courts and is approved by the Judicial Conference on the recommendation of its Committee on Information Technology. Funding for IT is approved and expended in accordance with the plan. Additionally, IT requirements in general and for specific IT projects are developed by court users to ensure that the judiciary's IT program continues to meet the essential needs of the federal courts over time.

STRATEGIC PLANNING AND MANAGEMENT EFFICIENCY IN THE FEDERAL COURTS

In recent years, strategic planning and management efficiency have become increasingly important in preserving judicial branch autonomy and judicial independence. Although the federal judiciary has little control over its workload and depends on Congress to provide its funding, the courts have used careful planning to meet the challenges of increasing workloads and tight budgets.

The Judicial Conference approved the first comprehensive Long Range Plan for the Federal Courts in 1995. Since that time, the judiciary has continuously worked to identify

прецедентів. Суди пов'язані між собою через загальнонаціональну мережу федеральної судової системи з обмеженим доступом – мережу передачі даних (англ. аббр. DCN). Адміністративне управління та Федеральний судовий центр надають громадськості інформацію в електронному вигляді через Інтернет. Адміністративне управління створила також внутрішній («інтранет») веб-сайт для поширення керівних вказівок з питань нормативних документів, публікацій, керівництв, меморандумів, бюлетенів та інших документів серед суддів і співробітників судових органів.

Програма ІТ для федеральних судів заснована на довгостроковому плані розвитку інформаційних технологій у федеральних судових органах. План щорічно оновлюється з урахуванням повідомлень судів і затверджується судовою конференцією за рекомендацією її Комітету з інформаційних технологій. Фінансування на ІТ затверджується і використовується відповідно до плану. Крім того, вимоги з ІТ в цілому і для конкретних ІТ-проектів розробляються судами-користувачами «на випередження» – так, щоб ІТ-програма судових органів продовжувала задовольняти основні потреби федеральних судів іше тривалий час.

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ ТА ЕФЕКТИВНІСТЬ УПРАВЛІННЯ У ФЕДЕРАЛЬНИХ СУДАХ

В останні роки стратегічне планування й ефективність управління набувають дедалі більшого значення для збереження автономії і незалежності судової влади. Хоча федеральні судові органи майже не контролюють своє робоче навантаження і залежать від Конгресу в питаннях фінансування, суди намагаються ретельно планувати роботу для вирішення проблем, пов'язаних зі збільшенням навантаження і обмеженим бюджетом.

Судова конференція затвердила перший комплексний довгостроковий план для федеральних судів у 1995 році. З тих пір судові

ways to accommodate more work, contain costs, and improve services. Ongoing responsibility for strategic planning rests with the Judicial Conference committees responsible for specific subject areas, with coordination by the Executive Committee.

The current Strategic Plan for the federal judiciary focuses on actions needed to preserve the judiciary's successes and, where appropriate, bring about positive change. The plan identifies seven fundamental issues that the judiciary must now address, and a set of responses for each issue. The scope of these issues includes the delivery of justice; the effective and efficient management of resources; the workforce of the future; technology's potential; access to the judicial process; relations with the other branches of government; and the public's level of understanding, trust, and confidence in federal courts.

At both the strategic and operational levels, careful planning, efficient management, and the judicial branch's strong ethic of public service result in good performance that leaves most litigants and members of the public satisfied by their interactions with the courts. On occasion, the conduct or performance of a judge or a member of the courts' staff may lead to a complaint or dispute. Most issues of this type are resolved informally by the chief judge of the court or collegially by all the judges of the court. However, in cases where informal resolution procedures prove inadequate, formal mechanisms are in place to assure accountability of judges and court staff.

органи постійно працюють над визначенням шляхів збільшення обсягу роботи, скорочення витрат і підвищення якості послуг. Поточну відповідальність за стратегічне планування покладено на комітети судової конференції, що відповідають за конкретні предметні галузі. Координатором цих зусиль виступає Виконавчий комітет.

У нинішньому стратегічному плані для федеральної судової системи основну увагу приділено діям щодо збереження досягнень судової системи і, за потреби, її подальшого вдосконалення. У плані визначено сім основних питань, що стоять перед судовою владою на даному етапі, і можливі дії. Питання включають відправлення правосуддя; ефективне й дієве управління ресурсами; підготовка кадрів для майбутнього; потенціал нових технологій; доступ до судового процесу; відносини з іншими гілками влади; і рівень розуміння, довіри та впевненості у федеральній судовій системі з боку громадськості.

Як на стратегічному, так і на оперативному рівнях ретельне планування, ефективне управління і суворі етичні норми державної служби дають хороший результат роботи судової влади, який залишає більшість учасників судового процесу і громадськості цілком задоволеними їхньою взаємодією із судом. У деяких випадках поведінка або дії судді або співробітника суду призводять до скарги або спору. Більшість питань такого роду вирішуються в робочому порядку головою суду або колегіально всіма суддями суду. Однак у тих випадках, коли неформальні процедури врегулювання виявляються недостатніми, вмикаються офіційні механізми забезпечення підзвітності суддів і судового персоналу.

ACCOUNTABILITY

DISCIPLINARY MECHANISMS

Any person who believes that a judge has engaged in inappropriate conduct that is prejudicial to the effective and expeditious administration of the business of the courts, or that a judge cannot discharge all the duties of the office because of physical or mental disability, may file a complaint with the clerk of the court of appeals for the circuit where the judge sits.

The chief judge of the court of appeals is authorized to dismiss the complaint if it does not allege conduct that meets the statutory definition of misconduct or disability, if the complaint relates to the merits of a judicial decision, or if the complaint is frivolous. The chief judge may also dismiss the complaint if corrective action has been taken or if intervening events have made further action unnecessary. The great majority of complaints are, in fact, dismissed.

If the chief judge does not dismiss the complaint, he or she is required to appoint a special investigatory committee of judges to examine the allegations and prepare a written report and recommendation to the judicial council of the circuit. After consideration of the special committee's report, the council is empowered to investigate the allegations further or to take appropriate actions, including:

- requesting that a judge retire voluntarily;
- certifying the disability of the judge (thereby creating a vacancy on the court);
- ordering that no further cases be assigned to the judge for a temporary period;
- issuing a public or private reprimand of the judge; or
- taking any other action as appropriate.

If the judicial council determines that an

ПІДВІТНІСТЬ

ДИСЦИПЛІНАРНІ МЕХАНІЗМИ

Будь-яка особа, яка вважає, що суддя припустився неправомірної поведінки й вона завдала шкоди ефективному й оперативному провадженню справ або що суддя не в змозі виконувати всі свої службові обов'язки через фізичну або розумову недієздатність, може подати скаргу в офіс адміністратора регіонального апеляційного суду того округу, в якому засідає цей суддя.

Голова апеляційного суду має право відхилити скаргу, якщо поведінка судді не відповідає передбаченому законом визначенню неправомірної поведінки або недієздатності, або якщо скарга стосується суті судового рішення чи є явно необґрунтованою. Голова апеляційного суду може також відхилити скаргу, якщо вже вжито заходів щодо виправлення ситуації або події, що відбулися за цей час, зробили подальші заходи непотрібними. Треба сказати, що переважна більшість скарг відхиляється.

Якщо голова апеляційного суду не відхиляє скаргу, він або вона повинні призначити спеціальний слідчий комітет суддів для розгляду тверджень, що містяться в ній, та підготовки письмової доповіді й рекомендацій судовій раді округу. Після розгляду доповіді Рада може продовжити розслідування або вжити заходів, у тому числі:

- запропонувати даному судді добровільно піти у відставку;
- підтвердити недієздатність судді (тим самим створюючи вакансію в суді);
- видати постанову про тимчасове відсторонення даного судді від розгляду справ;
- винести судді публічну або приватну догану; або
- прийняти будь-які інші належні заходи.

Якщо судова рада визначить, що суддя за

Article III judge may have engaged in criminal conduct or that the complaint is not amenable to resolution by the council, it must forward the matter to the Judicial Conference of the United States. The Judicial Conference may vote to refer the matter to Congress for possible impeachment and removal proceedings. In practice, impeachment and removal from office are rare events, and generally are reserved for situations in which a judge has already been convicted of a serious criminal offense.

Although judiciary employees are not part of the government-wide civil service system and may be disciplined or removed without following the government-wide civil service rules, the federal judiciary is committed to ensuring equal employment opportunities to all staff. Each court has in place an employee dispute resolution plan to protect employees against arbitrary action and to provide them with due process and reasonable redress for their grievances.

The chief judge of each court is normally the final arbiter on personnel matters, but employees generally may appeal the final decision of a local court under provisions established by the regional circuit judicial council.

In any case where it appears that a potential criminal violation may have been committed either by a judge or court staff, the matter is referred promptly to the Department of Justice for possible criminal prosecution.

OTHER FORMAL MECHANISMS

The Judicial Conference of the United States approves the budget for the judiciary and establishes guidelines as to what courts may spend on property and programs.

Each court has been given local budget authority, but the court must stay within the guidelines approved by the Judicial

Статтею III, можливо, вчинив злочин або що питання не підлягає вирішенню Радою, вона повинна передати таку справу Судовій конференції Сполучених Штатів. Судова конференція може проголосувати за передачу справи до Конгресу для можливої процедури імпічменту та відсторонення від посади. На практиці імпічмент і відсторонення від посади є рідкісними явищами, зарезервованими, як правило, для ситуацій, в яких суддя раніше вже був засуджений за серйозне кримінальне правопорушення.

Хоча працівники судових органів не є частиною загальнодержавної системи державної служби і можуть бути притягнуті до дисциплінарної відповідальності або відсторонені від посади без дотримання загальнонаціональних правил державної служби, Федеральна судова система обстоює забезпечення рівних можливостей працевлаштування для всіх співробітників. У кожному суді діє план вирішення трудових спорів, покликаний захистити співробітників від довільних дій і забезпечити їм належну правову процедуру і справедливе задоволення скарги. Голова кожного суду зазвичай є останньою інстанцією з кадрових питань, але співробітники, як правило, можуть оскаржити остаточне рішення місцевого суду відповідно до положень, встановлених регіональною окружною судовою радою.

У будь-якому випадку, якщо з'ясується, що можливе кримінальне правопорушення міг скоїти або суддя, або працівник суду, питання негайно передається в Міністерство юстиції для можливого кримінального переслідування.

ІНШІ ОФІЦІЙНІ МЕХАНІЗМИ

Судова конференція Сполучених Штатів затверджує бюджет судової системи і встановлює керівні принципи щодо того, скільки суди можуть витрачати на майно та програми. Кожному суду надані повноваження щодо розпорядження своїм бюджетом, однак суд повинен дотримуватися керівних принципів, затверджених Судовою конференцією, і слідувати відповідним

Conference and follow pertinent statutes and rules governing the handling of money and the purchase and maintenance of public property.

In management matters, the chief judge of each court—acting on behalf of all the judges—is responsible for overseeing court operations, supervising central court staff, and making sure that court funds are spent legally, wisely, and efficiently. The chief judge generally resolves most administrative problems, but may involve other judges when necessary.

The Director of the Administrative Office, acting under the supervision of the Judicial Conference, may withdraw a delegation of budget or administrative authority to a court if the national spending guidelines or policies established by the Conference have been exceeded or if statutory or regulatory procedures have been violated.

The Director may also refer matters of concern to the chief judge of a court or to the judicial council of the circuit for appropriate action. The judicial council has statutory power to exercise general oversight over administrative matters within the circuit. It may order a court, or any judge or employee, to take appropriate administrative or management actions. The Administrative Office conducts regular financial audits of all courts and court programs. It also provides management advice and conducts on-site management reviews of court operations on request. In addition, the U.S. Government Accountability Office, an audit arm of Congress, may conduct general reviews of court operations.

Congress may also conduct hearings or request background information on judicial operations as part of its responsibility to determine the federal judiciary's need for appropriations and changes in substantive law.

законам і правилам, що регулюють розпорядження коштами, а також придбання державної власності та її подальше утримання. У питаннях управління голова кожного суду, що діє від імені всіх його суддів, відповідає за нагляд за діяльністю суду, нагляд за персоналом центрального апарату суду і законним, розумним та ефективним витрачанням судових коштів. Голова суду, як правило, вирішує більшість адміністративних проблем сам, але при необхідності може залучати інших суддів.

Директор Адміністративного управління, діючи під контролем Судової конференції, може відкликати делегування бюджетних або адміністративних повноважень суду, якщо перевищено загальнонаціональні межі витрат чи встановлені конференцією норми або порушено законодавчі чи нормативні процедури.

Директор Управління може також передати питання, що викликають занепокоєння, голові суду або судовій раді судового округу для вжиття відповідних заходів. Згідно із законом судова рада має законні повноваження здійснювати загальний нагляд за вирішенням адміністративних питань у межах округу. Вона може наказати суду або будь-якому судді або співробітнику вчинити відповідні адміністративні або управлінські дії.

Адміністративне управління проводить регулярний фінансовий аудит усіх судів і судових програм. Воно також надає консультації з питань управління та за запитом проводить управлінські огляди діяльності судів на місцях. Крім того, Рахункова палата США – аудиторський підрозділ Конгресу – також може розглянути діяльність того чи іншого суду.

Конгрес може також провести слухання або запитати довідкову інформацію про роботу судів у рамках своєї відповідальності за визначення потреб федеральних судових органів в асигнуваннях і змінах у матеріальному праві.

INFORMAL MECHANISMS

Federal judges and court staff take personal and collective pride in the federal judiciary as a whole and in their own court. The federal courts enjoy a national reputation for excellence and efficiency, and judges and their staff are vigilant in upholding that reputation. Peer pressure is very important. It is, for example, a powerful incentive for judges to stay current in their caseloads. By statute, the judges of each court are authorized collectively to divide up the caseload of the court, to determine where judges sit, and to determine local operating procedures. Judges' caseload statistics are usually shared with their colleagues on a regular basis, and the Administrative Office is required by law to publish important information on individual judges' backlogs. In addition, virtually all judicial decisions are subject to appeal, and federal judges' decisions are widely distributed to the bar and the public through the media, lawbook publishers, and the internet. The legal and academic communities review, analyze, and publish commentary on judicial decisions and the disposition of cases. Finally, the role of the media in a democracy cannot be understated. Particularly in the current era of "investigative" journalism, every action of a court or an individual judge or court employee is subject to potential media scrutiny and criticism.

НЕОФІЦІЙНІ МЕХАНІЗМИ

Федеральні судді і співробітники судів відчують особисту і загальну гордість за федеральну судову систему в цілому і за свій суд. Федеральні суди користуються загальнонаціональною репутацією за високу якість і ефективність роботи, і судді та їхні співробітники пильно стежать за підтриманням цієї репутації. Тиск з боку колег грає дуже важливу роль. Це, зокрема, потужний стимул для суддів «не запускати» справи. Згідно з законом члени Суду уповноважені колегіально розподіляти його робоче навантаження, визначати, в якій з філій суду даний суддя слухає справи, і приймати внутрішні правила даного суду. Як правило, статистика щодо навантаження суддів є легко доступною для їхніх колег, і за законом Адміністративне управління зобов'язане публікувати важливу інформацію про обсяг справ, що скупчився в окремих суддів. Крім того, практично всі судові рішення підлягають оскарженню, а рішення федеральних суддів стають широко відомі серед юристів і громадськості через ЗМІ, збірники судових постанов та Інтернет. Юридичні й академічні спільноти розглядають, аналізують і публікують коментарі до судових постанов і рішень. Нарешті, не можна недооцінювати роль ЗМІ в умовах демократії. Особливо в нинішню епоху журналістських розслідувань кожна дія суду, окремого судді та судового працівника може бути піддана перевірці та критиці ЗМІ.

COMMONLY ASKED QUESTIONS ABOUT THE FEDERAL JUDICIAL PROCESS

How is a civil case filed? Is there a charge?

A civil action is begun by filing a complaint at the court clerk's office. Parties beginning a civil action in a district court are required to pay a filing fee set by statute. A plaintiff who is unable to pay the fee may file a request to proceed in forma pauperis (meaning "in the form or manner of a pauper"). If the court grants the request, the fees are waived. Filing fees and other service fees constitute only a small percentage of the federal judiciary's budget. Most fees charged by the courts are deposited into the general treasury of the United States. Congress, however, has authorized the courts to retain certain fees, such as those charged for providing electronic access to court records.

How is a criminal case filed?

Individuals may not file criminal charges in federal courts. A criminal proceeding may only be initiated by the government, usually through the U.S. Attorney's Office in coordination with a law enforcement agency. A magistrate judge or other judge may order the arrest of an accused person upon the filing of a complaint and accompanying affidavits sworn by law enforcement agents that set forth sufficient facts to establish "probable cause" that a federal offense has been committed and that the accused has committed it.

A felony case, however, may not proceed beyond the initial stages unless a federal grand jury indicts the defendant.

ЧАСТІ ЗАПИТАННЯ ПРО ФЕДЕРАЛЬНИЙ СУДОВИЙ ПРОЦЕС

Як порушується цивільна справа? Чи стягується за це плата?

Цивільний позов починається з подачі скарги в офіс адміністратора суду. Сторони, що порушують цивільний позов в окружному суді, зобов'язані сплатити встановлений законом реєстраційний збір. Позивач, який не в змозі сплатити мито, може подати клопотання про продовження справи *in forma pauperis* (що дослівно означає «у жебрацькому вигляді»). Якщо суд задовольнить запит, позивач звільняється від сплати зборів. Реєстраційні та інші службові збори становлять лише невелику частку бюджету федеральної судової системи. Більшість зборів, що стягуються судами, вносяться до скарбниці Сполучених Штатів. Конгрес, однак, дозволив судам залишати собі деякі збори – наприклад, за надання електронного доступу до судових протоколів.

Як порушується кримінальна справа?

Фізичні особи не можуть пред'являти кримінальні звинувачення у федеральних судах. Кримінальне провадження може бути порушено тільки урядом, зазвичай через офіс федерального прокурора в координації з правоохоронними органами. Мировий або інший суддя може розпорядитися про арешт обвинуваченої особи після подачі скарги і супроводжуючих її письмових показань під присягою співробітників правоохоронних органів, в яких викладені достатні факти для обґрунтованих підстав вважати, що скоєно федеральний злочин і що його скоїв обвинувачений. Справа про серйозне правопорушення, однак, не може просунутися далі початкової стадії в федеральному судочинстві, якщо розширений склад присяжних (велике журі) не пред'явить звинувачення даному обвинуваченому.

How does one file for bankruptcy protection? Is there a charge?

A bankruptcy case is begun by filing a petition with a bankruptcy court. There is a range of filing fees for bankruptcy cases, depending on the chapter of the Bankruptcy Code under which the case is filed. Chapter 7, the most common type filed by individuals, involves an almost complete liquidation of the assets of the debtor, as well as a discharge of most debts. All individuals filing under any chapter of the Bankruptcy Code must have received credit counseling from an approved credit counseling agency either in an individual or group briefing within 180 days before filing for bankruptcy.

How does one find a lawyer?

Local bar associations usually offer lawyer referral services, often without charge.

The clerk's office in each district court is usually able to help find a referral service.

But personnel in the clerk's office and other federal court employees are prohibited from providing legal advice to individual litigants.

Defendants in criminal proceedings have a constitutional right to a lawyer, and they are entitled to have counsel appointed by the court at government expense if they are financially unable to obtain adequate representation by private counsel.

Although parties normally have the right to be represented by a lawyer of their choice in civil cases, there is no general right to free legal assistance in civil proceedings.

Some litigants obtain free or low-cost representation through local bar association referrals, lawyers acting in recognition of their professional responsibility to provide some uncompensated representation *pro bono publico*, or through legal services organizations.

Як подати заяву про захист від банкрутства? Чи стягується плата в даному випадку?

Справа про банкрутство починається з подання заяви до суду у справах про банкрутство. Існує ряд зборів за подання заяв у справах про банкрутство, залежно від розділу Кодексу про банкрутство, відповідно до якого порушується справа. Розділ 7, найпоширеніша категорія для заяв, що подаються фізичними особами, передбачає майже повну ліквідацію активів боржника, а також погашення більшості боргів. Усі фізичні особи, які подають заяву відповідно до будь-якого розділу Кодексу про банкрутство, повинні перед тим отримати кредитну консультацію від затвердженого кредитного консультативного агентства в рамках індивідуального або групового інструктажу не більше ніж за 180 днів до подання заяви про банкрутство.

Як знайти адвоката?

Місцеві асоціації юристів зазвичай пропонують послуги адвоката, часто безкоштовно. Офіс адміністратора в кожному окружному суді, як правило, може навести довідки і допомогти знайти адвоката. Але співробітникам офісу адміністратора та іншим співробітникам федерального суду заборонено надавати юридичні консультації тій чи тій стороні.

Обвинувачені у кримінальній справі мають конституційне право на адвоката, у т.ч. призначеного судом за казенний рахунок, якщо не можуть дозволити собі послуги приватного адвоката.

Хоча в цивільних справах сторони зазвичай мають право вибирати юриста, загального права на безкоштовну юридичну допомогу в цивільному судочинстві не існує. Деякі учасники за порадою місцевих юридичних асоціацій можуть отримати безкоштовне або недороге представництво – послуги юриста, який на знак визнання своєї професійної відповідальності в даному випадку може працювати безоплатно, *pro bono publico* (букв. «на благо суспільства», тобто на громадських засадах), або через НКО, що надають

Attorneys may represent a litigant in a civil case on a contingent fee basis, an arrangement where counsel will be paid out of the funds recovered if their client prevails, and if the client does not win the case, the attorney will not be paid.

Litigants in civil cases may also proceed pro se and represent themselves without the assistance of a lawyer.

Are litigants who do not speak English entitled to a court-appointed interpreter?

A certified interpreter is appointed and paid for by the government for any criminal defendant who needs one, and for any defendant in a civil case in which the government is the plaintiff.

How are judges assigned to specific cases?

Judge assignment methods vary, but Judicial Conference policy directs all courts to adopt some random case assignment procedure and to manage caseloads so that each judge in a court receives roughly an equal caseload.

How is a chief judge selected?

In federal district courts, the courts of appeals, and the U.S. Court of International Trade, the chief judge is selected by seniority and serves a seven-year term. The judge must be less than sixty-five years old; the judge must have served on the court for one year or more; and the judge must have not previously served as chief judge. On the Supreme Court, the Chief Justice is appointed by the president with the advice and consent of the Senate. The chief judge of the U.S. Court of Federal Claims is designated by the president.

юридичні послуги. Юристи можуть представляти позивача в цивільній справі на основі умовної винагороди, при цьому отримувати гонорар з повернутих коштів, якщо клієнт здобуде перемогу, і не отримувати нічого, якщо той програє.

У цивільних справах сторони також можуть діяти *pro se* («за себе самого») і представляти свої інтереси без допомоги юриста.

Чи мають учасники судового процесу, які не володіють англійською мовою, право на перекладача, призначеного судом?

Якщо в ньому є потреба, сертифікований перекладач призначається і оплачується державою для будь-якого обвинуваченого в кримінальному злочині та для будь-якого відповідача у цивільній справі, в якому держава є позивачем.

Як призначаються судді для розгляду конкретних справ?

Методи при цьому різняться, але правила Судової конференції наказують усім судам розписувати справи довільно, за жеребом, а також так, щоб члени суду отримували приблизно рівне навантаження.

Як вибирається голова суду?

У федеральних окружних судах, апеляційних судах і Суді з питань міжнародної торгівлі США голова суду обирається за вислугою років на семирічний термін. Судді має бути менше 65 років; він повинен до цього пропрацювати в суді не менше року; і не повинен був раніше обіймати посаду голови суду. Голову Верховного суду призначає президент за рекомендацією і за згодою Сенату. Голову Федерального претензійного суду США призначає президент.

What is a U.S. Magistrate Judge?

Magistrate judges are judicial officers appointed by the district court to serve for eight-year terms. Their duties fall into four general categories:

1. conducting most initial proceedings in criminal cases (including issuing search and arrest warrants, conducting detention and probable cause hearings, and appointing attorneys to represent indigent defendants);
2. conducting a wide variety of other proceedings in civil and criminal cases referred to them by district judges (including deciding motions, reviewing petitions filed by prisoners and pro se litigants, and conducting pretrial and settlement conferences);
3. trial of most criminal misdemeanor cases; and
4. trial of civil cases, if the parties consent.

How does one check on the status of a case?

The clerk's office responds without charge to most inquiries on the status of a case. A fee may be charged, however, to conduct certain searches, to retrieve some types of information, and to make copies of court documents. Federal courts also have automated systems that allow for the search and retrieval of case-related information at the public counters in the courthouse and electronically from other locations. In some bankruptcy and appellate courts, telephone information systems enable callers to obtain case information by touch-tone phone.

Opinions are also available on court websites. The federal judiciary's internet homepage, www.uscourts.gov, includes links to individual court websites, as well as a directory of court electronic public access services.

Хто такий федеральний мировий суддя?

Мирові судді – це судові посадові особи, які призначаються окружним федеральним судом на восьмирічний термін. Їхні обов'язки діляться на чотири основні категорії:

1. проведення первинного розгляду в більшості кримінальних справ (включаючи видачу ордерів на обшук і арешт, проведення слухань із затримання та «обґрунтованої підстави», а також призначення адвокатів для малозабезпечених обвинувачених);
2. проведення широкого спектру інших розглядів у цивільних і кримінальних справах, переданих їм окружними суддями (включаючи розгляд можливих дій, розгляд клопотань, поданих ув'язненими і учасниками судових розглядів, не представленими юристом, а також проведення досудових конференцій і конференцій з врегулювання спорів);
3. судовий розгляд більшості справ про дрібні кримінальні правопорушення;
4. розгляд цивільних справ – за наявності згоди сторін.

Як можна перевірити статус справи?

Офіс адміністратора суду безкоштовно відповідає на більшість запитів про статус справи. Однак за проведення певних видів пошуку, отримання деяких видів інформації та виготовлення копій судових документів може стягуватися плата. Федеральні суди також мають у своєму розпорядженні автоматизовані системи, які дозволяють здійснювати пошук і витяг інформації, пов'язаної зі справою, на довідковій стійці в будівлі суду та в електронному вигляді з інших джерел. У деяких судах у справах про банкрутство та апеляційних судах телефонні інформаційні системи дозволяють абонентам отримувати інформацію про судову справу телефоном у тональному режимі.

Судові рішення також доступні на сайтах судів. Домашня сторінка федеральної судової влади в Інтернеті, www.uscourts.gov, містить посилання на веб-сайти окремих судів, а також каталог послуг електронного публічного доступу до судів.

How quickly does a court reach a decision in a particular case?

All cases are handled as expeditiously as possible. The Speedy Trial Act of 1974 establishes special time requirements for the prosecution and disposition of criminal cases in district courts. As a result, courts must give the scheduling of criminal cases a higher priority than civil cases. The Act normally allows 70 days from a defendant's arrest to the beginning of the trial.

There is no similar law governing civil trial scheduling, but on average the courts are able to resolve most civil cases in less than a year. Statistically, the national median time from filing to disposition of civil cases in the federal courts is about eight to nine months. Depending on its complexity, a particular case may require more or less time to address. There are numerous reasons why the progress of a particular case may be delayed, many of which are outside the court's control.

Cases may be delayed because settlement negotiations are in progress or because there are shortages of judges or available courtrooms.

How is staff hired in the federal courts?

The Judicial Conference, with the assistance of the Administrative Office, establishes general qualifications and pay ranges for court employees. The federal court system's personnel decisions are decentralized. Each court conducts its own advertising and hiring for job positions. Judges select and hire their own chambers staff. The clerk of court and certain other central court staff are hired by the court as a whole. Other court staff are hired by the clerk of court, who acts under the supervision of the court. Some employment opportunities are listed on the federal judiciary's internet homepage, www.uscourts.gov, but often the clerk's office or the website of a particular court is the best source for a complete listing.

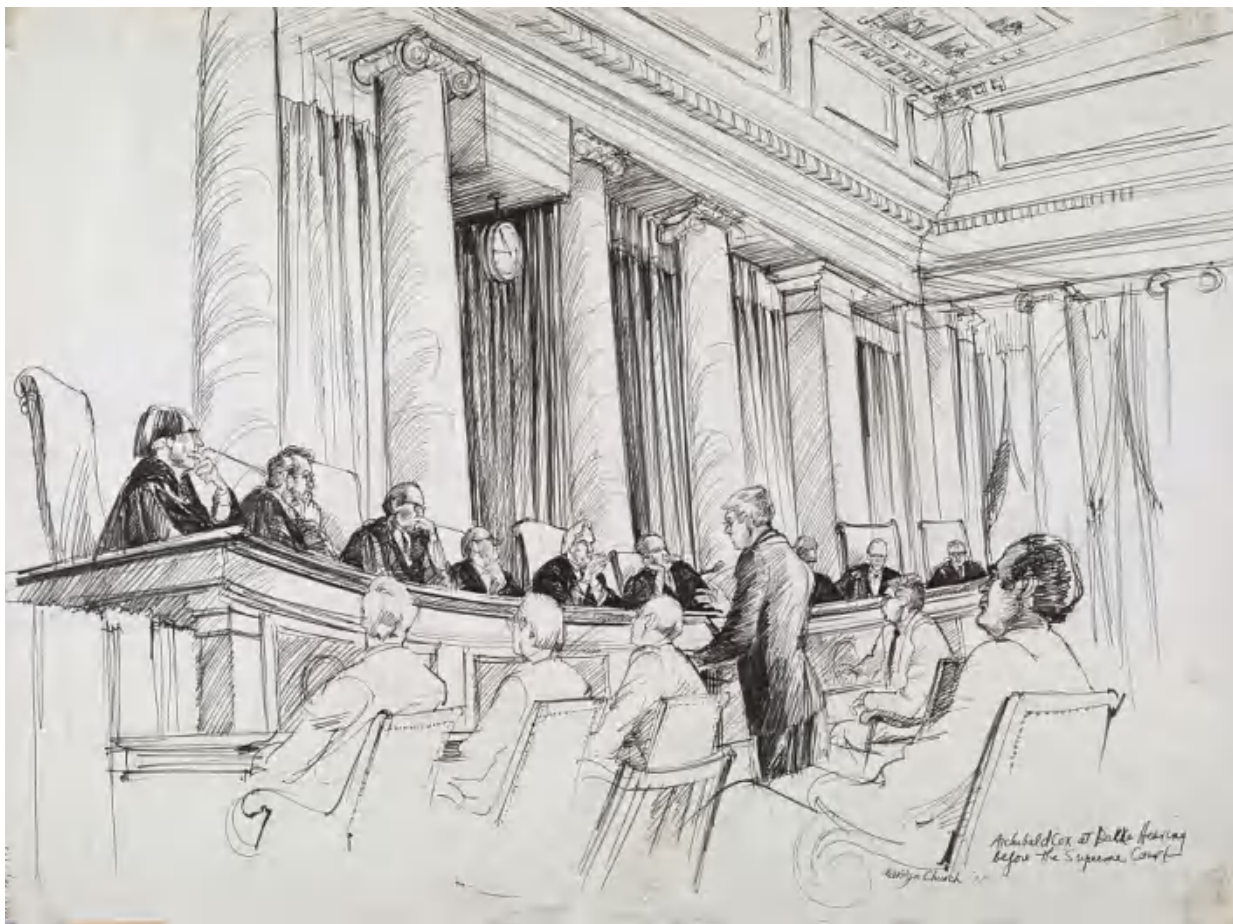
Як швидко суд приймає рішення по конкретній справі?

Усі справи розглядаються максимально швидко, наскільки це можливо. Закон про прискорене судове слухання 1974 року встановлює особливі тимчасові вимоги для судового переслідування та розгляду кримінальних справ в окружних судах. Як наслідок кримінальні справи повинні мати пріоритет перед цивільними. Закон зазвичай дозволяє термін до 70 днів з моменту арешту обвинуваченого до початку судового розгляду.

Аналогічного закону, що регулює планування цивільних розглядів, не існує, але в середньому суд цілком здатний вирішити більшість цивільних справ менш ніж за рік. За статистикою, середній час по країні від подачі до розгляду цивільних справ у федеральних судах становить 8-9 місяців. Залежно від складності конкретного випадку на його розгляд може знадобитися більше або менше часу. Існує безліч причин, за якими розгляд конкретної справи може затримуватися, і багато з них невідкладні суду. Розгляд справи може бути відкладено через те, що ведуться переговори про мирову угоду або, наприклад, через брак суддів чи вільних залів судових засідань.

Як наймається персонал федеральних судів?

Судова конференція за сприяння Адміністра-тивного управління встановлює загальні кваліфікаційні вимоги та шкалу заробітної плати для судових працівників. Кадрові рішення федеральної судової системи децентралізовані. Кожний суд сам дає оголошення про вакансії і сам приймає на роботу. Судді особисто підбирають і наймають співробітників свого офісу. Адміністратора суду і деяких інших співробітників центрального апарату наймає суд у цілому. Інших співробітників наймає адміністратор суду, діючи під наглядом суду. Деякі вакансії наведено на домашній сторінці федеральної судової влади в Інтернеті, www.uscourts.gov, але, як правило, офіс адміністратора або веб-сайт конкретного суду є найкращим джерелом для отримання повної картини можливостей працевлаштування.

SUPREME COURT PROCEDURES ПРОЦЕДУРИ ВЕРХОВНОГО СУДУ

From: [USCourts.gov](https://uscourts.gov)

Джерело: [USCourts.gov](https://uscourts.gov)

Background

Article III, Section 1 of the Constitution establishes the Supreme Court of the United States. Currently, there are nine Justices on the Court. Before taking office, each Justice must be appointed by the President and confirmed by the Senate. Justices hold office during good behavior, typically, for life.

Вступ

Верховний суд Сполучених Штатів був заснований відповідно до Статті III, розділу 1 Конституції. Нині до його складу входять дев'ятеро суддів. Кожного суддю Верховного суду перед вступом на посаду має призначити президент і затвердити Сенат. За умови «бездоганної поведінки» суддя Верховного суду займає свою посаду, як правило, довічно.

The Constitution states that the Supreme Court has both original and appellate jurisdiction. Original jurisdiction means that the Supreme Court is the first, and only, Court to hear a case.

The Constitution limits original jurisdiction cases to those involving disputes between the states or disputes arising among ambassadors and other high-ranking ministers. Appellate jurisdiction means that the Court has the authority to review the decisions of lower courts.

Most of the cases the Supreme Court hears are appeals from lower courts.

Writs of Certiorari

Parties who are not satisfied with the decision of a lower court must petition the U.S. Supreme Court to hear their case.

The primary means to petition the court for review is to ask it to grant a *writ of certiorari*. This is a request that the Supreme Court order a lower court to send up the record of the case for review.

The Court usually is not under any obligation to hear these cases, and it usually only does so if the case could have national significance, might harmonize conflicting decisions in the federal Circuit courts, and/or could have precedential value. In fact, the Court accepts 100-150 of the more than 7,000 cases that it is asked to review each year.

Typically, the Court hears cases that have been decided in either an appropriate U.S. Court of Appeals or the highest Court in a given state (if the state court decided a Constitutional issue).

The Supreme Court has its own set of rules. According to these rules, four of the nine Justices must vote to accept a case. Five of the

Конституція говорить, що Верховний суд має як первісну, так і апеляційну юрисдикцію. Первісна юрисдикція означає, що Верховний суд (далі також – Суд) є першим і єдиним судом, що розглядає справу.

Конституція обмежує справи первісної юрисдикції позовами одного штату до іншого або справами, які пов'язані з іноземними послами та іншими «високопоставленими представниками». Апеляційна юрисдикція означає, що Суд має повноваження переглядати рішення судів нижчого рівня. Більшість справ, які розглядає Суд, є апеляціями на рішення судів нижчої інстанції.

Розпорядження про витребування справи

Якщо сторона не задоволена рішенням суду нижчої інстанції, вона повинна звернутися до Верховного суду США з клопотанням про розгляд справи. Основний спосіб звернутися до суду з клопотанням про перегляд – це попросити його видати розпорядження про витребування справи (*writ of certiorari*). Ідеться про прохання до Верховного суду розпорядитися, щоб суд нижчої інстанції направив матеріали справи на розгляд «вгору». Сам Суд не зобов'язаний розглядати ці справи, і, як правило, робить це тільки в тому випадку, якщо справа має загальнонаціональне значення, щоб привести до спільного знаменника конфліктуючі один з одним рішення федеральних апеляційних судів і/або створити вагомий прецедент. Так, Верховний суд щорічно з понад 7000 справ, які його просять розглянути, приймає 100-150. Зазвичай він розглядає справи, які були вирішені або у відповідному федеральному апеляційному суді, або в суді вищої інстанції того чи іншого штату (якщо суд штату вирішував питання конституційного значення).

У Верховного суду є власний звід правил. Згідно з цими правилами, четверо з дев'яти суддів повинні проголосувати «за», щоб справу

nine Justices must vote in order to grant a stay, e.g., a stay of execution in a death penalty case. Under certain instances, one Justice may grant a stay pending review by the entire Court.

Law Clerks

Each Justice is permitted to have between three and four law clerks per Court term. These are individuals who, fairly recently, graduated from law school, typically, at the top of their class from the best schools. Often, they have served a year or more as a law clerk for a federal judge. Among other things, they do legal research that assists Justices in deciding what cases to accept; help to prepare questions that the Justice may ask during oral arguments; and assist with the drafting of opinions. While it is the prerogative of every Justice to read each petition for *certiorari* hims/herself, many participate in what is informally known as the "cert pool." As petitions for *certiorari* come in on a weekly basis, they are divided among the participating Justices. The participating Justices divide their petitions among their law clerks. The law clerks, in turn, read the petitions assigned to them, write a brief memorandum about the case, and make a recommendation as to whether the case should be accepted or not. The Justice provides these memoranda and recommendations to the other Justices at a Justices' Conference.

Briefs

If the Justices decide to accept a case (grant a petition for *certiorari*), the case is placed on the docket. According to the Supreme Court's rules, the petitioner has a certain amount of time to write a brief, not to exceed 50 pages, putting forth his/her legal case concerning the issue on which the Court granted review. After the petitioner's brief has been filed, the other

було прийнято до розгляду. П'ятеро з дев'яти суддів повинні проголосувати за те, щоб надати відстрочку, наприклад, виконання вироку у справі про смертну кару. У ряді випадків один суддя суду може надати відстрочку до моменту, коли справу буде розглядати Суд у повному складі.

Юридичні помічники судді

Кожному судді Верховного суду протягом одного терміну повноважень Суду дозволено мати 3-4 юридичних помічника. Це люди, які зовсім недавно закінчили школу права, як правило, одну із найкращих, і були серед кращих студентів свого випуску. Часто вони вже встигають попрацювати рік або більше помічником федерального судді. Серед іншого, помічники провадять дослідження, які допомагають судді вирішити, які справи він прийме до розгляду; підготувати питання, які він може задати в ході усних дебатів; і скласти проєкт висновку у справі.

У той час як прерогатива кожного судді – особисто знайомитися з кожним клопотанням про *certiorari*, багато хто бере участь в тому, що в судовій практиці називається «пул *certiorari*». Оскільки клопотання про *certiorari* надходять щотижня, вони розподіляються між причетними суддями. Судді, що беруть участь, ділять їх між своїми помічниками. Ті, у свою чергу, знайомляться з дорученими їм клопотаннями, пишуть коротку довідку про справу і дають рекомендації, приймати справу чи ні. Суддя надає ці довідки та рекомендації іншим членам Суду на нараді суддів.

Короткий виклад справи

Якщо судді вирішують прийняти справу (задовольнити клопотання про *certiorari* – витребування з нижчої інстанції), його вносять до списку справ, призначених до слухання. Згідно з правилами Верховного суду, у заявника є певна кількість часу, щоб коротко (не більше ніж на 50 сторінках) викласти своє правове обґрунтування питання, яке погодився розглянути Суд. Після того, як подано короткий

party, known as the respondent, is given a certain amount of time to file a respondent's brief. This brief is also not to exceed 50 pages.

After the initial petitions have been filed, the petitioner and respondent are permitted to file briefs of a shorter length that respond to the other party's respective position. If not directly involved in the case, the U.S. Government, represented by the Solicitor General, can file a brief on behalf of the government.

With the permission of the Court, groups that do not have a direct stake in the outcome of the case, but are nevertheless interested in it, may file what is known as an *amicus curiae* (Latin for "friend of the court") brief providing their own arguments and recommendations for how the case should be decided.

Oral Arguments

By law, the U.S. Supreme Court's term begins on the first Monday in October and goes through the Sunday before the first Monday in October of the following year. The Court is, typically, in recess from late June/early July until the first Monday in October.

The Court hears oral arguments in cases from October through April. From October through December, arguments are heard during the first two weeks of each month. From January through April, arguments are heard on the last two weeks of each month. During each two-week session, oral arguments are heard on Mondays, Tuesdays, and Wednesdays only (unless the Court directs otherwise).

Oral arguments are open to the public. Typically, two cases are heard each day, beginning at 10 a.m. Each case is allotted an hour for arguments. During this time, lawyers for each party have a half hour to make their

виклад заявника, іншій стороні – відповідачу – дається певний час для подачі свого викладу справи. Короткий виклад відповідача також не повинен перевищувати 50 сторінок.

Після подачі первісного клопотання заявнику і відповідачу дозволяється представляти короткий (вже меншого обсягу) виклад із запереченнями проти доводів іншої сторони. Якщо уряд США безпосередньо не залучений до справи, він в особі Генерального повіреного (заст. Генпрокурора, що представляє інтереси США у Верховному суді) може подати короткий виклад від імені уряду. З дозволу суду групи осіб, які безпосередньо не є сторонами у даній справі, але, тим не менше, зацікавлені у ній, також можуть подати короткий виклад *amicus curiae* («друзів суду» – лат.), виклавши власні аргументи та рекомендації щодо рішення у справі.

Усні дебати

За законом термін повноважень Верховного суду США починається у перший понеділок жовтня і закінчується неділею, що передує першому понеділку жовтня наступного року. Як правило, Суд іде на перерву з кінця червня/початку липня до першого понеділка жовтня.

Суд заслуховує дебати сторін за наявними справами з жовтня по квітень. З жовтня по грудень дебати тривають протягом перших двох тижнів кожного місяця, з січня по квітень – останні два тижні кожного місяця. Під час кожної двотижневої сесії дебати заслуховуються тільки по понеділках, вівторках і середах (якщо Суд не прийме іншого рішення).

Дебати є відкритими для громадськості. Як правило, щодня відбувається два слухання, починаючи з 10 години ранку, для дебатів з кожної справи відводиться година. Протягом цього часу у юристів кожної зі сторін є пів години, щоб якнайкраще викласти своє бачення

best legal case to the Justices. Most of this time, however, is spent answering the Justices' questions. The Justices tend to view oral arguments not as a forum for the lawyers to rehash the merits of the case as found in their briefs, but for answering any questions that the Justices may have developed while reading their briefs.

The Solicitor General usually argues cases in which the U.S. Government is a party. If the U.S. Government is not a party, the Solicitor still may be allotted time to express the government's interests in the case.

During oral arguments, each side has approximately 30 minutes to present its case, however, attorneys are not required to use the entire time. The petitioner argues first, then the respondent. If the petitioner reserves time for rebuttal, the petitioner speaks last. After the Court is seated, the Chief Justice acknowledges counsel for the petitioner, who already is standing at the podium. The attorney then begins: "Mr. Chief Justice, and may it please the Court"

Only the Chief Justice is addressed as Mr. Chief Justice. Others are addressed as "Justice Alito," "Justice Kagan," or "Your Honor." The title "Judge" is not used for Supreme Court Justices.

Justices, typically, ask questions throughout each presentation. Before leaving the podium after making the initial presentation, counsel for the petitioner may reserve some time for rebuttal after the respondent's counsel has presented. The petitioner — not the Court — is responsible for keeping track of the time remaining for rebuttal.

справи суддям. Однак більша частина цього часу йде на відповіді на суддівські питання. Судді, як правило, розглядають дебати не як можливість для адвокатів ще раз переказати те, що вже є в їхніх «коротких викладах», а для відповідей на питання, які виникли у суддів у ході ознайомлення зі справою.

Генеральний повірений зазвичай виступає у справах, в яких уряд США є однією зі сторін. Якщо уряд не є стороною, Генеральному повіреному й попри це може бути виділено час для викладу точки зору уряду.

Під час усних дебатів у кожної сторони є приблизно 30 хвилин для подання справи, проте юристи сторін не зобов'язані використовувати усі 30 хвилин. Спочатку слово надається заявнику, потім відповідачу. Якщо заявник залишає за собою час для спростування, він говорить останнім. Після того як члени Суду займуть свої місця, голова суду дає слово адвокату заявника, який уже зайняв місце для виступу. Адвокат починає свою промову словами: «Пане головний суддя, і волею Суду...»

Так звертаються тільки до голови Суду. До решти суддів звертаються «суддя Аліто», «суддя Каган» або «Ваша честь».

Судді, як правило, задають питання протягом усього виступу. Перш ніж покинути місце для виступу після своєї першої промови, адвокат заявника може зарезервувати певний час для спростування після виступу адвоката відповідача. Заявник, а не Суд, зобов'язаний відстежувати, скільки часу залишилося для спростування.

Conference

When oral arguments are concluded, the Justices have to decide the case. They do so at what is known as the Justices' Conference. When Court is in session, there are two conferences scheduled per week – one on Wednesday afternoon and one on Friday afternoon. At their Wednesday conference, the Justices talk about the cases heard on Monday. At their Friday conference, they discuss cases heard on Tuesday and Wednesday. When Court is not in session, no Wednesday conference is held.

Before going into the Conference, the Justices frequently discuss the relevant cases with their law clerks, seeking to get different perspectives on the case. At the end of these sessions, sometimes the Justices have a fairly good idea of how they will vote in the case; other times, they are still uncommitted. According to Supreme Court protocol, only the Justices are allowed in the Conference room at this time—no police, law clerks, secretaries, etc. The Chief Justice calls the session to order and, as a sign of the collegial nature of the institution, all the Justices shake hands. The first order of business, typically, is to discuss the week's petitions for *certiorari*, i.e., deciding which cases to accept or reject.

After the petitions for *certiorari* are dealt with, the Justices begin to discuss the cases that were heard since their last Conference. According to Supreme Court protocol, all Justices have an opportunity to state their views on the case and raise any questions or concerns they may have. Each Justice speaks without interruptions from the others. The Chief Justice makes the first statement, then each Justice speaks in descending order of seniority, ending with the most junior justice—the one who has served on the court for the fewest years.

Суддівська нарада

Але ось дебати скінчилися, і судді повинні прийняти рішення у справі. Це робиться на суддівській нараді. Коли Суд засідає, плануються дві наради на тиждень – у середу вдень і в п'ятницю, теж після обіду.

На нараді в середу обговорюються справи, розглянуті в понеділок, на нараді в п'ятницю – справи, розглянуті у вівторок і середу.

Коли Суд не засідає, нарада в середу не проводиться. Часто, перш ніж піти на нараду, судді обговорюють справи з помічниками, прагнучи отримати різні точки зору.

Буває, що до кінця цих обговорень вони досить чітко уявляють, як голосуватимуть; в інших випадках на цьому етапі картина все ще неясна. За правилами Верховного суду, у цей час в кімнату для нарад допускають тільки суддів – ніяких поліцейських, помічників, секретарів і т.д. Голова суду оголошує засідання відкритим, і на знак колегіального характеру суду всі судді потискають один одному руки. Перше питання присвячене, як правило, обговоренню клопотань про витребування справ, що надійшли за тиждень, тобто прийняття рішень про те, які клопотання прийняти, а які відхилити.

Після цього судді приступають до обговорення справ, які розглядалися з часу їхньої останньої наради. За правилами Верховного суду, усі судді мають можливість викласти свою думку з приводу справи, підняти будь-які питання і висловити заклопотаність, що виникла у них у зв'язку з тією чи іншою справою. Кожен суддя говорить, не перебиваючи інших. Спочатку голова суду має вступне слово, потім усі судді висловлюються в порядку старшинства, закінчуючи наймолодшим суддею – тим, хто пропрацював в суді найменшу кількість років.

When each Justice is finished speaking, the Chief Justice casts the first vote, and then each Justice in descending order of seniority does likewise until the most junior justice casts the last vote. After the votes have been tallied, the Chief Justice, or the most senior Justice in the majority if the Chief Justice is in the dissent, assigns a Justice in the majority to write the opinion of the Court. The most senior justice in the dissent can assign a dissenting Justice to write the dissenting opinion.

If a Justice agrees with the outcome of the case, but not the majority's rationale for it, that Justice may write a concurring opinion. Any Justice may write a separate dissenting opinion. When there is a tie vote, the decision of the lower Court stands. This can happen if, for some reason, any of the nine Justices is not participating in a case (e.g., a seat is vacant or a Justice has had to recuse).

Opinions

All opinions of the Court are, typically, handed down by the last day of the Court's term (the day in late June/early July when the Court recesses for the summer). With the exception of this deadline, there are no rules concerning when decisions must be released. Typically, decisions that are unanimous are released sooner than those that have concurring and dissenting opinions. While some unanimous decisions are handed down as early as December, some controversial opinions, even if heard in October, may not be handed down until the last day of the term.

A majority of Justices must agree to all of the contents of the Court's opinion before it is publicly delivered. Justices do this by "signing onto" the opinion. The Justice in charge of writing the opinion must be careful to take into consideration the comments and concerns of the others who voted in the majority. If this

Після того, як усі висловилися, голова суду голосує першим, за ним теж в порядку старшинства голосують інші, доки не проголосує останній, наймолодший суддя. Після підрахунку голосів голова суду – або найстарший суддя серед більшості, якщо голова суду не згоден з думкою більшості – призначає одного з суддів більшості для написання висновку Суду. Найстарший суддя серед незгодних може призначити одного з суддів меншості для написання особливої думки.

Якщо суддя згоден з результатом справи, але не з доказами більшості, він може у письмовому вигляді висловити т.зв. збіжну думку. Окрему особливу думку може представити будь-який суддя. При рівності голосів рішення суду нижчої інстанції залишається в силі. Це може статися, якщо з будь-якої причини будь-який з дев'яти суддів не бере участі у розгляді справи (наприклад, місце вакантне або судді довелося взяти самовідвід).

Висновки у справі

Усі висновки Верховного суду виносяться, як правило, в останній день терміну його повноважень (день у кінці червня/початку липня, коли Суд оголошує перерву на літо). За винятком цього крайнього терміну, немає ніяких правил щодо того, коли повинні бути оприлюднені рішення. Як правило, одноголосні рішення публікуються раніше, ніж ті, щодо яких існують збіжні й неузгоджені думки. Так, якщо одноголосні рішення можуть бути оприлюднено вже в грудні, деякі спірні думки, навіть якщо їх було заслухано у жовтні, публікуються в останній день терміну.

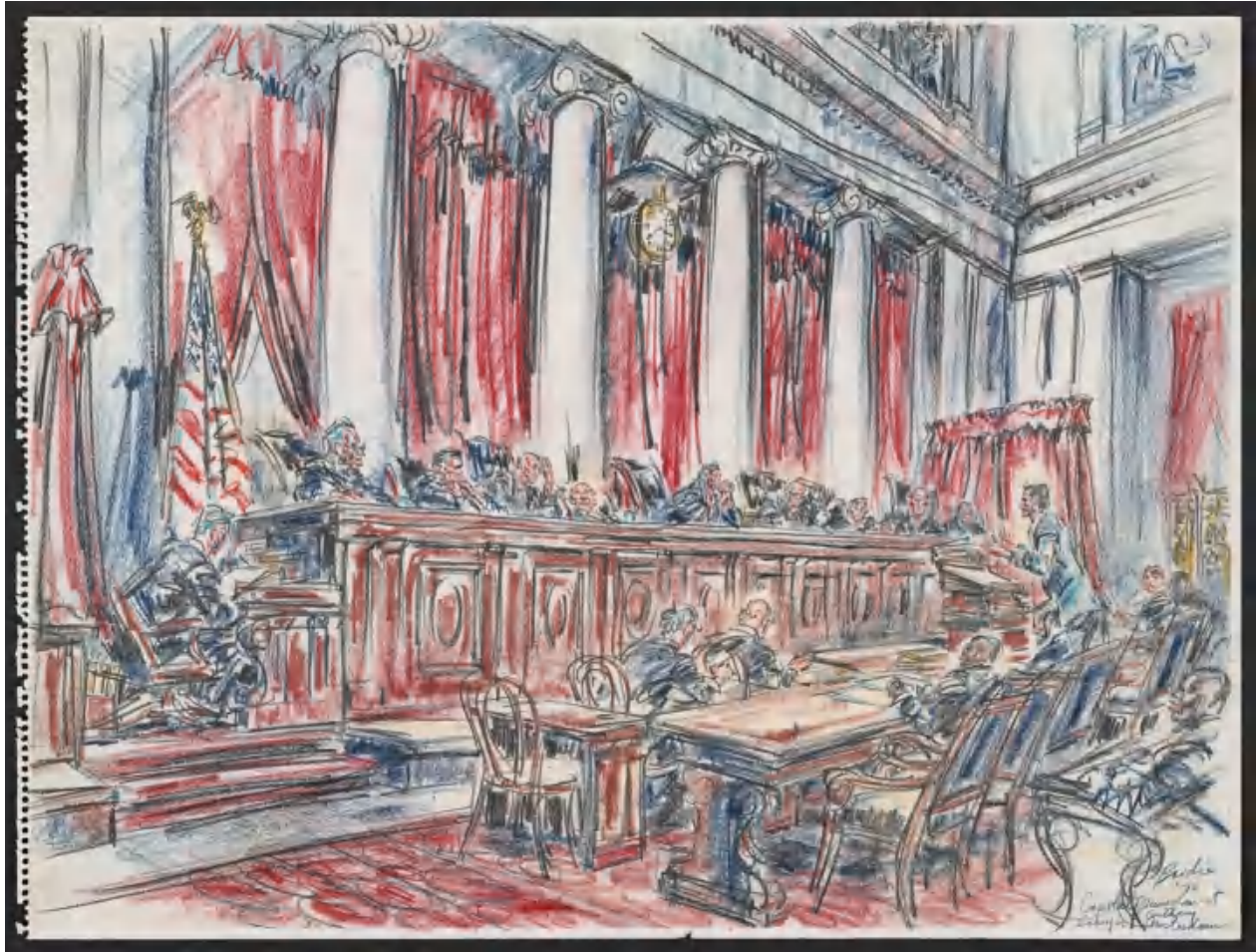
Більшість суддів повинні погодитися з усіма пунктами висновку Суду, перш ніж його буде оприлюднено. Для цього судді підписуються під висновком. Суддя, відповідальний за написання висновку, повинен не забути включити зауваження і те, що викликає заклопотаність усіх тих колег, хто голосував

does not happen, there may not be enough Justices to maintain the majority. On rare occasions in close cases, a dissenting opinion later becomes the majority opinion because one or more Justices switch their votes after reading the drafts of the majority and dissenting opinions. No opinion is considered the official opinion of the Court until it is delivered in open Court (or at least made available to the public).

On days when the Court is hearing oral arguments, decisions may be handed down before the arguments are heard. During the months of May and June, the Court meets at 10 a.m. every Monday to release opinions. During the last week of the term, additional days may be designated as "opinion days."

разом з більшістю. Якщо не зробити цього, кількості суддів для збереження більшості може виявитися недостатньо. У рідкісних випадках, якщо голосування було майже рівним, особлива думка може стати думкою більшості, оскільки після прочитання проєктів висновку більшості і особливої думки один або кілька суддів змінили свій голос. Жоден висновок Суду не може вважатися офіційним доти, доки його не винесено на відкрите судове засідання (або, принаймні, не опубліковано).

У дні, коли Суд заслуховує дебати, спочатку можуть оголошуватися рішення у справах, розглянутих раніше, а потім судді переходять до слухання сторін. Упродовж травня і червня Суд збирається щопонеділка о 10 годині ранку для оголошення висновків. В останній тиждень роботи суду на «дні висновків» можуть виділятися додаткові дні.

SUPREME COURT LANDMARKS

Marbury v. Madison (1803)

Holding: Established the doctrine of judicial review.

In the Judiciary Act of 1789, Congress gave the Supreme Court the authority to issue certain judicial writs. The Constitution did not give the Court this power. Because the Constitution is the Supreme Law of the Land, the Court held that any contradictory congressional Act is without force. The ability of federal courts to declare legislative and executive actions unconstitutional is known as

ВІКОПОМНІ РІШЕННЯ ВЕРХОВНОГО СУДУ

Марбері проти Медісона (1803)
Рішення: Затвердило доктрину судового нагляду.

У Законі про судову владу 1789 року Конгрес надав Верховному суду повноваження видавати певні судові приписи. Конституція не наділяла Суд такими повноваженнями. Оскільки Конституція є вищим законом держави, Суд постановив, що будь-який акт Конгресу, який суперечить їй, не матиме сили. Право федеральних судів оголошувати дії законодавчої і виконавчої влади неконституційними відоме як судовий нагляд.

judicial review.

McCulloch v. Maryland (1819)

Holding: The Constitution gives the federal government certain implied powers.

Maryland imposed a tax on the Bank of the United States and questioned the federal government's ability to grant charters without explicit constitutional sanction. The Supreme Court held that the tax unconstitutionally interfered with federal supremacy and ruled that the Constitution gives the federal government certain implied powers.

Маккалох проти Меріленду (1819)

Рішення: Конституція наділяє федеральний уряд певними повноваженнями, що мають на увазі.

Штат Меріленд обклав податком Банк Сполучених Штатів і поставив під сумнів право федерального уряду надавати привілеї без явної конституційної санкції. Верховний суд постановив, що податок неконституційно порушує верховенство федеральної влади і що Конституція наділяє федеральний уряд певними повноваженнями.

Gibbons v. Ogden (1824)

Issue: Can states pass laws that challenge the power of Congress to regulate interstate commerce?

Result: The Court held that it is the role of the federal government to regulate commerce and that state governments cannot develop their own commerce-regulating laws. Further, the Court created a wide definition for “commerce,” reasoning that the term encompassed more than just selling and buying. In this case, the Court determined that regulating water navigation was in fact an act that regulated commerce.

Importance: The impact of *Gibbons* is still felt today as it gives the federal government a much-broader base to regulate economic transactions.

Гіббонс проти Огдена (1824)

Питання: Чи можуть штати приймати закони, які оскаржують повноваження Конгресу регулювати торгівлю між штатами?

Відповідь: Верховний суд постановив, що регулювання торгівлі є функцією федерального уряду і що уряди штатів не можуть розробляти власні закони, котрі регулюють торгівлю. Крім того, Суд дав широке визначення терміну «торгівля», пояснивши, що цей термін охоплює щось більше, ніж просто купівля-продаж. У цьому випадку Суд постановив, що регулювання водного судноплавства було мірою, що регулює торгівлю.

Значення: Вплив цієї справи відчувається навіть нині, оскільки вона надає федеральному уряду набагато ширші підстави для регулювання економічних операцій.

Worcester v. Georgia (1832)

The case: In 1828, Georgia passed laws prohibiting anyone except Native Americans from living on Native American land. Samuel Worcester, a missionary, was living on Native American land and refused to apply for a license. He was arrested and appealed, arguing his removal was a violation of his constitutional rights, as Georgia had no jurisdiction on Native American land.

The decision: The Supreme Court held, 5-1, that the Cherokee Nation was a sovereign "distinct community." It struck down the Georgia law prohibiting white people living on Native American land. The case was important because it set out the relationship between tribes, states, and the federal government. It meant that interaction with Native American states became a federal process, and provided some sovereignty when interacting with the US government.

Dred Scott v. Sandford (1857)

Issue: In this pre-Civil War case, the question was whether Congress had the constitutional power to prohibit slavery in free territories. A second question was whether the Constitution gave African Americans the right to sue in federal court.

Result: The 1857 Court answered no on both accounts: Congress could not prohibit slavery in territories, and African Americans also had no right to sue in federal court. In reaching these answers, the Court, interpreting the Constitution as it existed before the Civil War Amendments (Constitutional Amendments 13, 14, and 15) abolished slavery, concluded that

Вустер проти Джорджії (1832)

Суть справи: У 1828 році в Джорджії було прийнято закони, що забороняють будь-кому, крім корінних американців, жити на землі корінних американців. Семюел Вустер, місіонер, жив на землі корінних американців і відмовився подати заяву на отримання дозволу. Його було заарештовано, Вустер подав апеляцію, стверджуючи, що його висилка була порушенням його конституційних прав, оскільки штат Джорджія не мав юрисдикції на землі корінних американців.

Рішення: Верховний суд постановив 5 голосами проти 1, що народ черокі є суверенною «окремою спільнотою». Суд скасував закон Джорджії, який забороняв білим людям жити на землі корінних американців. Ця справа відіграла важливу роль, оскільки визначила відносини між племенами, штатами і федеральним урядом. Рішення у цій справі означало, що взаємодія з індіанськими спільнотами стала федеральним процесом, і таким чином забезпечила корінним народам деякий суверенітет у відносинах з урядом США.

Дред Скотт проти Сендфорда (1857)

Питання: У цьому випадку, що передувало Громадянській війні, питання полягало в тому, чи мав Конгрес конституційне право забороняти рабство на вільних територіях. Друге питання полягало в тому, чи дає Конституція афроамериканцям право подавати позов до федерального суду.

Відповідь: Суд 1857 року дав негативну відповідь на обидва питання: Конгрес не міг заборонити рабство на вільних територіях, і афроамериканці також не мали права подавати позов до федерального суду. Отримавши ці відповіді, Суд, тлумачачи Конституцію в тому вигляді, в якому вона існувала до скасування рабства у формі поправок, прийнятих у період Громадянської війни (Поправки до Конституції

people of African descent had none of the rights of citizens. The Court further reasoned that slaves were "property" and therefore could not be taken from their owners without due process.

Importance: The Dred Scott case became a central issue in the debate surrounding the expansion of slavery and further fueled the flames leading to the Civil War.

Plessy v. Ferguson (1896)

The case: Homer Plessy, who was black under Louisiana law of the time, boarded a train and sat in a car that was reserved for white passengers. When he refused to move, he was arrested. Plessy argued that the Separate Car Act, which required all railroads to provide equal but separate accommodation, was violating his rights under the 14th Amendment's equal protection clause.

The decision: The Supreme Court held 7-1 that "separate but equal" accommodations for whites and blacks did not violate the 14th Amendment.

Justice John Marshall Harlan, known as the "great dissenter," wrote that the Constitution was color-blind, and the US had no class system. "There is in this country no superior, dominant, ruling class of citizens; there is no caste here. Our Constitution is color-blind, and neither knows nor tolerates classes among citizens," he wrote. Despite his dissent, the decision solidified the "separate but equal" doctrine for the next six decades.

13, 14 і 15), прийшов до висновку, що особи африканського походження не мають жодних громадянських прав. Далі він постановив, що раби є «майном», отже, їх не можна було відбирати у власників без належної правової процедури.

Значення: Справа Дреда Скотта стала головною у суперечках навколо питання поширення рабовласництва на території США і ще більше підлила масла у вогонь, що незабаром призвів до Громадянської війни.

Плессі проти Фергюсона (1896)

Суть справи: Гомер Плессі, який за тогочасними законами Луїзіани був чорношкірим, сів у поїзд і зайняв місце у вагоні, призначеному лише для білих пасажирів. Коли він відмовився перейти в інший вагон, його заарештували. Плессі стверджував, що Закон про відокремлені вагони, який зобов'язував усі залізничні компанії надавати однакові, але окремі приміщення, порушує його права відповідно до пункту про рівний захист 14-ї поправки.

Рішення: Верховний суд постановив 7 голосами проти 1, що «окремі, але рівні» умови для білих і чорних не суперечать 14-ій поправці.

Суддя Джон Маршалл Гарлан, якого називають «великим дисидентом», писав, що Конституція не розрізняє кольорів шкіри і що в США відсутня класова система. «У нашій країні немає вищого, домінуючого, правлячого класу громадян; у нас немає каст. Наша Конституція не розрізняє кольори, не знає і не визнає класів серед громадян», – писав він. Однак, незважаючи на його особливу думку, рішення Верховного суду закріпило доктрину «відокремленого, але рівного» на наступні шість десятиліть.

Schenck v. United States (1919)

Issue: Is certain speech, including sending antiwar pamphlets to drafted men, made in wartime and deemed in violation of the Espionage Act, protected by the First Amendment?

Result: No. Although the defendant would have been able to state his views during ordinary times, the Court held that in certain circumstances, like this case the nation being at war, justify such limits on the First Amendment.

Importance: The *Schenck* decision is best known for creating the "clear and present danger" test meaning that speech could be restricted if it presented a clear and present danger. The decision was also the first to explain the metaphor of falsely yelling "Fire!" in a crowded theater. *Schenck* was later modified by *Brandenburg v. Ohio*, which said that speech could be restricted if it would provoke an "imminent lawless action."

Abrams v. United States (1919)

The case: In New York, five Russian anti-war activists were arrested under the 1917 Espionage Act for printing and distributing 5,000 leaflets that criticized the US's role in World War I. They also advocated for a general strike, and had put out a call to arms if the US intervened in Russia. They were sentenced to prison for up to 20 years. They appealed.

The decision: The Supreme Court held 7-2 that the Espionage Act was valid, and that it

Шенк проти Сполучених Штатів (1919)

Питання: Чи захищає Перша поправка певні виступи, зокрема розсилку антивоєнних брошур призовникам у воєнний час, котра розглядалася як порушення Закону про шпигунство?

Відповідь: Ні, не захищені. Хоча відповідач міг би висловлювати такі погляди у звичайний час, Суд постановив, що за певних обставин, як, наприклад, у випадку, коли країна перебувала у стані війни, таке обмеження Першої поправки було виправданим.

Значення: Рішення у справі Шенка найвідоміше тим, що в ньому було сформульовано умову «явна і реальна небезпека», котра означає, що свобода слова може бути обмежена, якщо виступи являють явну і реальну небезпеку. У цьому рішенні також уперше прозвучала фраза, що стала крилатою – про «хибний крик 'Пожежа!' у переповненому театрі». Рішення у справі Шенка було пізніше частково змінено в ході розгляду справи Бранденбург проти штату Огайо, де говорилося, що на виступи/висловлювання можуть накладатися обмеження, якщо вони спровокують «неминуче беззаконня».

Абрамс проти Сполучених Штатів (1919)

Суть справи: П'ятеро російських антивоєнних активістів були заарештовані в Нью-Йорку за Законом про шпигунство 1917 року за виготовлення і поширення 5 тис. листівок, в яких засуджувалася роль США у Першій світовій війні. Листівки також закликали до загального страйку і до зброї в разі інтервенції США в Росії. Усі п'ятеро були засуджені до тюремного ув'язнення терміном до 20 років. Вони подали апеляцію.

Рішення: Верховний суд постановив (7 проти 2), що Закон про шпигунство залишається чинним і що умисна публікація «нелояльних»

was a crime to willfully publish "disloyal" language about US politics, arguing that such speech was not protected by the First Amendment.

One of the most important things to come out of this case is Justice Holmes' dissenting opinion. He argued that the government should only regulate people's expression when it was required to save the country.

Wickard v. Filburn (1942)

The case: The Agricultural Adjustment Act of 1938, enacted to stabilize agricultural prices after the Great Depression, restricted how much wheat could be grown, to avoid another recession. The Department of Agriculture fined Roscoe Filburn, a wheat farmer in Ohio, for growing too much. He sued, arguing Congress didn't have the authority, since he'd never planned to sell all of the wheat. The issue was whether Congress had the authority to regulate local wheat production.

The decision: The Supreme Court unanimously held that Congress had the power to regulate activities in the industry, and within states, when the activities had substantial effects on interstate commerce. So, even though Filburn's wheat wasn't all going to make it into the market, growing it still altered supply and demand in a national market.

This case led to the federal government having more power to regulate the economy, and also enabled federal regulation of things like workplace safety and civil rights

висловлювань про політику США є злочином, стверджуючи, що така свобода слова не захищена Першою поправкою до Конституції.

Один із найважливіших наслідків цієї справи – особлива думка судді Голмса, який стверджував, що уряд повинен регулювати свободу думки тільки тоді, коли це необхідно для порятунку країни.

Вікард проти Філберна (1942)

Суть справи: Щоб уникнути нової рецесії, Закон про регулювання сільського господарства 1938 року, прийнятий для стабілізації цін на сільськогосподарську продукцію після Великої депресії, обмежив кількість пшениці, яку могли вирощувати американські фермери. Міністерство сільського господарства оштрафувало Роско Філберна, фермера з Огайо, коли він виростив зерна понад норму. Філберн подав до суду, стверджуючи, що у Конгресу немає повноважень, оскільки він і не планував продавати всю пшеницю. Питання полягало в тому, чи мав Конгрес повноваження регулювати місцеве виробництво зернових.

Рішення: Верховний суд одноголосно постановив, що Конгрес має право регулювати економічну діяльність в галузі і в штатах, коли вона істотно впливає на торгівлю між штатами. Таким чином, хоча пшениця Філберна не вся потрапила на ринок, сам факт того, що вона була вироблена, змінив попит і пропозицію на ринку країни.

Цей випадок призвів до того, що федеральний уряд отримав більше повноважень з регулювання економіки, а також уможливив федеральне регулювання таких питань, як безпека на виробництві та цивільні права.

Brown v. Board of Education (1954)

Holding: Separate schools are not equal.

Браун проти Ради з освіти (1954)

Рішення: Відокремлене навчання – не рівне навчання.

In *Plessy v. Ferguson* (1896), the Supreme Court sanctioned segregation by upholding the doctrine of "separate but equal." The National Association for the Advancement of Colored People disagreed with this ruling, challenging the constitutionality of segregation in the Topeka, Kansas, school system.

In 1954, the Court reversed its *Plessy* decision, declaring that "separate schools are inherently unequal."

У справі Плессі проти Фергюсона (1896) Верховний суд санкціонував сегрегацію, підтримуючи доктрину «відокремленого, але рівного» існування. Національна асоціація сприяння прогресу кольорового населення не погодилася з цією постановою, оскаржуючи конституційність сегрегації у шкільній системі М. Топіка, штат Канзас. У 1954 році Суд скасував своє рішення у справі Плессі, заявивши, що «відокремлені школи нерівні за своєю суттю».

Cooper v. Aaron (1958)

Holding: States cannot nullify decisions of the federal courts.

Several government officials in southern states, including the governor and legislature of Alabama, refused to follow the Supreme Court's *Brown v. Board of Education* decision. They argued that the states could nullify federal court decisions if they felt that the federal courts were violating the Constitution. The Court unanimously rejected this argument and held that only the federal courts can decide when the Constitution is violated.

Купер проти Аарона (1958)

Рішення: Штати не можуть анулювати рішення федеральних судів.

Кілька урядових чиновників у південних штатах включно з губернатором та членами законодавчих зборів Алабами відмовилися дотримуватися рішення Верховного суду у справі «Браун проти Ради з освіти». Вони стверджували, що штати можуть анулювати рішення федеральних судів, якщо вважатимуть, що ті порушують Конституцію. Суд одноголосно відхилив цей аргумент і постановив, що тільки федеральні суди можуть виносити рішення про порушення Конституції.

Mapp v. Ohio (1961)

Holding: Illegally obtained material cannot be used in a criminal trial.

While searching Dollree Mapp's house, police officers discovered obscene materials and arrested her. Because the police officers never produced a search warrant, she argued that the materials should be suppressed as the fruits of an illegal search and seizure. The Supreme Court agreed and applied to the states the exclusionary rule from *Weeks v. United States* (1914).

Мапп проти штату Огайо (1961)

Рішення: Незаконно отримані матеріали не можуть використовуватися у кримінальному процесі.

Під час обшуку в будинку Доллі Мапп поліцейські виявили непристойні матеріали й заарештували її. Оскільки співробітники поліції не пред'явили ордеру на обшук, вона стверджувала, що матеріали повинні бути виключені з доказів як результат незаконного обшуку і вилучення. Верховний суд погодився і застосував до штатів правило, за яким суд не приймає доказів, що отримані незаконним шляхом, зі справи «Вікс проти Сполучених Штатів» (1914).

Engel v. Vitale (1962)

Holding: School initiated-prayer in the public school system violates the First Amendment.

In the New York school system, each day began with a nondenominational prayer

Енгел проти Вітале (1962)

Рішення: Ініціатива шкіл щодо впровадження молитви у системі державних шкіл порушує Першу поправку.

У шкільній системі Нью-Йорка кожен день починався з позаконфесійної молитви, яка визнає залежність людини від Бога. Ці дії було

acknowledging dependence upon God. This action was challenged in Court as an unconstitutional state establishment of religion in violation of the First Amendment. The Supreme Court agreed, stating that the government could not sponsor such religious activities.

Gideon v. Wainwright (1963)

Holding: Indigent defendants must be provided representation without charge.

Gideon was accused of committing a felony. Being indigent, he petitioned the judge to provide him with an attorney free of charge. The judge denied his request. The Supreme Court ruled for Gideon, saying that the Sixth Amendment requires indigent criminal defendants to be provided an attorney free of charge.

New York Times v. Sullivan (1964)

Holding: In order to prove libel, a public official must show that what was said against them was made with actual malice.

The New York Times was sued by the Montgomery, Alabama police commissioner, L.B. Sullivan, for printing an advertisement containing some false statements. The Supreme Court unanimously ruled in favor of the newspaper saying the right to publish all statements is protected under the First Amendment.

оскаржено в суді як неконституційне насадження державою релігії, що порушує 1-у поправку. Верховний суд погодився, заявивши, що уряд не має права організовувати таку релігійну діяльність.

Гідеон проти Вейнрайта (1963)

Рішення: Незаможним відповідачам має бути безоплатно надано юридичне представництво.

Гідеона звинуватили у скоєнні серйозного правопорушення. Не маючи коштів, він звернувся до судді з клопотанням надати йому адвоката безкоштовно. Суддя відхилив його прохання. Верховний суд виніс рішення на користь Гідеона, заявивши, що 6-а поправка вимагає, щоб незаможним обвинуваченим у кримінальних справах безкоштовно надавався адвокат.

«Нью-Йорк таймс» проти Саллівана (1964)

Рішення: Щоб довести наклеп, державний службовець повинен довести, що сказане проти нього (неї) дійсно мало злий умисел.

Начальник муніципальної поліції Монтгомері (штат Алабама) Л. Б. Салліван подав до суду на «Нью-Йорк таймс» за публікацію реклами, що містила ряд помилкових заяв. Верховний суд одноголосно виніс рішення на користь газети, заявивши, що право публікувати будь-які заяви захищає 1-а поправка.

Reynold v. Sims (1964)

The case: This case stemmed from the apportionment scheme in Alabama. Under the 14th Amendment, each voter's intentions are meant to have equal weight, but in Alabama, legislative districts were no longer accurately representing the amount of people who lived in them, especially in the cities, where populations had grown rapidly. The issue was whether this breached the "equal protection clause" in the 14th Amendment.

The decision: The Supreme Court held 8-1 that Alabama's apportionment scheme had breached the 14th Amendment. The justices ruled that the right to vote is a fundamental right, and equal participation is crucial. Chief Justice Warren wrote for the majority: "legislators represent people, not trees or acres."

Miranda v. Arizona (1966)

Holding: Police must inform suspects of their rights before questioning.

After hours of police interrogations, Ernesto Miranda confessed to rape and kidnapping. At trial, he sought to suppress his confession, stating that he was not advised of his rights to counsel and to remain silent. The Supreme Court agreed, holding that police must inform suspects of their rights before questioning.

Рейнольд проти Сімса (1964)

Суть справи: Ця справа була пов'язана зі схемою визначення виборчих округів і представництва в законодавчих зборах Алабами. За 14-ю поправкою до Конституції, голоси усіх виборців повинні мати однакову силу («одна людина – один голос»), але на той час в Алабамі законодавчі округи більше не відображали точне число людей, які в ній проживали, особливо в містах, де населення стрімко зростало. Питання полягало в тому, чи порушує такий стан справ «положення про рівний захист» за 14-ю поправкою до Конституції США.

Рішення: Верховний суд постановив (8 проти 1), що схема визначення виборчих округів Алабами порушує 14-у поправку. Судді постановили, що право голосу є основоположним правом і рівна участь має вирішальне значення. Голова Верховного суду Уоррен написав у висновку від імені більшості членів суду: «Законодавці представляють людей, а не дерева або акри».

Міранда проти Арізони (1966)

Рішення: Поліція повинна повідомляти підозрюваним про їхні права до початку допиту.

Після багатогодинних допитів у поліції Ернесто Міранда зізнався у зґвалтуванні та викраденні. На суді він спробував відмовитися від своїх зізнань, заявивши, що йому не були зачитані його права на адвоката і на мовчання. Верховний суд погодився, постановивши, що поліція повинна інформувати підозрюваних про їхні права до початку допиту.

Loving v. Virginia (1967)

The case: Mildred Jeter, a black woman, and Richard Loving, a white man, were from Virginia, where inter-racial marriage was illegal. In 1958, they got married in D.C. and then returned home. On their return, they were charged with breaking the law and sentenced to one year in prison. A judge suspended their sentence as long as they didn't return to the state together for 25 years. Loving wrote to then-Attorney General Robert Kennedy and asked for his help, and he referred them to the ACLU, which helped them sue.

The decision: In a unanimous decision, the Supreme Court held that the law was unconstitutional under the 14th Amendment. Chief Justice Warren wrote, "Under our constitution the freedom to marry, or not marry, a person of another race resides with the individual, and cannot be infringed by the state."

In a watershed moment for civil rights, the case found that people of any race, anywhere in the US, can get married, striking down laws banning inter-racial marriage in 16 states. The case was later cited in same-sex marriage cases.

Terry v. Ohio (1968)

Holding: Stop and frisks do not violate the Constitution under certain circumstances.

Observing Terry and others acting suspiciously in front of a store, a police officer concluded that they might rob it. The officer stopped and frisked the men. A weapon was found on Terry and he was convicted of carrying a concealed weapon. The Supreme Court ruled that this

Лавінг проти Вірджинії (1967)

Суть справи: Мілдред Джетер, афроамериканка, і Річард Лавінг, білий, були родом з Вірджинії, де закон забороняв міжрасові шлюби. У 1958 році Джетер і Лавінг одружилися у Вашингтоні, а потім повернулися додому. Після повернення їх було звинувачено у порушенні закону і засуджено до одного року тюремного ув'язнення. Суддя призупинив покарання за умови, що вони не повернуться в штат разом протягом 25 років. Лавінг написав тодішньому генеральному прокурору Роберту Кеннеді і попросив його про допомогу, і той направив їх до Американського союзу на захист громадянських свобод (ACLU), де їм допомогли з судовим позовом.

Рішення: Верховний суд одностайно постановив, що згідно з 14-ю поправкою закон Вірджинії є неконституційним. Голова Верховного суду Воррен писав: «За нашою Конституцією, свобода вступати або не вступати в шлюб з особою іншої раси належить кожній людині, і держава не може це право порушувати».

У переломний момент боротьби за громадянські права справа «Лавінг проти штату Вірджинія» показала, що люди будь-якої раси в будь-якій точці США можуть вступати в шлюб, і скасувала закони, що забороняли міжрасові шлюби у 16 штатах. На це рішення згодом посилалися у справах про одностатеві шлюби.

Террі проти штату Огайо (1968)

Рішення: За певних обставин зупинка на вулиці та обшук не порушують Конституцію.

Спостерігаючи, як Террі та інші підозріло поведуться біля магазину, поліцейський дійшов висновку, що вони можуть його пограбувати. Поліцейський зупинив і обшукав цих чоловіків. У Террі було знайдено зброю, і він був засуджений за приховане носіння зброї. Верховний суд постановив, що дії

search was reasonable.

поліцейського були обґрунтованими.

Brandenburg v. Ohio (1969)

The case: Clarence Brandenburg was arrested after making racist remarks and claiming the government was suppressing the "Caucasian race" to a gathering of Ku Klux Klan members in a field in Ohio. He also mentioned action might need to be taken, and was filmed by media he had invited to the gathering. The state law criminalized advocating violence as a means of accomplishing political reform, and he was sentenced to up to 10 years prison. The issue was whether speech advocating for violence was protected by the First Amendment.

The decision: The Supreme Court held per curiam, which means in the name of the court rather than the judges, that his freedom of speech had been violated. It found that speech may only be outlawed when it is directly inciting "imminent lawless action." It also found that abstract discussions are not the same as actual preparation to engage in violence. This case broadened protections for political dissent.

Wisconsin v. Yoder (1972)

The case: In Wisconsin, children were required by law to attend school until they were 16. But three Amish families refused to send their children to school after eighth grade, when most children are 14, resulting in \$5 fines from the state. (Amish families think the content of secondary and higher education conflicts with their life of austerity.) They argued the compulsory attendance violated their rights under the First Amendment,

Бранденбург проти Огайо (1969)

Суть справи: Кларенс Бранденбург був заарештований після того, як виступив на зборах членів Ку-клукс-клану на полі в Огайо з расистськими зауваженнями і заявив, що уряд утискає «білу расу». Він також сказав, що, можливо, буде потрібно вжити заходів, і його промову зняли на плівку запрошені ним журналісти. За законами штату пропаганда насильства як засіб здійснення політичних реформ була злочином, і Бранденбурга було засуджено до тюремного ув'язнення строком до 10 років. Питання полягало в тому, чи була його промова, що закликала до насильства, захищена 1-ю поправкою.

Рішення: Верховний суд постановив *per curiam*, тобто від імені суду, а не суддів, що мало місце порушення свободи слова. Суд дійшов висновку, що висловлювання можуть бути оголошені протизаконними тільки в тому випадку, якщо вони безпосередньо провокують «неминучі беззаконні дії». Суд також встановив, що абстрактні дискусії – це не те ж саме, що реальна підготовка до насильства. Рішення розширило можливості захисту політичного інакомислення.

Штат Вісконсін проти Йодера (1972)

Суть справи: За законами Вісконсіна діти повинні були відвідувати школу до 16 років. Але три сім'ї амішів відмовилися відправляти своїх дітей до школи після восьмого класу, коли більшості дітей виповнилося 14 років, в результаті чого держава оштрафувала їх на 5 доларів. (Сім'ї амішів вважають, що те, чого вчать в середній і вищій школі, суперечить їхнім суворим життєвим принципам). Вони стверджували, що обов'язкове відвідування порушує їхні права відповідно до 1-ї поправки, зокрема, положення про свободу

specifically the Free Exercise Clause.

The decision: The Supreme Court held unanimously that the Amish families' right to religious freedom was not overridden by the state's interest in education. It held that sending the children to high school would threaten the Amish way of life. Freedom of religion was seen as more important than the state's interest in education, and this case created an exception for Amish people, and others in similar situations.

Roe v. Wade (1973)

The case: This case stemmed from a Texas law that said abortion was illegal unless, by doctor's orders, it was to save a woman's life. An anonymous plaintiff called Jane Roe (who was later identified as Norma McCorvey) filed against the Dallas County district attorney, arguing the law was unconstitutional.

The decision: The Supreme Court held 7-2 that overly restrictive legislation around abortion was unconstitutional. Based on a right to privacy in the 14th Amendment, the state was not allowed to regulate a woman's decision.

U. S. v. Nixon (1974)

Holding: The President is not above the law.

The special prosecutor in the Watergate affair subpoenaed audio tapes of Oval Office conversations. President Nixon refused to turn over the tapes, asserting executive privilege. The Supreme Court ruled that the defendants' right to potentially exculpating evidence outweighed the President's right to executive

віросповідання.

Рішення: Верховний суд одноголосно постановив, що зацікавленість держави в отриманні громадянами освіти не переважає права сімей амішів на свободу віросповідання. У рішенні говорилося, що відправка дітей в середню школу поставить під загрозу спосіб життя амішів. Свобода віросповідання розглядалася як важливіша, ніж зацікавленість держави у загальній освіті, і це рішення створило виняток для амішів та інших людей, які опинилися в аналогічних ситуаціях.

Роу проти Вейда (1973)

Суть справи: в основі справи лежав техаський закон про незаконність абортів, якщо тільки його не роблять за приписом лікаря задля порятунку життя жінки. Анонімна позивачка, яка назвалася у суді Джейн Роу (пізніше була ідентифікована як Норма Маккорві), подала позов проти окружного прокурора округу Даллас, стверджуючи, що закон неконституційний.

Рішення: Верховний суд постановив (7 проти 2), що надміру обмежувальне законодавство щодо абортів є неконституційним. Виходячи з права на приватне життя згідно з 14-ю поправкою, Суд заборонив владі штату регламентувати рішення жінки у цьому питанні.

США проти Ніксона (1974)

Рішення: Президент не вище закону.

Спеціальний прокурор у справі «Вотергейт» витребував до суду аудіозаписи розмов в Овальному кабінеті. Президент Ніксон відмовився передати записи, заявивши про прерогативи президента. Верховний суд постановив, що право відповідачів на потенційно виправдувальні докази переважає прерогативи президента (на конфіденційність

privilege if national security was not compromised.

його комунікацій), якщо при цьому не поставлено під загрозу національну безпеку.

O'Conner v. Donaldson (1975)

The case: After Kenneth Donaldson told his parents he thought his neighbor was poisoning his food, he was examined and diagnosed with paranoid schizophrenia. Against his will, he was committed to a state hospital for the next 15 years. During that time, two different people volunteered to be responsible for him, but the hospital refused to release him. He sued, saying the hospital staff had "intentionally and maliciously deprived him of his right to liberty."

The decision: The Supreme Court held unanimously that mental patients could not be confined in institutions against their will, if they weren't dangerous and were capable of surviving in society. In the opinion, Justice Potter Stewart wrote: "May the state fence in the harmless mentally ill solely to save its citizens from exposure to those whose ways are different? One might as well ask if the state, to avoid public unease, could incarcerate all who are physically unattractive or socially eccentric."

Buckley v. Valeo (1976)

The case: This was a case about freedom of speech, in particular about spending limits by, or for, candidates running for office. Sen. James L. Buckley, and a coalition of groups, filed a suit arguing that the Federal Election Campaign Act, which limited spending and required spending disclosures, weren't constitutional.

The decision: The court held per curiam that

О'Коннер проти Дональдсона (1975)

Суть справи: Після того, як Кеннет Дональдсон сказав своїм батькам, що йому здається, наче його сусід отруєє його їжу, Кеннета було обстежено; діагноз: параноїдальна шизофренія. Проти волі його було поміщено в лікарню штату на наступні 15 років. За цей час дві різні людини зголошувалися взяти над ним опікунство, але лікарня відмовилася виписати його. Дональдсон подав до суду, заявивши, що персонал лікарні «навмисно і зі злим умислом позбавив його права на свободу».

Рішення: Верховний суд одноголосно постановив, що особи з психічними розладами, якщо вони не небезпечні і здатні вижити у суспільстві, не можуть поміщатися у стаціонари проти їхньої волі. У висновку суддя Поттер Стюарт писав: «Чи може держава замикаати нешкідливих пацієнтів з психічними розладами винятково для того, щоб захистити своїх громадян від зустрічей з людьми, що живуть інакше? З таким же успіхом можна було б запитати, чи може держава, щоб уберегти суспільство від дискомфорту, запроторювати до в'язниці всіх, хто фізично непривабливий або поводить ексцентрично».

Баклі проти Валео (1976)

Суть справи: Свобода слова і, зокрема, обмеження витрат кандидатів, які балотуються на посаду, або їхніх спонсорів. Сенатор Джеймс Л. Баклі та коаліція різних організацій подали позов, стверджуючи, що закон про федеральні виборчі кампанії, який обмежував і вимагав розкриття інформації про витрати, не є конституційним.

Рішення: Верховний суд постановив *per curiam* (від імені суду, а не суддів), що незалежне

independent spending was a form of political speech protected by the First Amendment. However, it also concluded that contributions could be capped. This is an important decision for campaign spending. It helped lead the way to the rising of political action committees, or PACs. It also led to the enforcement of reporting campaign spending.

витрачання коштів є формою політичної свободи слова, яку захищає Перша поправка. Однак він також дійшов висновку, що для внесків може бути встановлена межа. Це рішення важливе для обмеження витрат на виборчі кампанії. Воно відкрило шлях до створення комітетів політичних дій (КПД) і контролю над дотриманням вимоги звітувати про витрати на виборчу кампанію.

Strickland v. Washington (1984)

The case: David Washington was sentenced to death after he pleaded guilty to murder. But this case arose out of what his lawyer didn't do during the trial. His lawyer failed to call any character witnesses or get a psychiatric evaluation. Washington appealed, arguing his counsel's assistance was constitutionally ineffective.

The decision: The Supreme Court held 8-1 that ineffective counsel only violated the Sixth Amendment when the performance was deficient. For this, counsel assistance had to fall below an objective reasonableness standard, and there needed to be a "reasonable probability" the result would have been different had counsel not failed.

This case makes it difficult for defendants to prove ineffective assistance claims, since they need to show that it's outside the range of professional competence and that the client was prejudiced by it.

Стрікланд проти Вашингтона (1984)

Суть справи: Девід Вашингтон визнав себе винним у вбивстві і був засуджений до смертної кари. Але до Верховного суду справа потрапила через те, що адвокат під час судового розгляду не зробив належного. Він не викликав свідків для свідчень про репутацію і поведінку обвинуваченого і не зробив запиту на психіатричну експертизу. Вашингтон подав апеляцію, стверджуючи, що допомога його адвоката була неефективною і порушила Конституцію.

Рішення: Верховний суд постановив (8 проти 1), що неефективний адвокат порушує 6-у поправку тільки в тому випадку, якщо його робота не відповідає вимогам. Отже, робота адвоката не повинна опускатися нижче рівня розумної необхідності. Повинна існувати також «обґрунтована ймовірність», що результат був би іншим, якби адвокат не підвів.

Це рішення ускладнило доведення обвинуваченими заяв про неефективну допомогу, оскільки необхідно продемонструвати, що надана допомога не відповідала стандартам професійної компетентності, що в підсумку завдало шкоди клієнту.

Michael H. v Gerald D. (1989)

The case: A man, for the purposes of the case named Michael, had an affair with a woman who later had a child. Blood tests indicated he was the father. He wanted visitation rights, but under California law, the child is presumed to be from the marriage, and another person can only challenge that within the child's first two years of life. Michael was too late, and sued. The issue was whether the California law violated the man's chance to establish paternity.

The decision: The Supreme Court held 5-4 that a biological father does not have a fundamental right to obtain parental rights, after the presumed father had acted in a responsible way for the child. A woman's husband is to be presumed father of her children, regardless of anyone else's claim.

Texas v. Johnson (1989)

Holding: Even offensive speech such as flag burning is protected by the First Amendment.

To protest the policies of the Reagan administration, Gregory Lee Johnson burned an American flag outside of the Dallas City Hall. He was arrested for this act, but argued that it was symbolic speech. The Supreme Court agreed, ruling that symbolic speech is constitutionally protected even when it is offensive.

Майкл Х. проти Джеральда Д. (1989)

Справа: У чоловіка, якого ми умовно назвемо Майклом, був роман із заміжньою жінкою, у якої згодом народилася дитина. Аналізи крові показали, що Майкл був батьком. Він захотів отримати право на відвідування дитини, але за законами Каліфорнії дитина вважається народженою у шлюбі, інша людина може оскаржити це тільки протягом перших двох років життя дитини. Оскільки Майкл запізнився, він подав до суду. Питання полягало в тому, чи каліфорнійський закон порушує шанси чоловіка на встановлення батьківства.

Рішення: Верховний суд постановив (5 проти 4), що біологічний батько не має фундаментального права на отримання батьківських прав після того, як передбачуваний батько ставився до дитини з усією відповідальністю. Чоловік жінки повинен вважатися батьком її дітей незалежно від чийхось домагань.

Штат Техас проти Джонсона (1989)

Рішення: Навіть образливі виступи, такі як спалювання прапора, захищені Першою поправкою.

На знак протесту проти політики адміністрації Рейгана Грегорі Лі Джонсон спалив американський прапор біля будівлі мерії Далласа. Він був заарештований, але стверджував, що його вчинок носив символічний характер. Верховний суд погодився, постановивши, що виступи, котрі несуть символічний характер, захищені Конституцією, навіть якщо вони образливі.

Cruzan v. Director of the Missouri Department of Health (1990)

The case: In 1983, Nancy Cruzan, a 25-year-old woman, was in a car crash that resulted in her falling into a vegetative state. She was on life support for five years, and had no chance of recovery, but doctors estimated she could have lived on life support for another 30 years. Her parents asked for her to be disconnected, but the hospital refused without a court order. Before the car crash, Nancy had said she would not want to live if she were sick or injured and could not live "at least halfway normally." Her parents asked for a court order to remove her from life support.

The decision: The Supreme Court held 5-4 that there was a right to die, but the state had the right to stop the family, unless there was "clear and convincing" evidence that it was her wish to die.

Grutter v. Bollinger (2003)

Holding: Colleges and universities have a legitimate interest in promoting diversity.

Barbara Grutter alleged that her Equal Protection rights were violated when the University of Michigan Law School's attempt to gain a diverse student body resulted in the denial of her admission's application. The Supreme Court disagreed and held that institutions of higher education have a legitimate interest in promoting diversity.

Крузан проти директора Департаменту охорони здоров'я штату Міссурі (1990)

Суть справи: У 1983 році 25-річна Ненсі Крузан потрапила в автомобільну аварію, в результаті якої впала у вегетативний стан. Вона була повністю залежна від системи життєзабезпечення протягом п'яти років і не мала шансів на одужання, але лікарі вважали, що з системою життєзабезпечення вона могла б прожити ще 30 років. Батьки просили, щоб її відключили, проте лікарня відмовилася зробити це без постанови суду. Перед автокатастрофою Ненсі говорила, що не хотіла б жити, якби була хвора або важко травмована і не могла б жити «хоча б наполовину нормальним життям». Її батьки просили суд видати постанову про відключення дочки від системи життєзабезпечення.

Рішення: Верховний суд постановив (5 проти 4), що жінка має право померти, але уряд штату також має право не дозволити сім'ї відключити її від апарату, якщо немає «чітких і переконливих» доказів того, що це саме вона хоче смерті.

Граттер проти Боллінджера (2003)

Рішення: Коледжі та університети законно зацікавлені в заохоченні різноманітності.

Барбара Граттер стверджувала, що спроби Школи права Мічиганського університету забезпечити різноманітність у черговому студентському наборі призвели до того, що її заяву про прийом відхилили, і тим було порушено її право на рівний захист. Верховний суд не погодився з цим і постановив, що зацікавленість вищих навчальних закладів у заохоченні різноманітності студентського складу є законним.

Roper v. Simmons (2005)

Holding: It is cruel and unusual punishment to execute persons for crimes they committed before age 18.

Matthew Simmons was sentenced to death for the murder of a woman when he was 17 years of age. In the 1988 case *Thompson v. Oklahoma*, the Supreme Court ruled that executing persons for crimes committed at age 15 or younger constitutes cruel and unusual punishment in violation of the Eighth Amendment. Roper argued that "evolving standards of decency" prevented the execution of an individual for crimes committed before the age of 18. A majority of the Supreme Court agreed with Roper, and held that to execute him for his crime would violate the Eighth Amendment.

Georgia v. Randolph (2006)

The case: After a fight at home between a separated couple, a woman called the police and told them to come in, then showed them cocaine she said her husband was using. The husband was later charged with possession, even though he had told the police they couldn't come in. The issue was whether the police can search a home without a warrant when one person gives consent, but the other refuses.

The decision: The Supreme Court held 5-3 that in at least a few circumstances the right to search and enter is not valid if one of the occupants says they can't, ruling in the husband's favor.

This case narrows the scope for when police can enter and search homes without warrants. They can still enter to protect someone from harm or to chase a fleeing

Ропер проти Сіммонса (2005)

Рішення: Страта за злочини, вчинені особами віком до 18 років, є жорстоким і незвичайним покаранням.

Метью Сіммонс був засуджений до смертної кари за вбивство жінки, коли йому виповнилося 17 років. У справі 1988 року «Томпсон проти штату Оклахома» Верховний суд постановив, що страта осіб за злочини, вчинені ними у віці 15 років або молодше, являє собою жорстоке і незвичайне покарання, котре порушує 8-у поправку. Роупер заявив, що стратити людину за злочини, вчинені нею у віці до 18 років, не дозволяють «еволюціонувати стандартам моральності». Більшість членів Верховного суду погодилися з Роупером і постановили, що страта Сіммонса за злочин була б порушенням 8-ї поправки.

Штат Джорджія проти Рендольфа (2006)

Суть справи: Після домашньої бійки між чоловіком і дружиною, які раніше роз'їхалися, жінка викликала поліцію, впустила поліцейських у будинок, а потім показала їм кокаїн, який, за її словами, вживав її чоловік. Пізніше чоловікові було пред'явлено звинувачення в зберіганні наркотиків, хоча він не дозволяв поліцейським увійти в будинок. Питання полягало в тому, чи може поліція обшукувати будинок без ордеру, коли одна людина дає свою згоду, а інша забороняє.

Рішення: Верховний суд постановив (5 проти 3), що, принаймні, в деяких обставинах право на обшук і вхід до житла є недійсним, якщо один із мешканців не дає дозволу на це. Суд виніс рішення на користь чоловіка.

Цей випадок звужує рамки для випадків, коли поліція може входити і обшукувати будинки без ордеру. Однак поліція може увійти, щоб захистити когось від небезпеки або переслідуючи підозрюваного, що втікає.

suspect, for example.

Massachusetts v. Environmental Protection Agency (2007)

The case: This case came about in 1999, when Massachusetts, 11 other states, and several environmental organizations petitioned for the EPA to start regulating carbon dioxide coming out of new motor vehicles, since it was a pollutant. The EPA denied the petition, saying it did not have the legal authority to regulate it.

The decision: The Supreme Court held 5-4 that the EPA had the right to regulate heat-trapping gases coming from automobiles, and that the Clean Air Act's definition of air pollutant had been written with sweeping language so that it would not become obsolete.

Citizens United v. FEC (2010)

The case: A non-profit organization called Citizens United made a disparaging film about Hilary Clinton and they wanted to run an advertisement for it during the 2008 election. But the Federal Election Campaign Act banned corporations and unions from spending money to advocate during elections. So Citizens United couldn't show the film since it mentioned Clinton, who was a presidential candidate at the time. Citizens United argued the ban was unconstitutional.

The decision: The Supreme Court held 5-4 that corporations and unions can spend as much as they like to convince people to vote for or against political candidates, as long as the spending is independent of the candidates. The ruling gave corporations protections under the First Amendment's right to free speech.

Массачусетс проти Агентства з охорони навколишнього середовища (2007)

Суть справи: Ця справа розглядалася у 1999 році, коли Массачусетс, 11 інших штатів і ряд екологічних організацій звернулися в Агентство з охорони навколишнього середовища (англ. аббр. EPA) з вимогою почати регулювати викиди вуглекислого газу – забруднювача повітря – у нових автомобілях. Агентство відхилило петицію, заявивши, що не має для цього законних повноважень.

Рішення: Верховний суд постановив (5 проти 4), що EPA має право регулювати теплові гази у вихлопах автомобілів і що забруднювачі повітря в Законі про чисте повітря мають таке широке визначення спеціально для того, щоб формулювання якомога довше не застаріло.

«Об'єднані громадяни» проти FEC (2010)

Суть справи: НКО «Об'єднані громадяни», знявши дискредитуючий фільм про Гіларі Клінтон, хотіла розмістити його рекламу під час виборів 2008 року. Однак Закон про федеральні виборчі кампанії заборонив корпораціям і профспілкам витрачати кошти на агітацію під час виборів. Тому НКО не змогла показати фільм, так як в ньому згадувалася Клінтон – кандидат у президенти. «Об'єднані громадяни» стверджували, що ця заборона неконституційна.

Рішення: Верховний суд постановив (5 проти 4), що корпорації та профспілки можуть витрачати стільки, скільки захочуть, щоб переконати людей голосувати за або проти політичних кандидатів, за умови, що ці витрати не залежать від фондів виборчих кампаній кандидатів. Постанова надавала корпораціям захист відповідно до 1-ї поправки про право на

свободу слова.

Justice John Paul Stevens wrote in dissent of the ruling, that it was "a rejection of the common sense of the American people," and a threat to democracy.

The decision changed how politics works in the US. In the 2014 senate elections, outside spending had more than doubled to \$486 million since 2010.

Суддя Джон Пол Стівенс, який не погодився з рішенням суду, написав в особливій думці, що тим самим «американському народу відмовляють у здоровому глузді» і що це становить загрозу демократії.

Рішення у цій справі змінило американський політичний процес. На виборах до Сенату 2014 року «зовнішні витрати» (кошти, витрачені на цілі виборів групами осіб та окремими особами незалежно від виборчих комітетів кандидатів та/або без узгодження з ними) більш ніж подвоїлися порівняно з 2010 роком і склали 486 млн дол.

National Federation of Independent Business v. Sebelius (2012)

The case: President Barack Obama signed the Affordable Care Act into law in 2010 to increase the number of Americans covered by health insurance, and to decrease the cost of healthcare. Twenty-six states, several people, and the National Federation of Independent Business sued to overturn the law. The first issue was whether it was legal to require people to purchase health insurance with an individual mandate. The second was whether a provision forcing states to cover more people or lose federal funding was unconstitutionally coercive.

The decision: The Supreme Court held 5-4 that the individual mandate was legitimate, because it was in essence a tax, and struck down the provision that would withhold funds for states which did not expand the program

Національна Федерація незалежних підприємців проти Себеліуса (2012)

Суть справи: У 2010 році президент Барак Обама підписав Закон про доступну медичну допомогу, щоб збільшити число американців, охоплених медичним страхуванням, і знизити вартість медичного обслуговування. Двадцять шість штатів, ряд осіб і Національна федерація незалежних підприємців подали до суду, щоб скасувати цей закон. Перше питання полягало в тому, чи законно вимагати від усіх американців купувати медичну страховку. Друге – чи є положення, за яким штати, аби не втратити федеральне фінансування, змушені охоплювати страхуванням дедалі більше людей, неконституційним примусом.

Рішення: Верховний суд постановив (5 проти 4), що пункт про обов'язкове придбання медичної страховки кожним американцем – т.зв. індивідуальний мандат – є законним, оскільки це, по суті, податок; і скасував положення, за яким штати, які не підтримали програму, могли позбутися федеральних коштів.

Obergefell v. Hodges (2015)

The case: James Obergefell and John Arthur, a couple from Ohio, got married in Maryland. In Ohio, same-sex marriage was not allowed on death certificates. Arthur was chronically ill and wanted to have Obergefell on his death certificate. Along with three couples from Kentucky, Michigan, and Tennessee, they sued their states, claiming they were in breach of the Equal Protection Clause in the 14th Amendment, which says, "no state shall ... deny to any citizen within its jurisdiction the equal protection of the laws."

The decision: The Supreme Court held 5-4 that the 14th Amendment guarantees the right to marry, including same-sex marriages. Every state in the US now legally recognizes same-sex marriage. Before this case, 13 states still had a ban on gay marriage.

Обергефелл проти Ходжеса (2015)

Суть справи: Джеймс Обергефелл і Джон Артур, пара з Огайо, одружилися в Меріленді. В Огайо одностатеві шлюби не згадувалися в свідоцтвах про смерть. Артур був хронічно хворий і хотів, щоб у свідоцтві про смерть в якості його чоловіка було вказано Обергефелла. Разом з трьома парами з Кентуккі, Мічигану і Теннессі вони подали в суд на свої штати, стверджуючи, що у їхньому випадку порушувався пункт про рівний захист згідно з 14-ю поправкою, в якій говориться: «Жоден штат не може ... відмовити будь-якій особі в межах своєї юрисдикції у рівному захисті закону».

Рішення: Верховний суд постановив 5 голосами проти 4, що 14-а поправка гарантує право на вступ у шлюб включно з одностатевими шлюбами. Тепер кожен штат у США юридично визнає одностатеві шлюби. До цього випадку у 13 штатах на них усе ще діяла заборона.

COMPARING FEDERAL & STATE COURTS

From: [US Courts.gov](https://www.uscourts.gov)

The U.S. Constitution is the supreme law of the land in the United States. It creates a federal system of government in which power is shared between the federal government and the state governments. Due to federalism, both the federal government and each of the state governments have their own court systems. Discover the differences in structure, judicial selection, and cases heard in both systems.

ПОРІВНЯННЯ ФЕДЕРАЛЬНИХ СУДІВ І СУДІВ ШТАТІВ

Джерело: [US Courts.gov](https://www.uscourts.gov)

Конституція США - це вищий законодавчий акт країни. У цьому Законі закладені принципи федералізму як форми державного устрою, в якій влада розподіляється між федеральним урядом і урядами штатів. В силу федералізму як федеральний уряд, так і уряди кожного штату мають свої власні судові системи. Дізнайтеся про відмінності в структурі, відборі суддів і справах, що розглядаються в обох системах.

THE STRUCTURE OF THE FEDERAL COURT SYSTEM

Федеральна судова система

Article III of the Constitution invests the judicial power of the United States in the federal court system. Article III, Section 1 specifically creates the U.S. Supreme Court and gives Congress the authority to create the lower federal courts.

Стаття III Конституції наділяє федеральну судову систему судовою владою Сполучених Штатів. Відповідно до Статті III, Розділу 1, зокрема, створюється Верховний суд США і Конгрес наділяється повноваженнями створювати федеральні суди нижчої інстанції.

Congress has used this power to establish the 13 U.S. Courts of Appeals, the 94 U.S. District Courts, the U.S. Court of Claims, and the U.S. Court of International Trade. U.S. Bankruptcy Courts handle bankruptcy cases. Magistrate Judges handle some District Court matters.

Конгрес скористався цими повноваженнями для створення 13 апеляційних судів США, 94 окружних судів, Федерального претензійного суду і суду США у справах зовнішньої торгівлі. Суди США у справах про банкрутство розглядають справи про банкрутство. Мирові судді займаються деякими питаннями Окружного суду.

THE STATE COURT SYSTEM

Судова система штат

The Constitution and laws of each state establish the state courts. A court of last resort, often known as a Supreme Court, is usually the highest court. Some states also have an intermediate Court of Appeals. Below these appeals courts are the state trial courts. Some are referred to as Circuit or District Courts.

Суди штатів створюються відповідно до Конституції і законів кожного штату. Суд останньої інстанції, часто відомий як Верховний суд, зазвичай є судом вищої інстанції. У деяких штатах також є проміжний апеляційний суд. Нижче цих апеляційних судів знаходяться суди першої інстанції штату. Деякі з них називаються окружними або районними судами.

States also usually have courts that handle specific legal matters, e.g., probate court (wills and estates); juvenile court; family court; etc.

У штатах також зазвичай є суди, які займаються конкретними правовими питаннями, наприклад, суд у справах про спадщину (заповіти і право власності); суд у справах неповнолітніх; суд у сімейних справах тощо.

Parties dissatisfied with a decision of a U.S. District Court, the U.S. Court of Claims, and/or the U.S. Court of International Trade may appeal to a U.S. Court of Appeals.

Сторони, незадоволені рішенням окружного суду, Федерального претензійного суду та / або суду США у справах зовнішньої торгівлі, можуть подати апеляцію до Апеляційного суду США.

A party may ask the U.S. Supreme Court to review a decision of the U.S. Court of Appeals, but the Supreme Court usually is under no obligation to do so. The U.S. Supreme Court is the final arbiter of federal constitutional questions.

Сторона може звернутися до Верховного суду США з проханням переглянути рішення федерального апеляційного суду, але Верховний суд, як правило, не зобов'язаний цього робити. Верховний суд США є остаточним арбітром з федеральних конституційних питань.

Parties dissatisfied with the decision of the trial court may take their case to the intermediate Court of Appeals.

Сторони, незадоволені рішенням суду першої інстанції, можуть передати свою справу до Апеляційного суду проміжної юрисдикції.

Parties have the option to ask the highest state court to hear the case.

Сторони мають можливість звернутися до вищого суду штату для розгляду справи.

Only certain cases are eligible for review by the U.S. Supreme Court.

Тільки певні справи можуть бути розглянуті Верховним судом США.

SELECTION OF JUDGES

The Federal Court System

Федеральна судова система

The Constitution states that federal judges are to be nominated by the President and confirmed by the Senate.

Конституція говорить, що федеральні судді повинні номінуватися Президентом і затверджуватися Сенатом.

They hold office during good behavior, typically, for life. Through Congressional impeachment proceedings, federal judges may be removed from office for misbehavior. -

Вони займають свій пост за умови належної поведінки, як правило, протягом усього життя. У рамках процедури імпічменту в Конгресі федеральні судді можуть бути відсторонені від посади за неналежну поведінку.

TYPES OF CASES HEARD

The Federal Court System

Федеральна судова система

- Cases that deal with the constitutionality of a law - Справи, що стосуються конституційності закону;
- Cases involving the laws and treaties of the U.S. - Справи, пов'язані з законами і договорами США;
- Cases involving ambassadors and public ministers - Справи, що стосуються послів і дипломатичних агентів;

ВІДБІР СУДДІВ

The State Court System

Судова система штату

State court judges are selected in a variety of ways, including - Судді судів штату відбираються різними способами, в тому числі за допомогою:

- election - обрання,
- appointment for a given number of years - призначення на певну кількість років,
- appointment for life, and - довічного призначення, і
- combinations of these methods, e.g., appointment followed by election - комбінації цих методів, наприклад, призначення з подальшим обранням.

ТИПИ СПРАВ, ЩО РОЗГЛЯДАЮТЬСЯ

The State Court System

Судова система штату

- Most criminal cases, probate (involving wills and estates) - Більшість кримінальних справ, спадок (зокрема заповіт та права власності)
- Most contract cases, tort cases (personal injuries), family law (marriages, divorces, adoptions), etc. - Більшість справ з контрактних питань, справ в рамках деліктного права (заподіяння шкоди здоров'ю), сімейне право (шлюби, розлучення, усиновлення) і тощо

- Disputes between two or more states - Спори між двома або більше штатами;
- Admiralty law - Міжнародне морське приватне право;
- Bankruptcy; and - Банкротство; і
- Habeas corpus issues - питання Хабеас корпус (право затриманого на судове рішення про обрання запобіжного заходу)

State courts are the final arbiters of state laws and constitutions. Their interpretation of federal law or the U.S. Constitution may be appealed to the U.S. Supreme Court. The Supreme Court may choose to hear or not to hear such cases.

Суди штатів є останньою інстанцією щодо законів і конституцій штатів. Їх тлумачення федерального закону або Конституції США може бути оскаржене у Верховному суді США. Верховний суд може прийняти рішення про розгляд або не розгляд таких справ.

From: <https://www.ncjrs.gov/>

Джерело: <https://www.ncjrs.gov/>

FEDERAL AND STATE JURISDICTION

Characteristics of the American Judicial System

In order to understand the principles of federal and state court jurisdiction, it is essential to have a clear understanding of how the American judicial system functions. The following section will provide a brief overview of the judicial system in the United States.

HISTORICAL CONTEXT: THE PRINCIPLE OF FEDERALISM

The court system in the United States is based upon the principle of federalism. The first Congress established a federal court system, and the individual states were permitted to continue their own judicial structure. There was general agreement among our nation's founders that individual states needed to retain significant autonomy from federal control. Under this concept of federalism, the United States developed as a loose confederation of semi-independent states having their own courts, with the federal court system acting in a very limited manner. In the early history of our nation, most cases were

ФЕДЕРАЛЬНА ЮРИСДИКЦІЯ ТА ЮРИСДИКЦІЯ ШТАТУ

Особливості американської судової системи

Для того, щоб зрозуміти принципи юрисдикції федеральних судів і судів штатів, важливо мати чітке уявлення про те, як функціонує американська судова система. У наступному розділі буде представлений короткий огляд судової системи Сполучених Штатів Америки.

ІСТОРИЧНИЙ КОНТЕКСТ: ПРИНЦИП ФЕДЕРАЛІЗМУ

Судова система в Сполучених Штатах заснована на принципі федералізму. Перший конгрес заснував федеральну судову систему, і окремим штатам було дозволено продовжувати використовувати свою власну судову структуру. Засновники нашої країни були згодні в тому, що окремим штатам необхідно зберегти значну автономію від федерального контролю. Відповідно до цієї концепції федералізму Сполучені Штати розвивалися як вільна конфедерація напівнезалежних держав, що мають свої власні суди, при цьому федеральна судова система діяла дуже обмеженим чином. У період ранньої історії нашої країни більшість справ

tried in state courts. It was only later that the federal government and the federal judiciary began to exercise jurisdiction over crimes and civil matters. Jurisdiction in this context simply means the ability of the court to enforce laws and punish individuals who violate those laws.

A dual system of state and federal courts. As a result of this historical evolution, a dual system of state and federal courts exists today. Therefore, federal and state courts may have concurrent jurisdiction over specific crimes. For example, a person who robs a bank may be tried and convicted in state court for robbery, then tried and convicted in federal court for the federal offense of robbery of a federally-chartered savings institution.

Court system performs its duties with little or no supervision. Another characteristic of the American court system is that it performs its duties with little or no supervision. A Supreme Court Justice does not exercise supervision over lower court judges in the same way that a government supervisor or manager exercises control over his or her employees. The U.S. Supreme Court and the various state supreme courts exercise supervision only in the sense that they hear appellate cases from lower courts and establish certain procedures for these courts.

Specialization occurs primarily at the state and local level. A third feature of the U.S. court system is one of specialization that occurs primarily at the state and local level. In many states, courts of limited jurisdiction hear misdemeanor cases. Other state courts of general jurisdiction try felonies. Still other

розглядалося в судах штатів. Тільки пізніше федеральний уряд і федеральна судова система почали здійснювати юрисдикцію щодо кримінальних і цивільних справ. Юрисдикція в цьому контексті просто означає здатність суду забезпечувати дотримання законів і карати осіб, які порушують ці закони.

Подвійна система судів штату і федеральних судів. В результаті цієї історичної еволюції сьогодні існує подвійна система судів штату і федеральних судів. Таким чином, федеральні суди та суди штатів можуть мати паралельну юрисдикцію щодо конкретних злочинів. Наприклад, особа, яка пограбувала банк, може бути притягнута до суду і засуджена в суді штату за пограбування, а потім притягнута до суду і засуджена в федеральному суді за федеральний злочин – пограбування ощадної установи, що регулюється федеральним урядом.

Судова система виконує свої функції з мінімальним наглядом або без нагляду. Ще однією характеристикою американської судової системи є те, що вона виконує свої функції з мінімальним наглядом або без нагляду. Суддя Верховного суду не здійснює нагляд за суддями нижчестоящих судів, подібно до того, як це робить керівна ланка у виконавчій вертикалі влади або як менеджери контролюють своїх співробітників. Верховний суд США і різні верховні суди штатів здійснюють нагляд тільки в частині розгляду апеляційних справ з судів нижчої інстанції і встановлюють певні процедури для цих судів.

Спеціалізація має місце в основному на рівні штату та місцевому рівні. Третьою особливістю судової системи США є спеціалізація, яка здійснюється головним чином на рівні штатів і на місцевому рівні. У багатьох штатах суди обмеженої юрисдикції розглядають справи про незначні правопорушення. Суди штатів загальної

courts may be designated as juvenile courts and hear only matters involving juveniles. This process also occurs in certain civil courts that hear only family law matters, probate matters, housing matters, or civil cases involving damages. At the federal level, there are courts such as bankruptcy that hear only cases dealing with specific matters.

Geographic organization of the American court system. The fourth characteristic of the American court system is its geographic organization. State and federal courts are organized into geographic areas. In many jurisdictions these are called judicial districts and contain various levels of courts. For example, on the federal level, the 9th Circuit Court of Appeals has district (trial) courts that hear matters within certain specific boundaries, and an appellate court that hears all appeals from cases within that area. Several studies have been conducted regarding the difference in sentences for the same type of crime in geographically distinct courts. For example, in Iowa the average sentence for motor vehicle theft was forty-seven months while the average sentence for the same offense in New York was fourteen months. (Pursley 1994). This should not be taken as a criticism; rather it may reflect different social values and attitudes within specific geographic areas.

The State Court System

Historically each of the thirteen original states had their own unique court structure. This independence continued after the American Revolution and resulted in widespread differences among the various states, some of which still exist today. Because each state

юрисдикції розглядають більш серйозні кримінальні справи. Інші суди можуть визначатися в якості ювенальних і розглядати тільки справи, що стосуються неповнолітніх. Цей процес також має місце в деяких судах з цивільних питань, які розглядають тільки питання сімейного права, питання спадщини, житлові питання або цивільні справи, пов'язані зі шкодою. На федеральному рівні існують суди, такі як суди у справах про банкрутство, які розглядають тільки справи, що стосуються конкретних питань.

Організація американської судової системи за географічним принципом. Четвертою характеристикою американської судової системи є її організація за географічним принципом. Суди штатів і федеральні суди організовані відповідно до адміністративно-територіальних одиниць. У багатьох юрисдикціях вони називаються судовими округами і включають суди різних рівнів. Наприклад, на федеральному рівні в Апеляційному суді 9-го округу є окружні (першої інстанції) суди, які розглядають справи, що надходять з певної географічної території, і апеляційний суд, який розглядає всі апеляції у справах на цій території. Було проведено кілька досліджень, що стосуються відмінностей у вироках щодо одного і того ж типу злочину в судах, які відносяться до різних географічних регіонів. Наприклад, в Айові середній термін покарання за викрадення автомобіля становив сорок сім місяців, в той час як середній термін покарання за той же злочин в Нью-Йорку становив чотирнадцять місяців. (Pursley 1994). Це не слід сприймати як критику; скоріше, це може відображати різні соціальні цінності та відносини в конкретних географічних районах.

Судова система штату

Історично склалося так, що кожен з тринадцяти первинних штатів мав свою власну унікальну судову структуру. Ця незалежність зберіглася і після Американської революції, що призвело до значних відмінностей між різними штатами, деякі з яких існують і донині. Оскільки кожен штат заснував свою

adopted its own system of courts, the consequence was a poorly planned and confusing judicial structure. As a result, there have been several reform movements whose purpose has been to streamline and modernize this system.

Many state courts can be divided into three levels:

- Trial courts.
- Appellate courts.
- Supreme courts.

TRIAL COURTS

Trial courts are where criminal cases start and finish. The trial court conducts the entire series of acts that culminate in either the defendant's release or sentencing. State trial courts can be further divided into courts of:

- Limited or special jurisdiction.
- Courts of general jurisdiction.

The nature and type of case determines which court will have jurisdiction.

Limited jurisdiction. Courts that only hear and decide certain limited legal issues are courts of limited jurisdiction:

- Courts of limited jurisdiction hear and decide issues such as traffic tickets or set bail for criminal defendants.
- Typically, these courts hear certain types of minor civil or criminal cases.
- There are approximately 13,000 local courts in the United States.
- They are called county, magistrate,

власну систему судів, наслідком цього стала погано спланована і заплутана судова структура. В результаті виникло кілька рухів за реформи, метою яких було впорядкувати і модернізувати цю систему.

Багато судів штатів можна розділити на три рівні:

- Суди першої інстанції.
- Апеляційні суди.
- Верховні суди.

СУДИ ПЕРШОЇ ІНСТАНЦІЇ

Суди першої інстанції - це місце, де починаються і закінчуються кримінальні справи. Суд першої інстанції здійснює повний ряд дій, які завершуються або звільненням підсудного, або винесенням вироку. Суди першої інстанції штату можуть бути додатково розділені на:

- Суди обмеженої або спеціальної юрисдикції.
- Суди загальної юрисдикції.

Характер і тип справи визначають підсудність того чи іншого суду.

Обмежена юрисдикція. Суди, які розглядають і виносять рішення тільки з певного обмеженого кола правових питань, є судами обмеженої юрисдикції:

- Суди обмеженої юрисдикції розглядають і виносять рішення з таких питань, як штрафи за порушення правил дорожнього руху або встановлення застави для обвинувачених у кримінальних справах.
- Як правило, ці суди розглядають певні види цивільних або кримінальних справ, пов'язаних з незначними

justice or municipal courts.

- Judges in these courts may be either appointed or elected.

In many jurisdictions these are part-time positions, and the incumbent may have another job or position in addition to serving as a judge.

However, simply because they handle minor civil and criminal matters does not mean these courts do not perform important duties. Often, the only contact the average citizen will have with the judicial system occurs at this level.

In addition, courts of limited jurisdiction may hear certain types of specialized matters such as:

- Probate of wills and estates.
- Divorces.
- Child custody matters.
- Landlord-tenant disputes.
- Juvenile proceedings.

These types of courts may be local courts or, depending on the state, may be courts of general jurisdiction that are designated by statute to hear and decide specific types of cases. For example, in California, a superior court is considered a court of general jurisdiction; however, certain superior courts are designated to hear only juvenile matters, thereby becoming a court of limited jurisdiction when sitting as a juvenile court.

правопорушеннями.

- У Сполучених Штатах налічується близько 13 000 місцевих судів.
- Вони називаються окружними, мировими, муніципальними судами.
- Судді в цих судах можуть бути або призначені, або обрані.

У багатьох юрисдикціях це посади з неповним робочим днем, і співробітник, який їх обіймає, може мати іншу роботу або посаду на додаток до посади судді.

Однак те, що вони займаються незначними цивільними і кримінальними справами, не означає, що ці суди не виконують важливих обов'язків. Часто вони є єдиним контактом середньоста-тистичного громадянина з судовою системою на цьому рівні.

Крім того, суди обмеженої юрисдикції можуть розглядати певні види спеціалізованих питань, таких як:

- Підтвердження справжності заповітів і права власності.
- Розлучення.
- Питання опіки над дітьми.
- Спори між орендодавцем та орендарем.
- Судочинство у справах неповнолітніх.

Це можуть бути місцеві суди або, залежно від штату, суди загальної юрисдикції, які відповідно до закону призначені для розгляду і винесення рішень по конкретних типах справ.

Наприклад, в Каліфорнії суд, який називається «вищим» (superior) – це суд першої інстанції загальної юрисдикції; в інших же місцях «вищі» суди призначені для розгляду тільки справ неповнолітніх, тим самим стаючи судом обмеженої юрисдикції, коли він функціонує в якості ювенального суду.

General jurisdiction. Courts of general jurisdiction are granted authority to hear and decide all issues that are brought before them. These are courts that normally hear all major civil or criminal cases.

These courts are known by a variety of names, such as:

- Superior Courts.
- Circuit Courts.
- District Courts.
- Courts of Common Pleas.

Since they are courts of general jurisdiction, they have authority over all types of cases and controversies and, unless otherwise geographically limited, may decide issues that occur anywhere within the state. Some larger jurisdictions such as Los Angeles or New York may have hundreds of courts of general jurisdiction within the city limits. It is important to be certain about the correct terminology for courts in each jurisdiction. For example, the New York Supreme Court is the state's trial court and its highest court is called the Superior Court. Just the reverse is true in many jurisdictions.

Typically, these courts hear civil cases involving the same types of issues that courts of limited jurisdiction hear, although the amount of damages will be higher and may reach millions.

- These courts also hear the most serious forms of criminal matters including death penalty cases.

Courts of general jurisdiction traditionally have the power to order individuals to do or refrain from doing certain acts.

Загальна юрисдикція. Судам загальної юрисдикції надаються повноваження розглядати і виносити рішення з усіх питань, які виносяться на їх розгляд. Це суди, які зазвичай розглядають всі основні цивільні або кримінальні справи. Ці суди відомі під різними назвами, такими як:

- Вищі (superior) суди.
- Окружні суди.
- Районні суди.
- Суди по кримінальним і цивільним справам загальної юрисдикції.

Оскільки вони є судами загальної юрисдикції, вони мають повноваження з усіх видів справ і спорів і, якщо інше не обмежене географічно, можуть виносити рішення з питань, що виникають в будь-якій точці штату. У деяких великих юрисдикціях, таких як Лос-Анджелес або Нью-Йорк, можуть бути сотні судів загальної юрисдикції в межах міста. Важливо бути впевненим у правильній термінології для судів у кожній юрисдикції. Наприклад, Верховний суд Нью-Йорка є судом першої інстанції штату, а суд останньої інстанції іменується Вищим судом. У багатьох юрисдикціях якраз навпаки.

Як правило, ці суди розглядають цивільні справи, що стосуються тих же питань, що і суди обмеженої юрисдикції, хоча сума шкоди буде вище і може досягати мільйонів.

- Ці суди також розглядають найбільш серйозні кримінальні справи, включаючи справи про смертну кару.

Суди загальної юрисдикції традиційно мають право наказувати окремим особам вчиняти або утримуватися від вчинення певних дій.

- These courts may issue injunctions that prohibit performing certain acts or require individuals to perform certain functions or duties.
- This authority is derived from the equity power that resides in courts of general jurisdiction.

Equity is the concept that justice is administered according to fairness as contrasted with the strict rules of law.

In early English Common Law, such separate courts of equity were known as Courts of Chancery. These early courts were not concerned with technical legal issues; rather they focused on rendering decisions or orders that were fair or equitable. In modern times, the power of these courts has been merged with courts of general jurisdiction, allowing them to rule on matters that require fairness as well as the strict application of the law.

- The power to issue temporary restraining orders (TROs) in spousal abuse cases comes from the equitable powers of the court.

APPELLATE JURISDICTION

Appellate jurisdiction is reserved for courts that hear appeals from both limited and general jurisdiction courts.

- These courts do not hold trials or hear evidence.
- They decide matters of law and issue formal written decisions or "opinions."

- Ці суди можуть виносити судові заборони, що забороняють вчинення певних дій або вимагають від окремих осіб виконання певних функцій або обов'язків.
- Ці повноваження випливають з права справедливості, яке належить судам загальної юрисдикції.

Право справедливості - це концепція, згідно з якою правосуддя здійснюється відповідно до справедливості на відміну від правосуддя у відповідності до строгих правових норм. У ранньому англійському загальному праві такі окремі суди справедливості були відомі як Канцелярські суди. Ці перші суди не займалися технічними правовими питаннями; скоріше, вони були зосереджені на винесенні справедливих або об'єктивних рішень і постанов. У наш час повноваження цих судів були об'єднані з судами загальної юрисдикції, що дозволило їм виносити рішення з питань, що вимагають справедливості, а також суворого застосування закону.

- Повноваження видавати судові постанови про тимчасову заборону (TRO) у випадках жорстокого поводження з дружиною/чоловіком випливають з повноважень суду приймати рішення відповідно до права справедливості.

АПЕЛЯЦІЙНА ЮРИСДИКЦІЯ

Апеляційна юрисдикція закріплюється за судами, які розглядають апеляції як із судів обмеженої, так і загальної юрисдикції.

- Ці суди не проводять судових розглядів і не заслуховують свідчення.
- Вони виносять рішення з питань права і видають офіційні письмові рішення або «висновки».

There are two classes of appellate courts:

- *Intermediate*, or Courts of Appeals.
- *Final*, or Supreme Courts.

Courts of appeals. The intermediate appellate courts are known as courts of appeals. Approximately half the states have designated intermediate appellate courts.

- These courts may be divided into judicial districts that hear all appeals within their district.
- They will hear and decide all issues of law that are raised on appeal in both civil and criminal cases.
- Since these courts deal strictly with legal or equitable issues, there is no jury to decide factual disputes.
- These courts accept the facts as determined by the trial courts.
- Intermediate appellate courts have the authority to reverse the decision of the lower courts, and to send the matter back with instructions to retry the case in accordance with their opinion.
- They also may uphold the decision of the lower court.

In either situation, the party who loses the appeal at this level may file an appeal with the next higher appellate court.

Існує дві категорії апеляційних судів:

- *Проміжні суди*, або апеляційні суди.
- *Суди останньої інстанції*, або верховні суди.

Апеляційні суди. Проміжні суди апеляційної ланки відомі як апеляційні суди. Приблизно в половині штатів засновані проміжні апеляційні суди.

- Ці суди можуть бути розділені на судові округи, які розглядають всі апеляції в межах свого округу.
- Вони розглядають і виносять рішення з усіх правових питань, які подаються в апеляційному порядку як у цивільних, так і у кримінальних справах.
- Оскільки ці суди займаються виключно правозастосуванням або питаннями в рамках права справедливості, в них немає присяжних, які можуть виносити рішення по встановленню фактів у справі.
- Ці суди приймають факти в тому вигляді, в якому вони визначені судами першої інстанції.
- Проміжні апеляційні суди мають право скасувати рішення судів нижчої інстанції і направити справу назад з інструкціями про перегляд справи відповідно до їхньої думки.
- Вони також можуть підтримати рішення суду нижчої інстанції.

У будь-якому випадку, сторона, яка програла апеляцію на цьому рівні, може подати апеляцію до наступного вищого Апеляційного суду.

SUPREME COURTS

Final appellate courts are the highest state appellate courts. They may be known as *supreme courts* or *courts of last resort*. There may be five, seven, or nine justices sitting on this court depending on the state. This court has jurisdiction to hear and decide issues dealing with all matters decided by lower courts, including ruling on state constitutional or statutory issues. This decision is binding on all other courts within the state. Once this court had decided an issue, the only potential appeal left is to file in the federal court system, but only if grounds for federal appellate jurisdiction exist.

The Federal Court System

While state courts had their origin in historical custom, federal courts were created by the U.S. Constitution. Section 1 of Article III established the federal court system with the words providing for "one Supreme Court, and . . . such inferior Courts as the Congress may from time to time ordain and establish." From this beginning, Congress has engaged in a series of acts that has resulted in today's federal court system. The *Judiciary Act of 1789* created the U.S. Supreme Court and established federal District Courts and Circuit Courts of Appeals.

FEDERAL DISTRICT COURTS

Federal District Courts are the lowest level of the federal court system. These courts have original jurisdiction over all cases involving a violation of federal statutes or other instances of statutorily-defined federal jurisdiction. These district courts handle thousands of cases per year.

ВЕРХОВНІ СУДИ

Апеляційні суди останньої інстанції є вищими апеляційними судами штату. Вони можуть бути відомі як *верховні суди* або *суди останньої інстанції*. У цьому суді може засідати п'ять, сім або дев'ять суддів, залежно від штату. Цей суд має юрисдикцію розглядати і виносити рішення з питань, що стосуються всіх правовідносин, що вирішуються судами нижчої інстанції, включаючи винесення рішень з конституційних або законодавчих питань штату. Таке рішення є обов'язковим для всіх інших судів у штаті. Як тільки цей суд винесе рішення з якого-небудь питання, залишається можливість тільки подати апеляцію в рамках федеральної судової системи, але тільки в тому випадку, якщо існують підстави для застосування федеральної апеляційної юрисдикції.

Федеральна судова система

У той час як суди штатів з'явилися історично, федеральні суди були створені в рамках Конституції США. Розділ 1 статті III заснував федеральну судову систему відповідно до формулювання, що передбачає «єдиний Верховний суд і ... такі суди нижчої інстанції, які Конгрес може час від часу призначати і засновувати». З того часу Конгрес прийняв ряд законодавчих актів, які призвели до створення сьогоденної федеральної судової системи. *Законом Про судоустрій 1789 року* був створений Верховний суд США і засновані федеральні окружні суди і окружні апеляційні суди.

ФЕДЕРАЛЬНІ ОКРУЖНІ СУДИ

Федеральні окружні суди є нижчим рівнем федеральної судової системи. Ці суди мають юрисдикцію суду першої інстанції щодо всіх справ, пов'язаних з порушенням федеральних законів або іншими випадками встановленої законом федеральної юрисдикції. Такі окружні суди розглядають тисячі справ на рік.

FEDERAL CIRCUIT COURTS

Federal Circuit Courts of Appeals are the intermediate appellate level courts within the federal system. These courts are called circuit courts because the federal system is divided into 11 circuits. A Twelfth Circuit Court of Appeals serves the District of Columbia area. These courts hear all appeals from U.S. District Courts and habeas corpus appeals from state court convictions. These appeals are usually heard by panels of three of the appellate court judges rather than by all the judges of each circuit.

U.S. SUPREME COURT

The United States Supreme Court is the highest court in the land. It has the capacity for judicial review of all lower court decisions, as well as state and federal statutes. By exercising this power, the Supreme Court determines which laws and lower court decisions conform to the mandates set forth in the U.S. Constitution. The concept of *judicial review* was first referred to by Alexander Hamilton in the Federalist Papers, where he described the function of the Supreme Court as ensuring that the will of the people will be supreme over the will of the legislature (*The Supreme Court of the United States*, no date). This concept was firmly and finally established in the U.S. judicial system when the Supreme Court asserted its power of judicial review in the case of *Marbury v. Madison* (1803).

Although it is primarily an appellate court, the Supreme Court has original jurisdiction in the following cases:

- Cases between the United States and a state.
- Cases between states, and cases

ФЕДЕРАЛЬНІ РЕГІОНАЛЬНІ АПЕЛЯЦІЙНІ СУДИ

Федеральні апеляційні суди є судами проміжного апеляційного рівня в рамках федеральної системи. Ці суди називаються апеляційними судами федеральних судових округів, тому що федеральна система розділена на 11 географічних округів. Апеляційний суд дванадцятого округу обслуговує округ Колумбія. Ці суди розглядають всі апеляції з федеральних судів першої інстанції та апеляції щодо хабеас корпус за обвинувальними вироками судів штатів. Ці апеляції зазвичай розглядаються колегіями з трьох суддів апеляційного суду, а не всіма судьями апеляційного суду.

ВЕРХОВНИЙ СУД США

Верховний суд Сполучених Штатів є вищим судом в країні. Він володіє повноваженнями перегляду всіх рішень судів нижчої інстанції, а також законів штатів і федеральних законів. Здійснюючи ці повноваження, Верховний суд визначає те, які закони і рішення судів нижчої інстанції відповідають повноваженням, викладеним у Конституції США. Концепція *судового нагляду* вперше була згадана Олександром Гамільтоном в «Записках федераліста», де він описав функцію Верховного суду як забезпечення того, щоб воля народу була вище волі законодавчого органу (*Верховний суд Сполучених Штатів*, без дати). Ця концепція була міцно і остаточно закріплена в судовій системі США, коли Верховний суд підтвердив своє право на судовий перегляд прийнятих законів у справі *Марбері проти Медісона* (1803).

Хоча даний суд в основному виконує апеляційні повноваження, Верховний суд володіє юрисдикцією першої інстанції в наступних випадках:

- Спори між Сполученими Штатами і одним зі штатів.
- Спори між штатами і справи, що стосуються іноземних послів,

involving foreign ambassadors, ministers, and consuls.

- Cases between a state and a citizen of another state or country.

The court hears appeals from lower courts including the various state supreme courts.

If four justices of the U.S. Supreme Court vote to hear a case, the court will issue a Writ of Certiorari.

This is an order to a lower court to send the records of the case to the Supreme Court for review.

The court meets on the first Monday of October and usually remains in session until June. The court may review any case it deems worthy but it actually hears very few of the cases filed. Of approximately 7,000 appeals each year, the court agrees to review about 100, but may not issue an opinion on each case.

VICTIM CASES AT THE SUPREME COURT LEVEL

The Supreme Court handles perhaps the broadest conceivable array of legal and social issues. Recent victim-related Supreme Court decisions have addressed the following topics:

- Victim impact statements.
- Hate crimes.
- Child victims of crime.
- Notoriety-for-profit for perpetrators.

The Juvenile Court System

Because of the significant increase in importance of juvenile crime in our society, an overview of juvenile courts within the state and federal court system is important. While

дипломатичних агентів і консулів.

- Спори між штатом і громадянином іншого штату або країни.

Суд розглядає апеляції з судів нижчої інстанції, включаючи різні верховні суди штатів. Якщо четверо суддів Верховного суду США проголосують за розгляд справи, суд видає наказ про витребування справи. Це розпорядження нижчестоящому суду направити матеріали справи до Верховного суду для розгляду.

Суд збирається в перший понеділок жовтня і зазвичай засідання проводяться до червня. Суд може розглянути будь-яку справу, яка на його думку підлягає розгляду, але насправді він розглядає дуже небагато з поданих справ. З приблизно 7 000 апеляцій щороку суд погоджується розглянути близько 100, але може не виносити висновку по кожній справі.

СПРАВИ ЖЕРТВ НА РІВНІ ВЕРХОВНОГО СУДУ

Верховний суд розглядає, мабуть, найширший спектр правових і соціальних питань, які тільки можна собі уявити. Нещодавні рішення Верховного суду, що стосуються жертв, стосувалися наступних тем:

- Заяви про шкоду, завдану потерпілій особі.
- Злочини на ґрунті нетерпимості.
- Діти - жертви злочинів.
- Отримання злочинцями прибутку із шумихи навколо їхніх злочинів.

Ювенальна судова система

У зв'язку зі все більшою актуальністю злочинності серед неповнолітніх у нашому суспільстві, огляд судів у справах неповнолітніх в рамках судової системи

there are some differences, both federal and state systems were initially founded upon the concept of rehabilitation of young offenders. Additionally, both systems wanted to shield juveniles from public scrutinies; therefore, each contained provisions for keeping juvenile matters confidential.

THE FEDERAL COURT JUVENILE SYSTEM

When Congress addressed the issue of juvenile offenders, it established two alternatives for the prosecution of juveniles:

- The juvenile can waive his or her rights to be treated as a juvenile.
- The juvenile can have the matter treated as a civil proceeding called juvenile adjudication.

If the court finds that the juvenile committed the offense, he or she faces a series of federal sanctions including detention.

There is a federal preference for state prosecution of juveniles since there is no separate federal juvenile court judge or juvenile detention system.

If a juvenile is adjudicated to be a delinquent, he or she is placed in a state juvenile facility or on juvenile probation.

The federal government contracts with states for this service.

Until the passage of the *Crime Control Act of 1990*, the federal government only prosecuted juveniles who committed crimes on federal reservations, where the states had no

штатів і федеральної судової системи має важливе значення. Незважаючи на деякі відмінності, як федеральна система, так і системи штатів спочатку ґрунтувалися на концепції реабілітації неповнолітніх правопорушників. Крім того, обидві системи прагнули захистити неповнолітніх від пильної уваги громадськості; тому кожна з них містила положення про збереження конфіденційності щодо неповнолітніх.

ФЕДЕРАЛЬНА СУДОВА СИСТЕМА У СПРАВАХ НЕПОВНОЛІТНІХ

Коли Конгрес розглядав питання про неповнолітніх правопорушників, він встановив дві альтернативи для судового переслідування неповнолітніх:

- Неповнолітній може відмовитися від своїх прав на поводження з ним як з неповнолітнім.
- Справа неповнолітнього може розглядатися в рамках цивільного судочинства, що називається «встановленням винуватості неповнолітнього».

Якщо суд встановить, що неповнолітній вчинив злочин, йому або їй загрожує ряд федеральних санкцій, включаючи позбавлення волі. Федеральна влада надає перевагу розгляду справ неповнолітніх в судах штату, оскільки не існує окремого федерального суду у справах неповнолітніх або федеральної системи утримання під вартою неповнолітніх. Якщо неповнолітній визнаний правопорушником, він або вона поміщається в установу для неповнолітніх штату або їм призначається умовний термін (пробація). Федеральний уряд укладає контракти зі штатами на надання цієї послуги.

До прийняття *Закону про боротьбу зі злочинністю 1990 року* федеральний уряд переслідував лише неповнолітніх, які вчинили злочини на території індіанських резервацій,

jurisdiction.

The *Crime Control Act* added two other categories of juveniles who fall under federal juvenile court jurisdiction: juveniles who commit felony crimes of violence and/or those juveniles involved in certain drug felonies. Similar to most state court systems, federal law allows for the transfer or certification of a juvenile to "adult status." This procedure allows juveniles to be tried as adults in either the state or federal court system.

Under federal law, juveniles are those persons under twenty-one who commit a federal offense before their eighteenth birthday.

A federal judge acts as the federal equivalent of the state juvenile court judge.

The proceedings are typically confidential with no members of the news media in attendance.

Federal jurisdiction in juvenile matters is established where:

- The state does not have jurisdiction.
- The state does not have programs or services available for juveniles.
- The offense charged is a violent felony or drug offense and there is a substantial federal interest in the case.

A juvenile proceeding is initiated by the filing of an information. In most cases, the U.S. Attorney must file a certification stating that there are grounds for federal jurisdiction. The hearing in federal court is very similar to a court trial.

де штати не мають юрисдикції. *Закон про боротьбу зі злочинністю* додав дві інші категорії неповнолітніх, які підпадають під юрисдикцію федерального суду у справах неповнолітніх: неповнолітні, які вчиняють серйозні правопорушення, пов'язані з насильством, та/або неповнолітні, причетні до певних злочинів, пов'язаних з наркотиками. Як і в більшості судових систем штатів, федеральний закон допускає переведення або огляд неповнолітнього «в статусі дорослого». Ця процедура дозволяє судити неповнолітніх як дорослих або в системі судів штату, або у федеральній судовій системі.

Згідно з федеральним законодавством, неповнолітніми вважаються особи у віці до двадцяти одного року, які вчинили федеральний злочин до свого вісімнадцятиріччя. Федеральний суддя діє як федеральний еквівалент судді суду у справах неповнолітніх штату. Розгляд, як правило, носить конфіденційний характер, і на ньому не присутні представники засобів масової інформації. Федеральна юрисдикція у справах неповнолітніх встановлюється там, де:

- Штат не володіє юрисдикцією.
- У штаті немає програм або послуг, доступних для неповнолітніх.
- Правопорушення, за яким висувається обвинувачення, є серйозним правопорушенням, пов'язаним з насильством або наркотиками, і в цій справі є істотний федеральний інтерес.

Проведення у справах неповнолітніх порушується шляхом подачі інформації. У більшості випадків федеральний прокурор повинен подати підтверджуючі документи про те, що існують підстави для застосування федеральної юрисдикції. Слухання у федеральному суді дуже схоже на судовий розгляд у суді першої інстанції.

THE STATE COURT JUVENILE SYSTEM

The separate handling of juvenile justice matters has roots throughout history. Even in earlier periods in America, certain specific juvenile accommodations were in use. However, the present day American state-level juvenile court system dates back to 1899 when the state of Illinois passed the *Illinois Juvenile Court Act*. It was at that time that the juvenile court system as we know it today came into existence (Fox 1972). This statute separated the juvenile court system from the adult criminal system.

It labeled minors who violated the law as "delinquents" rather than criminals, and required that juvenile court judges determine what "is in the best interests of the minor" in rendering their decision.

The juvenile court system is guided by five basic principles:

1. The state is the ultimate parent of all children within its jurisdiction (the doctrine of *parens patriae*) and has the power to step into the parental role *in loco parentis*.
2. Children are worth saving and the state should utilize non-punitive measures to do so.
3. Children should be nurtured and not stigmatized by the court process.
4. Each child is different and justice should be tailored to meet individual needs and requirements.
5. The use of noncriminal sanctions are necessary to give primary consideration to the needs of the child (Cadwell 1966, 358).

It is important to note that each state determines its own jurisdictional age of "minors" handled by its juvenile system. Most

СУДОВА СИСТЕМА У СПРАВАХ НЕПОВНОЛІТНІХ ШТАТУ

Роздільне судочинство щодо неповнолітніх сягає корінням далеко в історію. Навіть у більш ранні періоди в Америці використовувалися певні спеціальні приміщення для неповнолітніх правопорушників. Однак, сучасна американська судова система у справах неповнолітніх на рівні штатів сходиться до 1899 року, коли штат Іллінойс прийняв *Закон про суд у справах неповнолітніх штату Іллінойс*. Саме в той час виникла система судів у справах неповнолітніх в тому вигляді, в якому ми її знаємо сьогодні (Фокс 1972). Цей закон відокремив ювенальну судову систему від кримінальної системи для дорослих. У ньому неповнолітні, які порушили закон, були названі «делінквентами», а не злочинцями, і вимагалось, щоб судді ювенального суду при винесенні свого рішення визначали те, що «відповідає найкращим інтересам неповнолітнього».

Судова система у справах неповнолітніх керується п'ятьма основними принципами:

1. Штат є кінцевими батьками всіх дітей, які перебувають під його юрисдикцією (доктрина *parens patriae*), і має право взяти на себе батьківську роль *замість батьків*.
2. Дітей варто рятувати, і штат повинен використовувати для цього дисциплінарні заходи.
3. Діти повинні виховуватися, а не піддаватися стигматизації в судовому процесі.
4. Кожна дитина індивідуальна, і судова система повинна бути адаптована з урахуванням індивідуальних потреб і вимог.
5. Застосування некримінальних санкцій необхідно для того, щоб в першу чергу враховувати потреби дитини (Cadwell 1966, 358).

Важливо відзначити, що кожен штат визначає свій власний вік підсудності «неповнолітніх», якими займається його система у справах

involve children who are under eighteen years of age. A few states use higher ages, up to twenty-one, usually for specific issues. In response to increasingly violent juvenile crime, some states have lowered their upper age limit for juvenile jurisdiction to fifteen, and even fourteen years of age.

While these principles were originally adopted for delinquents or minors who committed criminal acts, they have been broadly applied to proceedings involving children who are victims of abuse.

Juvenile courts have jurisdiction over three types of minors:

- Delinquents.
- Status offenders.
- Dependent children.

Delinquents are minors who have committed criminal offenses. *Status offenders* engage in acts that are not problematic if committed by an adult, such as truancy, running away from home, or incorrigible behavior. *Dependent children* are those who are in need of state intervention because of abuse or neglect by their caretakers.

ABUSE AND NEGLECT PROCEEDINGS

While the procedure is basically the same for delinquents as well as dependent minors, the juvenile court process dealing with children who are victims of abuse or neglect is of particular importance to victim service providers:

- This process is normally initiated by filing a petition with the court.
- A petition is a formal pleading that alleges that the parents or custodians

неповнолітніх. У більшості випадків мова йде про дітей у віці до вісімнадцяти років. У деяких штатах застосовується більш старший вік, до двадцяти одного року, як правило, для конкретних питань. У відповідь на все більш жорстоку злочинність серед неповнолітніх деякі штати знизили верхню вікову межу для підсудності неповнолітніх до п'ятнадцяти і навіть чотирнадцяти років.

Хоча ці принципи спочатку були прийняті щодо делінквентів або неповнолітніх, які вчинили злочинні діяння, вони широко застосовувалися до судових розглядів за участю дітей, які стали жертвами жорстокого поводження. Суди у справах неповнолітніх мають юрисдикцію щодо трьох категорій неповнолітніх:

- Делінквенти;
- Правопорушники в силу свого статусу неповнолітнього.
- Діти-утриманці.

Делінквенти - неповнолітні, які вчинили кримінальні злочини. *Правопорушники в силу свого статусу неповнолітнього* вчиняють дії, які не є правопорушенням, якщо їх вчиняє дорослий, як-от прогули, втеча з дому або проблемна поведінка. *Діти-утриманці* - це ті, хто потребує втручання штату через жорстоке поводження або нехтування обов'язками з боку їхніх опікунів.

РОЗГЛЯДИ У СПРАВАХ ПРО ЖОРСТОКЕ ПОВОДЖЕННЯ І НЕХТУВАННЯ ОБОВ'ЯЗКАМИ

Хоча процедура в принципі однакова для делінквентів, а також неповнолітніх, які перебувають на утриманні, судовий процес у справах неповнолітніх, що стосується дітей, які стали жертвами жорстокого поводження або нехтування обов'язками, має особливе значення для тих, хто працює з жертвами:

- Цей процес зазвичай починається з подачі клопотання до суду.
- Клопотання - це офіційна заява, в якій

endangered the health or welfare of the child.

- The petition may allege neglect, physical, emotional or sexual abuse of the child and gives the juvenile court authority to act.

Detention hearings in child maltreatment.

Once the petition is filed, many jurisdictions hold a *show cause* or *detention* hearing. This hearing is usually conducted within twenty-four to forty-eight hours after filing the petition or the emergency removal of the child. The detention hearing requires child protective services or police to produce evidence justifying the emergency removal of the child, or to present evidence that would allow the court to order the removal of the child if he or she is still in the custody of the parents.

The parents may also admit or deny the allegations contained in the petition at this hearing.

- If they admit the allegations, the court orders child protective services to conduct an investigation to determine where the child should be placed as a result of the admissions by the parents.
- If the parents deny the allegations, the court sets a date for an adjudicatory or jurisdictional hearing.
-

Pending this hearing, the court may order the child temporarily placed in a living arrangement outside the home.

стверджується, що батьки або опікуни поставили під загрозу здоров'я або благополуччя дитини.

- У клопотанні може міститися твердження про нехтування обов'язками, фізичне, емоційне або сексуальне насильство над дитиною, і воно дає суду у справах неповнолітніх повноваження діяти.

Слухання з питань тримання під вартою у зв'язку з жорстоким поведінням з дітьми.

Після подачі клопотання, у багатьох юрисдикціях проводяться слухання з питання про надання підстав або з питання тримання під вартою. Таке слухання зазвичай проводиться протягом двадцяти чотирьох-сорока восьми годин після подачі клопотання або невідкладного відібрання дитини. Слухання з питання утримання під вартою вимагає, щоб служби захисту дітей або поліція представили докази, що виправдовують невідкладне відібрання дитини, або представили докази, які дозволили б суду винести постанову про відібрання дитини, якщо він або вона все ще перебуває під опікою батьків. Батьки також можуть визнати або спростувати твердження, що містяться в клопотанні, на цьому слуханні.

- Якщо вони визнають звинувачення, суд наказує службам захисту дітей провести розслідування, щоб визначити куди слід помістити дитину в результаті визнання батьків.
- Якщо батьки заперечують звинувачення, суд призначає дату слухання з розгляду клопотання або юрисдикційного слухання.

В очікуванні цього слухання суд може розпорядитися про тимчасове розміщення дитини за межами дому.

Child abuse and neglect adjudicatory or jurisdictional hearing. An adjudicatory or jurisdictional hearing is used to determine if there is sufficient evidence to determine whether the allegations in the petition are true. At the conclusion of this hearing, the court will render its decision. If the petition is upheld, the court sets a date for a dispositional hearing.

If the petition is not upheld, the child is returned to the parents and the case is dismissed.

- During the adjudicatory hearing, the state presents evidence to support its claim that the child has been abused.
- This may take the form of having the child testify to the incident, or experts employed by the state may render their opinion regarding the facts surrounding the case.
- The state is represented by a juvenile prosecutor, state's advocate, county counsel or other governmental attorney.
- The parents have a right to cross examine witnesses and present any evidence they desire in rebuttal to the state's evidence.
- At the end of the hearing, both parties may present arguments in favor of their position.

The burden of proof to uphold the abuse or neglect petition is the same as a civil case. In civil trials, the plaintiff has the burden of proving the case by a preponderance of the evidence. This is normally defined as slightly more than fifty percent. A criminal case requires proof beyond a reasonable doubt.

Слухання з розгляду клопотання або юрисдикційне слухання у разі жорстокого поводження з дітьми та нехтування обов'язками. Слухання з розгляду клопотання або юрисдикційне слухання використовуються для визначення наявності достатніх доказів для визначення того, чи є твердження, що містяться в клопотанні, правдою. По завершенні такого слухання суд винесе своє рішення. Якщо клопотання буде задоволено, суд призначає дату слухання на предмет винесення судового рішення. Якщо клопотання не буде задоволено, дитина повертається батькам і провадження у справі припиняється.

- В ході слухання з розгляду клопотання штат представляє докази на підтримку своєї заяви про те, що дитина піддавалася жорстокому поводженню.
- Це може виражатися в тому, що дитина дасть свідчення про інцидент, або експерти, найняті штатом, можуть висловити свою думку щодо фактів, пов'язаних з цією справою.
- Штат представлений прокурором у справах неповнолітніх, штатним захисником прав дитини, юрисконсультom округу або іншим юристом на державній службі.
- Батьки мають право піддати перехресному допиту свідків і представити будь-які докази, які вони побажають, в спростування доказів, наведених штатом.
- Наприкінці слухання обидві сторони можуть представити аргументи на користь своєї позиції.

Тягар доказування на підтримку скарги про жорстоке поводження або нехтування обов'язками такий же, як і в цивільній справі. У цивільних процесах позивач несе тягар доказування на основі наявності більш вагомих доказів. Зазвичай це визначається як трохи більше п'ятдесяти відсотків.

This is not proof beyond all doubt, but it is proof of the "material facts to a moral certainty" that they did occur.

- In juvenile dependency cases, in order to remove the child from the custody of his or her parents, some jurisdictions require proof by clear and convincing evidence. This is more than a preponderance of the evidence, but less than beyond a reasonable doubt (Otterson 1979).

Once the adjudicatory or jurisdictional hearing is concluded, the next hearing to occur is the dispositional hearing. This hearing is to determine where the child should be placed. The court will decide whether the child should be immediately returned to his or her parents or placed in an out of home environment for a period of time. The guiding principle in this hearing is "the best interests of the child." If the court orders the child placed outside the home, it may schedule periodic reviews to determine if or when the child will be reunited with the parents. Typically, a specific plan regarding placement is established and monitored.

From the beginning of the intervention process until the final dispositional hearing and beyond, every party in the action has certain rights. The parents and the child each has distinct rights that must be observed and protected. These rights include:

- Notice.
- An opportunity to be heard and present evidence.
- The right to confront and cross-examine witnesses.
- Effective representation by an attorney.

Кримінальна справа вимагає доказів, що не викликають обґрунтованих сумнівів. Це не є безсумнівним доказом, але це доказ «істотних фактів, при наявності внутрішнього переконання» в тому, що вони мали місце.

- У справах про неповнолітніх утриманців для того, щоб забрати дитину з-під опіки його або її батьків, в деяких юрисдикціях потрібні чіткі і переконливі докази. Це більше, ніж перевага доказів, але менше, ніж поза розумними сумнівами (Otterson 1979).

По завершенні слухання з розгляду клопотання або юрисдикційного слухання, наступним буде слухання на предмет винесення судового рішення. Це слухання повинно визначити, куди слід помістити дитину. Суд прийме рішення про те, чи слід негайно повернути дитину батькам або помістити на деякий час поза домом. Керівний принцип на цьому слуханні «найкращі інтереси дитини». Якщо суд розпорядиться, щоб дитину помістили поза домом, він може запланувати періодичні перевірки, щоб визначити, чи може дитина возз'єднатися з батьками або, коли це станеться. Як правило, встановлюється і контролюється конкретний план розміщення.

З самого початку процесу втручання до остаточного слухання на предмет винесення судового рішення і далі, кожна сторона розгляду має певні права. У батьків і дитини є чіткі права, яких необхідно дотримуватися і захищати. Ці права включають:

- Повідомлення.
- Можливість бути почутим і представити докази.
- Право на очну ставку і перехресний допит свідків.
- Ефективне представництво адвокатом.

На слуханнях у справах утриманців права дитини включають призначення юриста, який буде виступати від імені дитини. Цей юрист

In a dependency hearing, the rights of a child include appointing an attorney who will speak on behalf of the child. This attorney must represent what he or she believes is in the best interests of the child regardless of what CPS or the parents' advocate believes is appropriate. In some jurisdictions this is a government-funded attorney; in others, it is a private attorney appointed by the court to represent the child. Depending on the case, the attorney may side with the parents and argue for return of the child to their care, or the attorney may take the position that it is in the best interests of the child to be removed from the custody of the parents. Even if the child is removed temporarily from the custody of his or her parents, the child has a right to reunification efforts after a reasonable time. Many jurisdictions additionally engage Court Appointed Special Advocates (CASAs), or similarly trained (typically non-attorney) individuals. The role of these child advocates is to present to the court an independent analysis of what is best for the child. This is particularly important; as the child's legal representative, the court-appointed lawyer must forward the child's wishes when an objective view would be to the contrary. For example, the lawyer may decide that he or she must vigorously advocate a juvenile's wish to return home, while an independent child advocate may determine that this is not actually in the child's best interest. During dependency hearings, parents have a right to notice of the hearing, an opportunity to be present at that hearing and to be represented by an attorney. They may present any evidence they desire to rebut the charges. If the child is removed from their custody, they have the right in most jurisdictions to a re-unification plan that will allow them to regain custody of the child once they have finished treatment or counseling or complied with other court orders.

повинен представляти те, що він вважає найкращими інтересами дитини, незалежно від того, що, на думку органів опіки та піклування або адвоката батьків, є доречним. У деяких юрисдикціях це оплачуваний державою юрист; в інших це приватний юрист, призначений судом для представлення інтересів дитини. Залежно від конкретного випадку цей юрист може стати на бік батьків і виступити за повернення дитини на їхнє піклування, або ж може зайняти позицію, згідно з якою в найкращих інтересах дитини бути відібраною з-під опіки батьків. Навіть якщо дитина тимчасово відібрана з-під опіки своїх батьків, вона має право на возз'єднання після закінчення обґрунтованого терміну.

У багатьох юрисдикціях додатково залучаються призначені судом спеціальні правозахисники (CASA) або особи, які пройшли аналогічну підготовку (як правило, не є юристами). Роль цих захисників прав дітей полягає в тому, щоб представити суду незалежний аналіз того, що краще для дитини. Це особливо важливо, оскільки в ролі законного представника дитини, призначений судом юрист повинен представляти побажання дитини, коли об'єктивна думка буде протилежною. Наприклад, юрист може вирішити, що він або вона повинні активно відстоювати бажання неповнолітнього повернутися додому, в той час як незалежний захисник прав дитини може визначити, що насправді це не відповідає найкращим інтересам дитини.

Під час слухань у справах утриманців батьки мають право на повідомлення про слухання, можливість бути присутніми на цьому слуханні і бути представленими адвокатом. Вони можуть представити будь-які докази, які вони побажають для спростування звинувачення. Якщо дитина буде відібрана з-під їхньої опіки, в більшості юрисдикцій вони мають право на план возз'єднання, який дозволить їм відновити опіку над дитиною після того, як вони закінчать лікування або консультації, або виконають інші постанови суду.

VICTIMS' RIGHTS IN JUVENILE DELINQUENCY MATTERS

Among the most rapidly changing areas in the victim assistance field is the extension of victim rights in juvenile delinquency proceedings.

Historically, juvenile courts have been closed proceedings and records have been generally confidential.

Even the victim was unable to learn much, if anything, about the progress of a case against the juvenile who allegedly offended against them. Juvenile delinquency proceedings are analogous, in many ways, to adult criminal trials, with all the typical obstacles to victim participation.

The juvenile court's confidentiality provisions for alleged delinquents exacerbate these obstacles tremendously.

Many states have, or are, considering rolling back their previously hard and fast confidentiality statutes. States like Connecticut, Missouri, and Arizona have gone further to provide for victims' rights and accommodations in juvenile courts that mirror those in adult courts.

This provides fertile ground for expansion of victim advocacy and assistance efforts to a previously underserved population, victims of juvenile crime.

ПРАВА ЖЕРТВ У СПРАВАХ ПРО ДЕЛІНКВЕТНІСТЬ НЕПОВНОЛІТНІХ

Однією з найбільш швидко змінюваних сфер в частині надання допомоги жертвам є розширення прав жертв в ході розглядів у справах про правопорушення неповнолітніх. Історично склалося так, що суди у справах неповнолітніх були закритими, а документи, як правило, були конфіденційними. Навіть жертва не могла дізнатися багато, якщо взагалі що-небудь, про хід розслідування справи проти неповнолітнього, який нібито вчинив проти неї правопорушення. Провадження у справах про злочини неповнолітніх у багатьох відношеннях аналогічні кримінальним провадженням у справах дорослих з усіма типовими перешкодами для участі жертв. Положення суду у справах неповнолітніх про конфіденційність щодо підозрюваних правопорушників значно посилюють ці перешкоди.

Багато штатів прийняли рішення про скасування своїх раніше прийнятих жорстких законів про конфіденційність або розглядають таку можливість. Такі штати, як Коннектикут, Міссурі та Аризона, пішли далі, щоб забезпечити права жертв і умови в судах у справах неповнолітніх, схожі з тими, які існують в судах для дорослих. Це створює сприятливі умови для розширення діяльності із захисту інтересів жертв і надання допомоги населенню, що є жертвами злочинів неповнолітніх, яке раніше не мало достатнього доступу до таких послуг.

JUDICIAL PERFORMANCE EVALUATION

A well-designed and carefully administered judicial performance evaluation (JPE) program can serve to improve the administration of justice and enhance public confidence in the judiciary. A JPE program provides feedback to help judges improve their performance and can be used to inform the development of appropriate judicial education programs. A JPE program can also promote accountability by setting forth neutral criteria about the competencies and qualities expected of judges.

Goals of a JPE program

The development of a JPE program should be guided by its intended purpose.

Is the goal of the program to assess the performance of new judges and give them feedback as they learn their judicial role? To provide information to individual judges at all experience levels to help them improve their performance? To make determinations as to promotion or reappointment? To bolster the accountability of the court to the public or another part of the government?

Considerations when creating a JPE Program

The goal of the program affects many of its features:

- whether judges are required to undergo evaluation or can choose not to participate
- how often and when in a judge's tenure an evaluation is conducted

ОЦІНКА ЯКОСТІ РОБОТИ СУДДІВ

Добре продумана й керована програма оцінки роботи суддів (JPE) сприятиме поліпшенню якості правосуддя та підвищенню довіри громадян до судів. Програма JPE забезпечує зворотній зв'язок, завдяки якому судді підвищують ефективність своєї роботи, та може використовуватися як вихідна інформація для розробників навчальних програм. Крім того, програма JPE сприяє підзвітності шляхом встановлення об'єктивних критеріїв оцінки компетенцій та якостей, які повинні мати судді.

Цілі програми JPE

Основою для розробки програми JPE має бути закладено її конкретне призначення. Чи полягає мета програми в тому, щоб оцінити ефективність роботи новопризначених суддів та знайомити їх з відгуками про їхню роботу в процесі опанування своєї суддівської ролі? Чи в тому, щоб допомагати суддям з будь-яким стажем роботи підвищувати свою ефективність, надаючи результати оцінки кожному з них окремо? Або ж в тому, щоб мати основу для прийняття рішень про посадове підвищення або призначення на новий термін? Чи в тому, щоб сприяти підзвітності суду перед громадськістю або іншою гілкою влади?

Міркування під час створення програми JPE

Мета цієї програми визначає характер її параметрів:

- чи буде проходження оцінки обов'язковим, або судді матимуть право відмовлятися від неї
- з якою періодичністю і коли саме проводити оцінку протягом терміну перебування судді на

who has access to the results of the evaluation

who is asked to provide feedback

methods used to obtain feedback

nature of the feedback that evaluators actually provide

Multiple performance evaluation tools may be needed if the program's goals are multifaceted.

A judiciary should consider developing its own JPE program to ensure that the goals and methods of the program are appropriate. The program may be administered and developed by individual courts, a judicial council, the judiciary's governing body, or in consultation with a judicial education or research institution.

A systemic JPE program is preferable to ad hoc judicial evaluations of judges. A systemic program is the best way to promote accountability and minimize legitimate concerns about interference with judicial independence. In addition, although most judges want to know how they are doing and how they can improve, ethical and practical considerations may constrain individual judges from obtaining feedback on their own.

Criteria to assess

It is important that evaluation criteria be based on neutral and quantifiable measures and not the substance of court rulings, thereby minimizing any potential that the program will be politicized or used to undermine judicial independence. Judicial attributes to assess include legal knowledge, integrity and impartiality, communication skills (oral and written), professionalism and temperament, and administrative skills (including case management).

посаді

ї хто матиме доступ до результатів оцінки

ї кого проситимуть надавати відгуки

ї методи отримання відгуків

ї тип відгуків, які можуть надати особи, що дають оцінку

Якщо програма має багатоцільовий характер, можуть знадобитися різноманітні інструменти оцінювання.

Суддівському корпусу варто продумати свій власний варіант програми JPE; це дозволить підбати про відбір найналежніших цілей та методики оцінки. Програма може розроблятися та організовуватися окремими судами, радою суддів, органом суддівського врядування або ж спільно з судовою освітньою або дослідницькою установою в процесі консультацій.

В порівнянні з довільними періодичними оцінками перевагу слід віддавати системному підходу. Систематизована програма є найкращим шляхом до забезпечення підзвітності та зведення до мінімуму потенційно правомірних підозр щодо втручань в незалежність суддів. Крім того, хоча більшість суддів цікавляться оцінкою своєї роботи та можливостями її покращення, етичні та практичні міркування можуть накладати обмеження на отримання відгуків індивідуальними зусиллями самих суддів.

Критерії оцінки

Важливо забезпечити побудову критеріїв оцінки на об'єктивних і таких, що піддаються вимірюванню, показниках, а не на змісті постановлених судових рішень: це дозволить максимально уникнути можливої політизації програми або її використання на шкоду незалежності суддів. Оцінці піддаються такі аспекти роботи судді як його правові знання, доброчесність та безсторонність, навички комунікації (усні та письмові), професійність та

темперамент, а також управлінські навички (включно з керуванням проходженням справ).

Gathering information about judicial performance

Information about judicial performance can be collected from a number of sources, such as questionnaires or interviews with attorneys, court staff, law enforcement personnel, or litigants, as well as observations by other judges or trained court observers. The judge being assessed also may complete a self-assessment tool.

In addition, a judge's written decisions and case disposition data may be reviewed.

In most cases, judicial performance surveys allow for anonymous feedback from respondents and some degree of confidentiality of the results. Some court systems release judicial evaluation results only to the judge being evaluated; others provide information to the chief judge [court president] or judicial council, and in some cases results are made public—often permitting the judge to review and appeal any negative feedback.

Advocates of releasing evaluation results to the public argue that such transparency promotes accountability and public confidence in the judiciary. Others think that releasing such results undermines judicial independence and that providing information about the JPE process and about the mechanisms available for dealing with negative feedback constitutes adequate accountability.

Збирання інформації про ефективність роботи судді

Інформацію про ефективність роботи судді можна збирати різними методами: анкетування або опитування прокурорів та адвокатів, працівників судового апарату, співробітників правоохоронних органів або ж сторін судових процесів; можна збирати відгуки інших суддів або спеціально навчених спостерігачів в судових засіданнях. Судді, робота якого оцінюється, можна також запропонувати заповнити формуляр самооцінки. Крім того, можна ознайомитися з письмовими рішеннями судді та з даними про винесені ним рішення у справах.

В більшості випадків опитування стосовно роботи судді допускають анонімні відгуки респондентів та певну міру конфіденційності результатів. В деяких судових системах з результатами оцінки ознайомлюють тільки суддю, який її проходить; в інших ці відомості надаються голові суду або раді суддів, а в деяких – певна частина результатів оприлюднюється, при цьому найчастіше судді надається можливість ознайомитися з негативними відгуками та висунути свої заперечення проти них. Прибічники оприлюднення результатів атестації переконують, що така прозорість сприяє підзвітності та довірі громадян до судів. Інші вважають, що розкриття таких результатів шкодить незалежності суддів, а достатній рівень підзвітності досягається завдяки поширенню інформації про процес оцінки та про механізми, наданих для реагування на негативні відгуки.

Judicial performance evaluation in the federal courts

The U.S. federal judiciary does not have a mandatory JPE program, although some judges have participated in voluntary evaluation programs. The Civil Justice Reform Act (1990) mandates publication of semiannual reports documenting the rate at which judges dispose of cases and motions. These reports provide caseload statistics but are not evaluations of qualitative performance.

(See www.uscourts.gov/statistics/civiljusticereformactreport.aspx.)

In 2003, at the request of the Judicial Conference Committee on the Administration of the Bankruptcy System, the Federal Judicial Center developed an evaluation program for bankruptcy judges.

An individual judge may ask the Center to survey attorneys who have practiced before the judge to assess his or her impartiality and integrity, legal ability, and professionalism and work habits. Some courts have collectively decided that each judge in the court will undertake such an evaluation. Survey responses are anonymous and confidential; they are released only to the judge being evaluated.

(The standard questionnaire is available at https://fjc.co1.qualtrics.com/SE/?SID=SV_6zaevuAaSHJnV3.)

In general, federal judges share an expectation that all judges will perform at a high level. Chief judges have a critical role in helping judges meet this expectation by routinely monitoring caseload statistics, establishing regular communication among the judges in the court, helping newly appointed judges learn the intricacies of the

Оцінка роботи суддів в федеральних судах

Федеральні суди США не мають обов'язкової програми JPE, хоча деякі судді зголошуються пройти процес оцінювання за власним бажанням. Закон про реформування цивільного судочинства (1990) вимагає оприлюднення піврічних звітів, які відображають своєчасність прийняття суддями рішень за справами та клопотаннями. Такі звіти не дають якісної оцінки ефективності роботи суддів, а лише відображають статистичні дані про їхнє завантаження справами.

(Див.: www.uscourts.gov/statistics/civiljusticereformactreport.aspx.)

В 2003 році, за запитом Комітету юридичної конференції з питань управління системою судів у справах про визнання банкрутства, Федеральний судовий центр розробив програму оцінки суддів, які слухають справи про банкрутство. Кожний окремий суддя має право просити центр опитати правників, які ведуть справи в суді, де головує даний суддя, на предмет оцінки його безсторонності та доброчесності, правоздатності, професіоналізму та робочих навичок. Деякі суди прийняли колективне рішення про проходження такої оцінки всіма суддями, що в них працюють. Відповіді на зазначені опитування є анонімними та конфіденційними та передаються виключно судді, якого вони стосуються. (З типовим опитувальником можна познайомитися за адресою

https://fjc.co1.qualtrics.com/SE/?SID=SV_6zaevuAaSHJnV3.)

В цілому, федеральні судді мають спільні очікування щодо високої якості роботи всіх суддів. Вирішальна роль в реалізації цих очікувань належить головам судів, які з цією

judicial role, and assisting all judges in resolving matters that might interfere with their performance.

Judicial performance evaluation programs in the state courts

A number of state court systems have adopted judicial performance evaluation programs.

These programs differ in their goals and thus in the level to which results are publicized, but they are often intended to serve as a resource for voters during judicial elections. (In the United States, some state court judges are elected or are appointed by the governor for a limited term and required to participate in a popular election to retain their positions.) Some state JPE programs distribute questionnaires to attorneys (including prosecutors and defenders), jurors, and litigants.

Other JPE initiatives use committees composed of attorneys, judges, and citizens to observe and assess performance, including courtroom demeanor, written decisions, and case management skills.

The Colorado Commission on Judicial Performance also asks about the judge's service to the legal profession and the public. A number of programs use self-evaluation tools implemented independently by judges. Some states conduct evaluations only of first-instance judges, while others also have

метою ведуть постійний моніторинг статистики завантаженості суддів справами, формують в судах традиції регулярного спілкування між суддями, допомагають новопризначеним суддям розібратися в тонкощах суддівської роботи, а також допомагають всім суддям у вирішенні проблем, які можуть позначатися на якості їхньої роботи.

Програми оцінки суддів в судах штатів

Програми оцінки суддів були запроваджені в низці судових систем окремих штатів. Ці програми є різними в залежності від їхніх цілей, а отже, і за рівнями оприлюднення їхніх результатів, проте часто мають на меті надати виборцям певні орієнтири під час виборів суддів. (В Сполучених Штатах деякі судді судів штату обираються або призначаються губернатором штату на обмежений термін, після закінчення якого вони можуть залишатися на своїх посадах в разі, якщо таке рішення підтверджується народним голосуванням). В деяких програмах JPE штатів передбачається письмове опитування правників (як прокурорів, так і адвокатів), присяжних засідателів та сторін процесу. Існують також ініціативи JPE, які передбачають створення комітетів у складі правників, суддів та представників громадськості, які спостерігають за діяльністю суддів та оцінюють їх, окрім іншого, за такими параметрами як їхня поведінка в залі судових засідань, якість письмових рішень та навички контролю проходження судових справ. Комісія з оцінки суддівської роботи штату Колорадо також просить висловлювати свою думку про роботу суддів юристів та громадськості. В низці програм використовуються інструменти самооцінки, які

programs for appellate judges. In nine states, local bar associations distribute nonofficial judicial performance evaluation surveys.

Further Resources

The National Center for State Courts developed a resource guide for courts interested in implementing JPE, available at www.ncsc.org/topics/judicial-officers/judicial-performance-evaluation/resource-guide.aspx. The American Bar Association has published information about JPE programs, Black Letter Guidelines for the Evaluation of Judicial Performance (1985), available at www.americanbar.org/content/dam/aba/migrated/jd/jd/lawyersconf/pdf/jpec_final.authcheckdam.pdf. The Institute for the Advancement of the American Legal System also has helpful information about the JPE process, including a complete list of state court judicial evaluation programs. See <http://iaals.du.edu/initiatives/quality-judges-initiative>.

застосовуються суддями самостійно. В деяких штатах оцінку якості роботи мають проходити тільки судді судів першої інстанції, а в деяких такі програми охоплюють і суддів апеляційної ланки. В дев'яти штатах місцеві асоціації юристів поширюють неофіційні опитувальники для оцінки роботи суддів.

Додаткові ресурси

Національний центр судів штатів розробив довідник для судів, які цікавляться впровадженням програм JPE; його можна знайти за адресою www.ncsc.org/topics/judicial-officers/judicial-performance-evaluation/resource-guide.aspx. Американська асоціація юристів опублікувала інформацію про програми JPE, Інструкції щодо базових засад оцінки ефективності роботи суддів (1985), які можна знайти за адресою www.americanbar.org/content/dam/aba/migrated/jd/jd/lawyersconf/pdf/jpec_final.authcheckdam.pdf. Інститут удосконалення американської правової системи також володіє корисною інформацією про процеси JPE, включаючи повний перелік програм атестації суддів в судах у штатах. Див. <http://iaals.du.edu/initiatives/quality-judges-initiative>.

HOW RULES OF PROCEDURE ARE DEVELOPED AND REVISED IN THE U.S. COURTS

Authority

Under the Constitution, Congress has the power to establish the rules of procedure used by the federal courts. By statute, Congress empowered the Supreme Court to develop these rules and authorized the Judicial Conference to study their impact. The Judicial Conference submits recommended changes to the Supreme Court for approval.

Congress reviews the approved amendments, and although it has the authority to reject, modify, or defer the judiciary's proposed rules, it rarely does so.

The Rules Committees

The Judicial Conference's Committee on Rules of Practice and Procedure (the "Standing Committee") studies the rules and oversees the reform process.

It has an advisory committee for each of five sets of rules: appellate, bankruptcy, civil, criminal, and evidence.

Advisory committee members include federal judges, practicing lawyers, law professors, state chief justices, and representatives from the Department of Justice.

The Chief Justice of the United States appoints committee members and assigns a reporter—a prominent law professor—to each committee to coordinate the committee's agenda and draft amendments to the rules as well as explanatory notes.

РОЗРОБКА І ПЕРЕГЛЯД ПРАВИЛ СУДОЧИНСТВА У ФЕДЕРАЛЬНИХ СУДАХ

Компетентний орган

Згідно з Конституцією, Конгрес має право встановлювати правила судочинства, які використовуються федеральними судами. У законодавчому порядку Конгрес уповноважив Верховний суд розробити такі правила і доручив Судовій конференції США вивчити їхній вплив. Судова конференція подає рекомендовані зміни до Верховного суду на затвердження.

Конгрес розглядає затверджені поправки, і, хоча він має право відхиляти, змінювати або відкладати запропоновані органами правосуддя правила, таке трапляється рідко.

Комітети з процедурних питань

Комітет Судової конференції з процедурних питань («Постійний комітет») розглядає ці правила і контролює процес реформи. До складу Постійного комітету входять консультативні комітети з питань правил судочинства в рамках кожного з п'яти напрямків: правила апеляційного провадження, правила процедури банкрутства, правила цивільного судочинства, правила кримінального судочинства і правила доказування. До складу консультативного комітету входять федеральні судді, практикуючі юристи, професори права, голови Верховних судів штатів та представники Міністерства юстиції.

Голова Верховного суду Сполучених Штатів призначає членів комітету та доповідача (відомого професора права) до складу кожного комітету для координації порядку денного комітету та підготовки поправок до правил, а також пояснювальних записок.

Open Meetings and Records

The Standing Committee and each of its advisory committees typically meet twice per year. These meetings are open to the public, with very limited exceptions. Committee records are available to the public on the judiciary's internet site.

Process

The rule-making process involves several stages of formal review and comment. From beginning to end, it usually takes two to three years for a suggestion to be enacted as a rule. The process may be expedited when there is an urgent need to amend the rules.

Initial consideration by an advisory committee. Suggestions for changes in the federal rules come from many sources, including judges, attorneys, government agencies, academics, and bar associations.

Proposed changes are evaluated by the appropriate advisory committee. The advisory committee may ask the Federal Judicial Center to study the operation of existing rules or the impact of amendments. The Center may conduct an empirical analysis and submit a report with its findings to the committee.

Publication and public comment. When an advisory committee decides that a proposed amendment has merit, it forwards the draft, with a committee note, to the Standing Committee. The Standing Committee may publish the draft amendment for public comment. Proposed amendments are distributed to the bench and bar and posted online.

The public is usually given six months to submit written comments. All comments are

Відкриті засідання та документи

Засідання Постійного комітету і кожного з його консультативних комітетів, як правило, проводяться два рази на рік. За рідким виключенням ці засідання відкриті для громадськості. Документи Комітету доступні для громадськості на вебсайті судової гілки влади.

Процедура

Процедура розробки правил складається з декількох етапів офіційного розгляду і внесення зауважень і коментарів. У цілому, як правило, потрібно два-три роки, щоб пропозиція була прийнята в якості правила. Цей процес може бути прискорено в разі невідкладної необхідності внесення змін до правил.

Початковий розгляд консультативним комітетом. Пропозиції щодо внесення змін до федеральних правил надходять з багатьох джерел, включаючи суддів, прокурорів і адвокатів, урядові установи, вчених та асоціації юристів.

Запропоновані зміни проходять оцінку у відповідному консультативному комітеті. Консультативний комітет може звернутися до Федерального судового центру з проханням про проведення оцінки застосування діючих правил або впливу поправок. Центр може провести емпіричний аналіз і представити комітету звіт зі своїми висновками.

Публікація та громадське обговорення. Якщо консультативний комітет вважає, що запропонована поправка заслуговує на увагу, він направляє проект поправки разом із запискою комітету до Постійного комітету. Постійний комітет може опублікувати проект поправки для громадського обговорення. Запропоновані поправки розсилаються суддям і асоціаціям юристів і розміщуються в Інтернеті.

Для внесення письмових зауважень та коментарів громадськості, як правило, надається шість місяців. Всі коментарі знаходяться у

publically available and part of the official record. Proposed amendments are also reviewed during public hearings.

Anyone who wishes to appear and testify at the hearings may request to do so.

Consideration of public comments and final approval by the advisory committee.

At the conclusion of the public comment period, the advisory committee's reporter prepares a summary of the written comments and hearing testimony.

The advisory committee reviews the proposed rule changes in light of the written comments and testimony.

It may withdraw or revise the proposal. If the advisory committee decides to make a substantial revision, it may provide a period for additional public notice and comment.

Upon settling on a proposed amendment, the advisory committee submits it to the Standing Committee for approval, with a report summarizing the comments received from the public and explaining any changes made by the advisory committee. The advisory committee's report must also include minority views of members who wish to have their separate views recorded.

Approval by the Standing Committee. The Standing Committee considers the final recommendations of the advisory committee and may accept, reject, or modify them. If a modification constitutes a substantial change, the Standing Committee normally will return the proposal to the advisory committee with explanation and guidance. If the Standing Committee approves a proposed rule change, the proposal is sent to the Judicial Conference

відкритому доступі і є частиною офіційного документу. Запропоновані поправки також розглядаються в ході громадських слухань. Будь-хто за бажанням може звернутися з проханням бути присутнім і виступати на слуханнях.

Розгляд зауважень та коментарів громадськості та остаточне затвердження консультативним комітетом.

Після закінчення періоду громадського обговорення, доповідач консультативного комітету готує резюме письмових коментарів і виступів на слуханнях. Консультативний комітет розглядає запропоновані зміни до правил з урахуванням письмових коментарів і виступів учасників слухань. Він може відкликати або переглянути дану пропозицію. Якщо консультативний комітет вирішить внести суттєві зміни, він може надати період для додаткового інформування громадськості та внесення зауважень.

Після узгодження запропонованої поправки консультативний комітет подає її на затвердження Постійному комітету зі звітом, в якому коротко викладаються зауваження, отримані від громадськості, і роз'яснюються будь-які зміни, внесені консультативним комітетом. Звіт консультативного комітету також повинен включати думки членів комітету, які знаходяться в меншості і бажають, щоб їхні окремі думки були зафіксовані.

Затвердження Постійним комітетом.

Постійний комітет розглядає остаточні рекомендації консультативного комітету і може прийняти, відхилити або змінити їх. У разі внесення суттєвих змін, Постійний комітет, як правило, повертає пропозицію консультативному комітету з роз'ясненнями та рекомендаціями.

Якщо Постійний комітет схвалює запропоновану зміну правил, Судової конференції надсилається пропозиція з рекомендацією щодо затвердження,

with a recommendation for approval, accompanied by the advisory committee's reports and the Standing Committee's report explaining any modifications it made.

Judicial Conference approval. The Judicial Conference normally considers proposed changes to the rules at its annual September session. Changes approved by the Conference are transmitted promptly to the Supreme Court.

Supreme Court approval. The Supreme Court has the authority to prescribe the federal rules, subject to a statutory waiting period. The Court must transmit proposed rules changes that it approves to Congress by May 1 of the year in which the amendment is to take effect.

Congressional review. Congress has a statutory period of at least seven months to act on any rules prescribed by the Supreme Court. If Congress does not enact legislation to reject, modify, or defer the rules, they take effect on December 1.

Local Rules

Although all federal courts follow the Federal Rules of Practice and Procedure, each district court, bankruptcy court, and court of appeals, as well as the Supreme Court, develops its own local rules. The local rules cannot contradict the federal rules, but they may fill in details that are left open in the federal rules. In addition, some judges have their own rules of practice, which may fill in any details left open in the local rules.

Further Resources

More information about the federal rule-making process can be found on the judiciary's internet site at www.uscourts.gov/rules-policies/about-rulemaking-process. Materials related to the

яка супроводжується звітами консультативного комітету та звітом Постійного комітету, в яких роз'яснюються будь-які внесені зміни.

Затвердження Судовою конференцією. Судова конференція, як правило, розглядає запропоновані зміни правил на своїй щорічній вересневій сесії. Зміни, схвалені Конференцією, негайно передаються до Верховного Суду.

Затвердження Верховним судом. Верховний суд має повноваження встановлювати федеральні правила з урахуванням визначеного законом періоду очікування. Суд повинен передати запропоновані зміни до правил, які він схвалює, до Конгресу до 1 травня року, в якому поправка повинна набрати чинності.

Розгляд Конгресом. Визначений законом термін для розгляду Конгресом будь-яких правил, встановлених Верховним судом, становить як мінімум сім місяців. Якщо Конгрес не прийме закон про відхилення, зміну або відтермінування правил, вони наберуть чинності 1 грудня.

Внутрішні правила окремих судів

Хоча всі федеральні суди дотримуються федеральних правил і процедур судочинства, кожен окружний суд, суд у справах про банкрутство і апеляційний суд, а також Верховний суд розробляють свої власні внутрішні правила. Дані правила не можуть суперечити федеральним правилам, але можуть містити детальний опис положень, не охоплених федеральними правилами. Крім того, деякі судді встановлюють власні правила судочинства, що містять детальний опис положень, не охоплених внутрішніми правилами даного суду.

Додаткові ресурси

Більш детальну інформацію про підготовку федеральних правил судочинства можна знайти на інтернет-сайті федеральних судів: www.uscourts.gov/rules-policies/about-rulemaking-process. Матеріали, що стосуються федеральних правил і процедур судочинства, які готуються і

Federal Rules of Practice and Procedure produced or made available by the Federal Judicial Center can be found on the Center's website

www.fjc.gov/content/309725/overview.

публікуються федеральним судовим центром, можна знайти на його вебсайт і www.fjc.gov/content/309725/overview.

FEDERAL PUBLIC DEFENDERS

(From Federal Judicial Center fjc.gov)

Congress and the federal courts have always recognized that indigent defendants must be provided a lawyer in at least some cases. The Crimes Act of 1790, the first federal criminal statute, stated that any “person indicted of treason or other capitol crime, shall be allowed to make his full defense by counsel learned in the law; and the court before which he is tried . . . shall immediately, upon his request assign him such counsel not exceeding two, as he may desire[.]” The Sixth Amendment to the U.S. Constitution, ratified the year after the passage of the Crimes Act, entitled any federal criminal defendant “to have the Assistance of Counsel for his defense.” The scope and meaning of

ДЕРЖАВНІ АДВОКАТИ У ФЕДЕРАЛЬНИХ СУДАХ

(джерело: веб-сайт Федерального судового центру, fjc.gov)

Конгрес і федеральні суди завжди визнавали, що малозабезпеченим обвинуваченим, принаймні в деяких випадках, має бути наданий адвокат. Закон про злочини 1790 року, перший федеральний кримінальний закон, свідчив, що «особі, обвинуваченій в державній зраді або іншому злочині, який карається стратою, дозволений захист у повному обсязі за участю адвоката, обізнаного в питаннях права; і суд, в якому його судять [...] негайно, за запитом обвинуваченого, призначає йому не більше двох адвокатів [...]». Шоста поправка до Конституції США, ратифікована через рік після прийняття Закону про злочини, надає обвинуваченому в скоєнні федерального злочину «право на допомогу адвоката для свого захисту». До середини 20-го століття предметне охоплення і

170

this right evolved slowly until the mid-twentieth century. Among the difficult questions with which courts and lawmakers increasingly wrestled was whether a right to court-appointed counsel extended to every federal offense, whether the government was responsible for paying appointed lawyers, what effect courts should attach to a failure to appoint counsel, and whether the Sixth Amendment right to counsel applied to state proceedings. Answers to the first three questions were bound up in the historical evolution of the role of federal public defenders.

Until the 1930s, federal trial courts adopted various approaches to indigent defense ranging from appointing counsel on a regular basis to doing so only in the most serious cases. In *Johnson v. Zerbst* (1938), however, the Supreme Court held that federal trial courts' failure to provide counsel for indigent defendants in noncapital cases violated the Sixth Amendment.

The Court also ruled that the failure to appoint counsel operated "as a jurisdictional bar to a valid conviction and sentence[.]" The Federal Rules of Criminal Procedure, adopted in 1946, required district courts to appoint counsel for indigent defendants at the outset of the prosecution unless the defendants waived their Sixth Amendment rights

While the justices recognized the importance of the right to counsel in *Zerbst*, the Court did not, and likely could not, order the creation of a corps of federally employed defense lawyers.

Rather, courts interpreting the decision generally appointed attorneys for indigent

сенса цього права поступово змінювалися. До складних питань, з якими дедалі частіше стикалися суди й законодавці, можна віднести такі: чи на кожне федеральне правопорушення поширюється право суду призначати адвоката, чи несе уряд відповідальність за оплату послуг призначеного адвоката, якими можуть бути наслідки ненадання судом адвоката і чи застосовна 6-та поправка до права на послуги адвоката в ході розгляду в судах штату. Відповіді на перші три запитання були пов'язані з історичною еволюцією ролі державних адвокатів у федеральному судочинстві.

До 1930-х років федеральні суди першої інстанції застосовували різні підходи до захисту малозабезпечених, починаючи від призначення адвокатів на регулярній основі і закінчуючи їх призначенням лише в найбільш серйозних випадках. Однак у справі «Джонсон проти Зербста» (1938) Верховний суд постановив, що відмова федеральних судів першої інстанції надати адвоката малозабезпеченому обвинуваченому у справах, які не підпадають під обрання смертної кари в якості покарання, є порушенням 6-ї поправки. Суд також постановив, що відмова в призначенні адвоката діє «як юрисдикційна перешкода для правомірного засудження і винесення вироку [...]». Федеральні кримінально-процесуальні правила, прийняті 1946 року, вимагають, щоб окружні суди призначали адвоката малозабезпеченому обвинуваченому на початковій стадії кримінального переслідування, якщо тільки обвинувачені не відмовлялися від своїх прав згідно 6-ї поправки.

Хоча судді Верховного Суду визнали важливість реалізації права на адвоката у справі «Джонсон проти Зербста», Верховний суд не прийняв і, ймовірно, не міг прийняти постанову про створення корпусу державних адвокатів на службі у федеральному уряді. Тлумачення цього рішення судами швидше зводилося до ситуативного призначення адвокатів для малозабезпечених обвинувачених. Такі юристи,

defendants on an ad hoc basis. These lawyers were generally not compensated for their work but performed it as service to the court and the profession. In some high-profile cases, leading members of the bar assumed the defense of poor defendants. Legal aid organizations also provided a reliable source of counsel in several districts. However, courts in many jurisdictions tended to appoint young attorneys, who were sometimes the only ones willing to assume what was often unpaid, thankless work. Appointed counsel complained that they were unable to receive adequate compensation for their work and could not devote sufficient time and resources to cases involving indigent clients. Many defendants and reformers argued that this system unfairly benefitted the prosecution in cases involving poor defendants.

Despite these concerns, the legislative reforms necessary to create a group of dedicated public defense attorneys were a long time in the making. In 1937 (the year before the Supreme Court's decision in *Zerbst*) and again in 1945, the Judicial Conference of the United States, the policymaking body of the federal judiciary, recommended the institution of a federal public defender system in the busiest districts. After advocacy from judicial and prison administrators as well as multiple attorneys general, the Senate Judiciary Committee in 1949 reported legislation that would have required courts to appoint up to two attorneys for federal defendants who satisfied the court that they could not afford a lawyer. These lawyers would not have been public employees, but would have been entitled to "\$15 for service in the preparing for trial or plea and not to exceed \$20 per day for each counsel, for the number of days such counsel is actually employed in court upon the trial." The full Senate did not pass the

як правило, не отримували оплату, виконуючи цю роботу як послугу даному суду і данину соціальним обов'язкам юридичної професії. У деяких гучних справах захист малозабезпечених обвинувачених брали на себе провідні члени асоціації юристів. Організації з надання безкоштовної юридичної допомоги також були надійним джерелом консультацій в декількох округах. Однак у багатьох юрисдикціях спостерігалася тенденція призначення судами молодих адвокатів, які іноді були єдиними, хто погоджувався взяти на себе неоплачувану і «невдячну» роботу. Адвокати «за призначенням» скаржилися на невідповідну винагороду і на брак часу й ресурсів для розгляду справ малозабезпечених клієнтів. Багато обвинувачених і прихильники реформ стверджували, що система несправедлива і в справах, пов'язаних з малозабезпеченими обвинуваченими, завжди надає перевагу звинуваченню.

Незважаючи на цю стурбованість, законодавчі реформи, необхідні для створення групи спеціальних адвокатів, просувалися надзвичайно повільно. У 1937 році (за рік до рішення Верховного Суду у справі «Джонсон проти Зербста») і знову в 1945 році Судова конференція Сполучених Штатів, директивний орган федеральної судової влади, підготувала рекомендації щодо заснування федеральної системи державної адвокатури в найбільш завантажених округах. У результаті адвокації з боку судової та тюремної адміністрації, а також лобіювання, проведеного кількома генеральними прокурорами, Комітет Сенату з судочинства в 1949 році доповів про схвалення Комітетом законопроєкту, що зобов'язував суди призначати до двох адвокатів для федеральних обвинувачених, які продемонстрували суду свою фінансову неспроможність дозволити собі адвоката. Такі юристи не перебували б на державній службі, але мали б право на «15 доларів за послуги з підготовки до судового розгляду або за оформлення заяви про визнання провини, але не більше 20 доларів на день кожному адвокату, залежно від кількості днів, протягом яких такий адвокат фактично працює в суді під час судового розгляду». Однак повний

bill, however.

In 1959, the Senate passed a bill that would have empowered each district court to appoint and pay defense counsel for poor defendants. The bill languished in the House of Representatives amid consideration of several conflicting House bills.

Many in the House, as well as some senators and judges, worried that reform would interfere with the adversarial process and discourage volunteerism within the organized bar.

In a harbinger of reforms to come, Congress passed the District of Columbia Legal Aid Act in 1960. This legislation created a public defender system for the nation's capital, which used a combination of private court-appointed lawyers and public legal aid. In 1962, the Senate passed a bill that would have authorized set fees for court-appointed defense counsel in the rest of the country, but the House did not take up the legislation.

With significant backing from President John F. Kennedy and his brother, Attorney General Robert F. Kennedy, Congress made a more concerted effort to authorize and fund federal defense attorneys that eventually led to the promulgation of the Criminal Justice Act of 1964 (CJA). Again, the bill passed in the Senate but faced a harder time in the House.

Most of the opposition to the omnibus legislation focused on the Senate proposal to authorize the appointment of federally employed public defenders. Some opponents argued that this innovation would improperly place both sides of a case under the umbrella of the federal government. Others again argued that the representation of needy

склад Сенату не проголосував за цей законопроект.

У 1959 році Сенат прийняв законопроект, який наділяв кожний окружний суд правом призначати і оплачувати адвокатів для малозабезпечених обвинувачених.

Законопроект завис у Палаті представників на тлі розгляду кількох ініційованих нижньою палатою законопроектів, що суперечили один одному. Багато хто в Палаті представників, а також деякі сенатори і судді побоювалися, що реформа завадить змагальності судового процесу і зашкодить волонтерству серед членів асоціацій юристів.

Передвісником майбутніх реформ вважається прийнятий Конгресом в 1960 році Закон про правову допомогу в окрузі Колумбія. Згідно з ним у столиці була створена система державних захисників, яка включала як приватних адвокатів, що призначаються судом, так і державну юридичну допомогу. У 1962 році Сенат прийняв законопроект, покликаний встановити гонорарну оплату призначених судом адвокатів в усій країні, але Палата представників його не підтримала.

За значної підтримки президента Джона Ф. Кеннеді та його брата, генерального прокурора Роберта Ф. Кеннеді, Конгрес ужив більш узгоджених заходів, щоб надати федеральній адвокатурі відповідні повноваження й фінансування, що врешті-решт призвело до прийняття закону про кримінальне правосуддя 1964 року. Як і раніше, законопроект був прийнятий Сенатом, але наразився на опір у Палаті представників. Більшість заперечень проти комплексного законодавства було зосереджено на пропозиції Сенату надати повноваження для призначення федеральних державних захисників. Деякі противники законопроекту стверджували, що об'єднувати обидві сторони справи під егідою федерального уряду неправомірно. Інші стверджували, що представлення інтересів малозабезпечених обвинувачених має залишатися прерогативою

defendants should remain a matter of voluntary service from public-spirited lawyers. The compromise CJA that emerged from negotiations between House and Senate leaders abandoned the institution of public defenders but did provide for the remuneration of court-appointed attorneys. It also provided reimbursement for expenses these private lawyers incurred in the preparation of the defense.

After conducting a comprehensive study of the CJA's impact on the field, the Judicial Conference issued a report in 1968 advocating the creation of a federal public defender system for districts handling the most criminal cases. In 1970, Congress responded by finally authorizing district courts to either appoint federal public defenders or use the support of local legal aid organizations to provide equivalent support for indigent defendants.

The provision of defense services to indigent defendants continues to operate under this bifurcated system today. All federal judicial districts appoint private defense attorneys from court-approved panels authorized by the CJA, and most districts also employ federal public defenders. Defenders are appointed by the regional courts of appeals to serve four-year renewable terms in a designated district. Court-appointed defenders, in turn, may appoint a number of assistant attorneys set by the courts of appeals. Federal public defender offices are administered by the Administrative Office of the United States Courts, an agency within the judicial branch of government.

волонтерської діяльності юристів, що керуються турботою про інтереси суспільства. Після переговорів лідери Палати представників і Сенату прийняли компромісний варіант закону про кримінальне правосуддя, який передбачав відмову від інституту державних захисників, але передбачав оплату адвокатів, призначеним судом. Також забезпечувалося відшкодування витрат, понесених приватними адвокатами у зв'язку з підготовкою захисту.

Після проведення всебічного дослідження впливу закону про кримінальне правосуддя на правове поле, Судова конференція опублікувала в 1968 році звіт, в якому пропонувала створити федеральну систему державних захисників для округів з найбільшою кількістю кримінальних справ. У 1970 році Конгрес нарешті відреагував і дозволив окружним судам або призначати федеральних державних захисників, або використовувати допомогу місцевих організацій, що надають юридичні послуги, для належної підтримки малозабезпечених обвинувачених.

Така юридична допомога, як і раніше, здійснюється в рамках цієї двоїстої системи. Усі федеральні судові округи призначають приватних адвокатів із затверджених судом списків відповідно до Закону про кримінальне правосуддя. У більшості округів також працюють федеральні державні захисники (очільник управління служби державних адвокатів), що призначаються регіональними апеляційними судами до того чи того округу на чотирирічний поновлюваний термін. Ці очільники служб державної адвокатури, своєю чергою, наймають на постійну роботу адвокатів – згідно зі штатним розкладом, встановленим регіональними апеляційними судами. Управління державних адвокатів федеральної судової системи перебувають у віданні органу судової гілки влади – Адміністративного управління судів США.

DEFENDER SERVICES

Source: [USCourts.gov](https://uscourts.gov)

The Sixth Amendment to the United States Constitution guarantees an accused the right to representation by counsel in serious criminal prosecutions.

The Sixth Amendment to the United States Constitution guarantees an accused the right to representation by counsel in serious criminal prosecutions. The responsibility for appointing counsel in federal criminal proceedings for those unable to bear the cost of representation has historically rested in the federal judiciary.

Before the enactment of the [Criminal Justice Act\(link is external\)](#) (CJA), however, there was no authority to compensate appointed counsel for their services or litigation expenses, and federal judges depended on the professional obligation of lawyers to provide pro bono publico representation to defendants unable to retain counsel.

In 1964, the CJA was enacted to establish a comprehensive system for appointing and compensating lawyers to represent defendants financially unable to retain counsel in federal criminal proceedings. The CJA authorized reimbursement of reasonable out-of-pocket expenses and payment of expert and investigative services necessary for an adequate defense.

While it provided for some compensation for appointed counsel (CJA panel attorneys), it did so at rates substantially below that which they would receive from their privately-

СЛУЖБА ДЕРЖАВНИХ ЗАХИСНИКІВ

Джерело: [USCourts.gov](https://uscourts.gov)

Шоста поправка до Конституції Сполучених Штатів гарантує обвинуваченому право на адвоката під час судового розгляду за звинуваченням у скоєнні тяжких та особливо тяжких кримінальних злочинів.

Відповідальність за призначення адвоката в рамках федерального кримінального судочинства для осіб, що не мають коштів на представництво в суді, історично покладалася на федеральну судову систему.

Однак до [Закону про кримінальне правосуддя](#) (зовнішнє посилання) ця відповідальність не передбачала компенсацію адвокатам за їхні послуги або судові витрати. Федеральні судді залежали від професійного зобов'язання юристів надавати послуги на громадських засадах малозабезпеченим обвинуваченим.

У 1964 році був прийнятий Закон про кримінальне правосуддя (CJA), спрямований на створення загальної системи призначення адвокатів та оплати їхніх послуг. Закон санкціонував відшкодування обґрунтованих витрат і оплату експертних і слідчих послуг, необхідних для забезпечення належного захисту в суді.

Хоча законом передбачалася виплата компенсації призначеним адвокатам (запрошуваних за списками, складеними згідно з положеннями CJA), вона була істотно нижчою гонорарів, що їх адвокати отримували від

retained clients.

In 1970, the CJA was amended to authorize districts to establish federal defender organizations as counterparts to federal prosecutors in U.S. Attorneys Offices and an institutional resource for providing defense counsel in those districts (or combinations of adjacent districts) where at least 200 persons annually require appointment of counsel.

Today, fifty years since the CJA was enacted, there are 81 authorized federal defender organizations. They employ more than 3,700 lawyers, investigators, paralegals, and support personnel and serve 91 of the 94 federal judicial districts. There are two types of federal defender organizations: federal public defender organizations and community defender organizations.

Federal defender organizations, together with the more than 12,000 private "panel attorneys" who accept CJA assignments annually, represent the vast majority of individuals who are prosecuted in our nation's federal courts. CJA panel attorneys accept appointments in all CJA cases in the four districts not served by a federal defender organization. In those districts with a defender organization, panel attorneys are typically assigned between 30 percent and 40 percent of the CJA cases, generally those where a conflict of interest or some other factor precludes federal defender representation.

Nationwide, federal defenders receive approximately 60 percent of CJA appointments, and the remaining 40 percent are assigned to the CJA panel.

приватних клієнтів.

У 1970 році в Закон були внесені поправки, які дозволили судовим округам заснувати Управління федеральної адвокатури як аналог офісів окружних федеральних прокурорів та мати інституційні ресурси для надання захисників у тих округах (або кількох сусідніх округах), де послуг призначуваних адвокатів потребують не менше 200 осіб щорічно.

Сьогодні, через п'ятдесят років після прийняття Закону про кримінальне правосуддя, у США функціонує 81 управління федеральних захисників. У них працює понад 3700 юристів, слідчих, помічників юристів, а також допоміжний персонал. Вони обслуговують 91 з 94 федеральних судових округів. Існує два типи організацій федеральних захисників: федеральних державних адвокатів та громадських організацій захисників.

Федеральні управління державних адвокатів, а також більш ніж 12 000 приватних адвокатів, внесених на термін в один рік до списків для судових призначень відповідно до CJA, представляють переважну більшість осіб, притягуваних до кримінальної відповідальності федеральними судами нашої країни.

Приватні адвокати, внесені до списків відповідно до CJA, приймають призначення по всіх відповідних справах в чотирьох округах, які не обслуговуються управлінням федеральних захисників. В округах, де функціонує управління державних захисників, на приватних адвокатів, внесених до списку, згідно з CJA зазвичай розписується 30-40 відсотків справ.

Як правило, це відбувається тоді, коли конфлікт інтересів або якийсь інший фактор перешкоджає участі адвоката з управління федеральних захисників. По всій країні управління федеральних захисників отримують до 60 відсотків призначень згідно з CJA, а решта 40 відсотків надаються приватним адвокатам.

Today, panel attorneys are paid an hourly rate of \$148 in non-capital cases, and, in capital cases, a maximum hourly rate of \$190. These rates are effective for work performed on or after February 15, 2019. The rates include both attorney compensation and office overhead.

In addition, there are case maximums that limit total panel attorney compensation for categories of representation (for example, \$11,500 for felonies, \$3,300 for misdemeanors, and \$8,200 for appeals). These maximums may be exceeded when higher amounts are certified by the district judge, or circuit judge if the representation is at the court of appeals, as necessary to provide fair compensation and the chief judge of the circuit approves.

Federal Public Defender Organizations

Federal public defender organizations are federal entities, and their staffs are federal employees. The chief federal public defender is appointed to a four-year term by the court of appeals of the circuit in which the organization is located. The Congress placed this appointment authority in the court of appeals rather than the district court in order to insulate, as best as possible, the federal public defender from the involvement of the court before which the defender principally practices.

Community Defender Organizations

Community defender organizations are non-profit defense counsel organizations incorporated under state laws.

When designated in the CJA plan for the district in which they operate, community defender organizations receive initial and

Сьогодні приватним адвокатам, які беруть судові призначення, виплачується погодинна ставка в розмірі \$148 у справах, за які за законом не може бути призначена смертна кара, і максимальна погодинна ставка 190 доларів у випадках, коли йдеться про злочини, за які смертна кара призначається. Ці ставки дійсні для робіт, виконуваних до 15 лютого 2019 року. Ставки включають як гонорар адвоката, так і покриття витрат юридичної фірми. Крім того, існує межа обсягу компенсації за категоріями, наприклад, \$11 500 за серйозні злочини, \$3300 за дрібні кримінальні правопорушення і \$8200 за справи, що розглядаються в апеляційній інстанції. Для забезпечення справедливої компенсації перевищення зазначених сум узгоджується з окружним суддею, або ж суддею апеляційного суду, якщо представництво здійснюється в апеляційному суді, і затверджується головою регіонального апеляційного суду.

Управління федеральних державних захисників

Управління федеральних державних захисників – це державні установи, а їхні співробітники — державні службовці. Апеляційний суд регіонального судового округу, в якому розташоване управління, призначає його очільника на чотирирічний термін. Конгрес передав право призначення до апеляційної ланки, а не до суду першої інстанції, щоб захистити федерального державного захисника від необхідності адміністративної взаємодії з судом, в якому його адвокатам належить виступати.

Громадські організації захисників

Ці організації є некомерційними об'єднаннями адвокатів, заснованими відповідно до законів штату.

Якщо діяльність громадських організацій захисників передбачена планом округу згідно з CJA, вони отримують початкове і подальше грантове фінансування від федеральної судової

sustaining grants from the federal judiciary to fund their operations.

Community defender organizations operate under the supervision of a board of directors and may be a branch or division of a parent non-profit legal services corporation that provides representation to the poor in state, county, and municipal courts.

The Judicial Conference of the United States promulgates policies and guidelines for the administration of the CJA, formulates legislative recommendations to the Congress, and approves funding requests and spending plans for the defender program as a whole and, through its standing Committee on Defender Services, budgets and grants for each defender organization.

The policies and procedures of the Judicial Conference for the operation of the CJA are set forth in its Guidelines for Administering the CJA and Related Statutes.

Acting under the supervision and direction of the Judicial Conference, the Administrative Office of the United States Courts oversees the expenditure of funds appropriated by Congress; administers the federal defender and panel attorney program on a national basis; is responsible for training related to furnishing representation under the CJA; and provides legal, policy, management, and fiscal advice to the Conference and its committees, judges, defenders and their staffs, and panel attorneys.

Program support for the CJA is provided by the Defender Services Office of the Administrative Office of the United States Courts.

Громадські організації захисників працюють під наглядом ради директорів і можуть бути філією або підрозділом материнської некомерційної корпорації з надання юридичних послуг, яка забезпечує представництво інтересів малозабезпечених у судах штату, а також в окружних та муніципальних судах.

Судова конференція США встановлює правила й інструкції щодо виконання положень CJA, формулює законодавчі рекомендації Конгресу і затверджує запити на фінансування і плани витрат за програмою адвокатських послуг у цілому, а через постійний комітет з послуг державних адвокатів затверджує бюджети і надає гранти організаціям захисників.

Правила і процесуальні вимоги Судової конференції США щодо виконання CJA викладені в її Інструкціях із застосування положень CJA і пов'язаних з ним нормативних актів.

Діючи під наглядом і керівництвом Судової конференції США, Адміністративне управління судів США здійснює нагляд за витрачанням коштів, що виділяються Конгресом; управляє на національному рівні програмою федеральних захисників і приватних адвокатів, які працюють за призначенням судів; відповідає за навчання, пов'язане з правовим захистом в рамках CJA; та надає юридичні, нормотворчі, управлінські й фінансові консультації Конференції та її комітетам, суддям, адвокатам та їхнім співробітникам, а також приватним адвокатам, які працюють за призначенням судів.

Програмна підтримка Закону про кримінальне правосуддя надається офісом державних захисників при Адміністративному управлінні судів США.

PROBATION AND PRETRIAL SERVICES

From: [USCourts.gov](https://uscourts.gov)

The U.S. Probation and Pretrial Services System carries out probation and pretrial services functions in the U.S. district courts.

The first federal probation officer was appointed in 1927 in the District of Massachusetts.

The system's mission reflects its dedication to serve the community, the courts, and the people who come before the courts. Through its officers and other employees, the system works to make the criminal justice process effective and the public safe. The system's [Charter for Excellence](#) (pdf) states the shared professional identity, goals, and values of probation and pretrial services officers.

СЛУЖБИ ПРОБАЦІЇ ТА ДОСУДОВИХ ПОСЛУГ

Джерело: [USCourts.gov](https://uscourts.gov)

Система пробації й досудових послуг США забезпечує функціонування умовного звільнення і досудових послуг у федеральних окружних судах США.

Перший співробітник федеральної служби пробації був призначений 1927 року в судовому окрузі Массачусетс.

Місія системи відображає її прагнення служити суспільству, судам і окремим особам, що постають перед судом. Службовці та інші співробітники системи прагнуть зробити процес кримінального правосуддя ефективним, а життя суспільства – безпечним. У [Декларації високих стандартів](#) системи викладено професійні якості, цілі та цінності, які є загальними для співробітників служб пробації та досудових послуг.

BEGINNINGS OF PROBATION AND PRETRIAL SERVICES

The Power to Suspend Sentences

Although many states had passed probation laws, beginning with Massachusetts in 1878, probation was not established at the federal level until much later. For many years the federal courts had used a form of probation through suspending sentences.

Increasingly, however, the U.S. Department of Justice disapproved of the use of the suspended sentence, believing that it infringed upon executive pardoning power and therefore was unconstitutional. The matter came before the Supreme Court in *Ex parte United States*, 242 U.S. 27. In what became known as the Killits decision, the Supreme Court in 1916 held that federal courts did not have the power to suspend sentence indefinitely and that there was no reason or right for the courts to continue the practice. The Supreme Court suggested probation legislation as a remedy.

A Controversial Sentencing Option

Establishing probation as a sentencing option in the federal courts did not happen quickly or easily. Opinion on the wisdom of doing so was sharply divided. Some federal judges were for probation, seeing it as an alternative to the sometimes harsh penalties they were compelled to impose. Other federal judges were against probation, finding it too lenient. Congress could not reach agreement on a national plan. The first bills for a federal probation law had been introduced in Congress in 1909. But it was not until 1925-- and after more than 30 bills had been

ВИНИКНЕННЯ СЛУЖБ ПРОБАЦІЇ ТА ДОСУДОВИХ ПОСЛУГ

Право на прийняття рішення про умовний термін покарання

Незважаючи на те, що перший закон про умовні покарання було прийнято ще 1878 року в Массачусетсі, приклад якого наслідувало багато інших штатів, на федеральному рівні інститут пробації було впроваджено набагато пізніше. Протягом багатьох років федеральні суди використовували таку форму умовного покарання, як відстрочка виконання вироку. Однак з часом Міністерство юстиції США стало дедалі негативніше ставитися до неї, вважаючи, що такий вид покарання зазіхає на повноваження виконавчої влади з помилування і, отже, є неконституційним. Дане питання розглянув Верховний суд у рамках справи *Ex parte United States*, 242 U. S. 27. У 1916 році Верховний суд постановив у так званому рішенні Кіллітс, що федеральні суди не мають права відкладати виконання вироку на невизначений термін і що у них немає ні причин, ні прав продовжувати цю практику. В якості альтернативи Верховний суд запропонував прийняти законодавство про пробацію.

Суперечливий варіант визначення міри покарання

Впровадження у федеральних судах інституту умовного звільнення як одного з варіантів визначення міри покарання відбувалося довго і складно, так як думки про його доцільність різко розділилися. Деякі федеральні судді виступали за умовні терміни, вважаючи їх альтернативою тим надто суворим вирокам, які вони іноді були змушені виносити. Інші федеральні судді виступали проти, вважаючи таке покарання занадто м'яким. Конгрес довго не міг прийти до угоди про національну програму пробації: хоча перші федеральні законопроекти про пробацію було подано до Конгресу ще у 1909 році, закон було прийнято

introduced--that one such bill became law.

Probation Act of 1925

The Probation Act of 1925, signed by President Calvin Coolidge, provided for a probation system in the federal courts (except in the District of Columbia). It gave the courts the power to suspend the imposition or execution of sentence and place defendants on probation for such period and on such terms and conditions as they deemed best. The Act also authorized courts to appoint one or more persons to serve as probation officers without compensation and one salaried probation officer.

Administration in the Early Years

Initially, the administration of federal probation was the responsibility of the Office of the Attorney General in the U.S. Department of Justice. Direct supervision fell to the superintendent of prisons, who was also in charge of prison industries and parole. In effect, federal probation officers answered to two authorities. Although the Attorney General set their salaries and provided for expenses such as clerical services and travel, judges appointed them. This arrangement changed in 1940, when general oversight of the probation system was transferred from the Federal Bureau of Prisons to the Administrative Office of the U.S. Courts.

Pretrial Services as an Experiment

In 1974 Congress enacted the Speedy Trial Act. Title II of the Act authorized the Director of the Administrative Office of the U.S.

лише у 1925 році, після розгляду більше 30 законопроектів.

Закон про пробацію 1925 року

Закон про пробацію 1925 року, підписаний президентом Калвіном Куліджем, передбачав упровадження системи пробації у федеральних судах (за винятком округу Колумбія).

Закон давав судам право призупиняти винесення або виконання вироку і визначати підсудним умовний термін покарання на часовий період і на таких умовах, які вони вважатимуть найбільш придатними. Закон також давав судам право призначати на роботу в службу пробації одного або кількох співробітників без оплати праці і одного – з оплатою.

Адміністрування системи пробації в перші роки після створення

Спочатку федеральна служба пробації була підконтрольна Управлінню Генерального прокурора в Міністерстві юстиції США. Безпосередній нагляд здійснював управитель в'язниць, який також відповідав за підприємства, створені на базі місць позбавлення волі, і УДЗ. Фактично, службовці федеральної служби пробації підпорядковувалися двом інстанціям: Генеральний прокурор визначав їхню зарплату і оплачував канцелярські витрати та витрати на відрядження, тоді як призначенням інспекторів УДЗ займалися судді. Вищевказаний порядок змінився у 1940 році після передачі загального нагляду за системою пробації від Федерального управління в'язниць до Адміністративного управління судів США.

Створення експериментальних служб досудових послуг

У 1974 р Конгрес прийняв Закон «Про швидке судочинство». Відповідно до Статті II Закону, директор адміністративного управління судів США отримував повноваження для створення

Courts to establish "demonstration" pretrial services agencies in 10 judicial districts. The goal was to reduce crime by persons released to the community pending trial and to reduce unnecessary pretrial detention. The agencies were to interview each person charged with other than a petty offense, verify background information, and present a report to the judicial officer considering bail.

The agencies also were to supervise persons released to their custody pending trial and to help defendants on bail locate and use community services. Five of the agencies were administered by the Administrative Office and five by boards of trustees appointed by the chief judges of the district courts.

Pretrial Services Act of 1982

President Ronald Reagan signed the Pretrial Services Act of 1982. The Act authorized expansion of pretrial services from the ten demonstration districts to every federal judicial district (except the District of Columbia). It granted an 18-month evaluation period for each court to decide whether to establish separate pretrial services offices or provide pretrial services through the probation office. Consequently, each court chose the form of pretrial services organization that best met its needs, considering such factors as criminal caseload and court locations. Expanding pretrial services to all districts marked a significant milestone for what was now the "federal probation and pretrial services system." Now officers were involved in the criminal justice process from the time a person was arrested on a federal charge until he or she completed community supervision.

у 10 федеральних судових округах експериментальних служб досудових послуг. Мета – обмежити досудове утримання осіб під вартою і скоротити кількість злочинів, скоєних особами, випущеними на свободу до початку судового процесу. Ці служби повинні були опитувати кожну особу, якій було пред’явлено звинувачення у злочинах більш серйозних, аніж дрібні правопорушення, перевіряти факти їхньої біографії включно з тими, що приховувалися, і подавати відповідну доповідь судовому працівнику, який розглядає можливість звільнення під заставу. Крім того, вони повинні були здійснювати нагляд за особами, переданими з-під варти на їхнє піклування до початку судового процесу, і допомагати випущеним під заставу підсудним знаходити потрібні їм послуги соціальних служб на місцях і користуватися ними. П’ять служб перебували у віданні Адміністративного управління, а п’ять – у віданні опікунських рад, що їх призначали голови федеральних окружних судів.

Федеральний закон 1982 року «Про досудові служби»

У 1982 році президент Рональд Рейган підписав Закон «Про досудові служби». Закон дозволив поширити систему досудових послуг з десяти експериментальних округів на всі федеральні судові округи (крім округу Колумбія). Кожен суд отримував можливість вирішити протягом 18-місячного оціночного періоду, чи створювати йому окрему систему досудових послуг або ж надавати їх через службу пробації. Відповідно, кожен суд обирав таку форму організації досудового обслуговування, яка найкраще відповідала його потребам, з урахуванням таких факторів, як кількість кримінальних справ та місцезнаходження судів. Поширення досудового обслуговування на всі округи ознаменувало собою створення федеральної системи пробації і досудових послуг. Відтоді співробітники служби брали участь у процесі кримінального правосуддя з моменту арешту людини за федеральним звинуваченням і до завершення піднаглядного періоду.

PROBATION AND PRETRIAL SERVICES - MISSION

Our Mission

- To assist the federal courts in the fair administration of justice.
- To protect the community.
- To bring about long-term positive change in individuals under supervision.
- [Charter for Excellence](#) (pdf)

Who We Are

The U.S. Probation and Pretrial Services System is

- the community corrections arm of the federal judiciary.
- part of the U.S. district courts.
- a key player in the federal criminal justice process at both the pretrial and post-conviction stages.
- a national system of employees, who include probation and pretrial services officers and officer assistants; information technology, budget, and human resources professionals; and support staff.
- a national system with a shared mission, professional identity, goals, and values.

What We Do

U.S. probation and pretrial services officers, considered the "eyes and ears" of the federal courts, investigate and supervise persons charged with or

СЛУЖБИ ПРОБАЦІЇ ТА ДОСУДОВИХ ПОСЛУГ – МІСІЯ

Наша місія

- Сприяння федеральним судам у справедливому відправленні правосуддя.
- Захист місцевої громади.
- Забезпечення стійких змін на краще у піднаглядних осіб.
- [Декларація високих стандартів](#) (pdf)

Про систему пробації та досудових послуг

Система пробації та досудових послуг США

- являє собою підрозділ федеральної судової влади, що відповідає за виправний процес поза місцями позбавлення волі.
- входить до складу федеральних судів першої інстанції.
- відіграє ключову роль у федеральному кримінальному судочинстві як на досудовій стадії, так і після винесення вироку.
- є загальнонаціональною системою, в рамках якої працюють інспектори служб пробації та досудових послуг, їхні помічники, фахівці з інформаційних технологій, бюджету та кадрів, а також допоміжний персонал.
- є загальнонаціональною системою з єдиною місією, єдиними професійними стандартами, цілями і цінностями.

Чим займаються служби пробації та досудових послуг

Інспектори служб пробації і досудових послуг США, що вважаються «очима і вухами» федеральних судів, проводять дізнання щодо осіб, обвинувачених у федеральних злочинах

convicted of federal crimes. Officers

- gather and verify information about persons who come before the courts.
- prepare reports that the courts rely on to make release and sentencing decisions.
- supervise persons released to the community by the courts and paroling authorities.
- direct persons under supervision to services to help them stay on the right side of the law, including substance abuse treatment, mental health treatment, medical care, training, and employment assistance.

або засуджених за них, і здійснюють за ними нагляд. Вони

- збирають і перевіряють інформацію про осіб, що постають перед судом.
- готують звіти, на підставі яких суди приймають рішення про умовне звільнення і визначають міру покарання.
- здійснюють нагляд за особами, яких випустили на свободу суди та органи умовно-дострокового звільнення.
- допомагають піднаглядним особам в отриманні необхідних послуг для недопущення рецидиву злочинності включно з лікуванням наркозалежності, психічних розладів, медичним обслуговуванням, навчанням і допомогою у працевлаштуванні.

How We're Organized and Managed

In the U.S. Probation and Pretrial Services System, management is local, while oversight and support are national.

- **Locations.** U.S. probation and pretrial services offices are located in 93 of the 94 U.S. district courts, which include the U.S. territories. (Probation and pretrial services for the District of the Northern Mariana Islands are provided by the District of Guam.)
- **Organization.** In some districts, probation and pretrial services are separate offices. In other districts, probation and pretrial services are combined in one office. The choice is up to the individual districts.
- **Management.** In each district, management of probation and pretrial services is in the hands of chief probation and pretrial services officers, who are directly responsible to the courts they

Організація та управління

Управління системою пробації та досудових послуг США здійснюється на місцевому рівні, а нагляд і підтримка – на національному.

- **Місцезнаходження.** Підрозділи служби пробації і досудових послуг США розташовані у 93 з 94 федеральних окружних судів, що знаходяться на території США. (Послуги пробації та досудових послуг в окрузі Північних Маріанських островів надає округ Гуам).
- **Організація.** У деяких округах служби пробації та досудових послуг існують окремо один від одного, а в інших – об'єднані в одне управління. Відповідне організаційне рішення приймається на рівні округу.
- **Управління.** У кожному окрузі управління службами пробації та досудових послуг здійснюють їхні очільники, що несуть безпосередню відповідальність перед судами, які вони обслуговують. Голови управлінь самостійно наймають співробітників, керують бюджетом служб і вирішують, як організувати

serve. Chiefs do their own hiring, manage their own budgets, and decide how to run their offices.

- **National oversight.** The Criminal Law Committee of the Judicial Conference of the United States oversees the U.S. Probation and Pretrial Services System. The Committee addresses such matters as the system's operations, workload, funding, and resources, as well as employment standards for system employees and issues pertaining to the administration of criminal law.
- **National support.** The Administrative Office of the U.S. Courts carries out the Judicial Conference's policies and provides the courts with a broad range of administrative, management, and program support. The Administrative Office Director has delegated to the Office of Probation and Pretrial Services the responsibility to support the probation and pretrial services system, including developing system policies, supporting system programs, and reviewing the work of probation and pretrial services offices.

управління підрозділами.

- **Нагляд на національному рівні.** Нагляд за системою пробації та досудових послуг у США здійснює Комітет з кримінального права Судової конференції США. Комітет займається такими питаннями, як операційна діяльність системи, навантаження, фінансування і ресурси, стандарти найму співробітників, а також питаннями, що стосуються адміністрування системи судочинства у кримінальних справах.

- **Підтримка з боку держави.** Діючи в рамках правил і норм, затверджених Судовою конференцією, Адміністративне управління федеральних судів надає судам широкий спектр адміністративної, управлінської та програмної підтримки. Директор Адміністративного управління федеральних судів делегував Управлінню служб пробації і досудових послуг повноваження з підтримки системи пробації і досудових послуг включно з розробкою системних правил та інструкцій, підтримкою системних програм і аналізом роботи відділів служб пробації і досудових послуг.

How We Differ District to District

U.S. probation and pretrial services officers share a mission and operate under the same policies and procedures. Nonetheless, some aspects of the work and how it's carried out differ district to district.

- **Number of officers.** Just because a district is geographically large does not mean it has more probation and pretrial services officers. The number of officers

Відмінності в організації роботи в залежності від округу

Співробітники служб пробації і досудових послуг США мають єдину місію і здійснюють свою діяльність на основі єдиних правил, інструкцій і процедур. При цьому деякі аспекти роботи і способи її виконання відрізняються в залежності від округу.

- **Кількість співробітників.** Кількість інспекторів служб пробації і досудових послуг залежить не від географічної величини округу, а від обсягу роботи, яку треба виконати.

on board in each district depends on the district's workload.

- **Workload.** Officer workload is not the same in every district. Sometimes efforts on the part of law enforcement—the Department of Justice—generate increases in arrests; for instance, for drug and immigration crimes. Such action can dramatically increase criminal filings in a given district and impact the workload of judges and officers alike.
- **Rural/urban differences.** Working as a probation or pretrial services officer in a big city is considerably different than doing that same job in a rural or sparsely populated area. Officers working in less populated areas sometimes must travel long distances to fulfill their supervision responsibilities. They may have access to fewer resources than their urban counterparts do, especially for substance abuse or mental health treatment or employment assistance. On the other hand, officers in metropolitan areas often must carry out their supervision duties in high-crime areas.

How We Compare to State/Local Community Corrections

Across the United States, you'll find community corrections professionals at all levels of government—federal, state, county, and municipal. Whether you call them probation officers, parole agents, or community supervision officers, they play a similar role in the communities in which they work. Federal probation officers are like their state/local counterparts in many ways, but they're also different. Here are a few examples.

- **Обсяг роботи.** Обсяг роботи, що її виконують співробітники, залежить від округу. Іноді дії правоохоронних органів (Міністерства юстиції) призводять до збільшення кількості арештів – наприклад, за злочини, пов'язані з наркотиками і незаконною імміграцією. Такі дії можуть різко збільшити кількість кримінальних справ в окрузі і вплинути на завантаженість як суддів, так й інспекторів.

- **Відмінності між роботою в міській та сільській місцевості.** Робота інспекторів служб пробачії та досудових послуг у великому місті істотно відрізняється від роботи в сільській або малонаселеній місцевості. Інспекторам, які працюють в малонаселених районах, іноді доводиться долати великі відстані для виконання своїх наглядових обов'язків. Вони не завжди мають доступ до того асортименту ресурсів, який наявний у їхніх міських колег, особливо в плані лікування наркозалежності, психічних розладів або допомоги у працевлаштуванні. З другого боку, у великих містах інспекторам часто доводиться виконувати свої наглядові обов'язки у районах з високим рівнем злочинності.

Подібності та відмінності між роботою на федеральному рівні та на рівні штатів/місцевому рівні

У США фахівці по роботі з особами, що перебувають на УДЗ, працюють на всіх урядових рівнях – на федеральному, на рівні штату, окружному та місцевому. Незалежно від того, як називається їхня посада – чи то інспектор служби пробачії, співробітник УДЗ, інспектор громадського нагляду – всі вони виконують приблизно одні й ті ж завдання у своїх районах. Інспектори федеральної служби пробачії багато в чому схожі на своїх колег, які працюють на рівні штату або на місцевому рівні, при цьому між ними є й відмінності. Ось кілька прикладів.

How are they alike?

A Dual Role

Community corrections professionals, whether at the federal or state/local level, play a dual role, part law enforcement and part social work. Officers monitor the behavior and activities of persons under supervision to make sure they don't commit further crime. They also refer these individuals to treatment, education, employment, and other services that can help them achieve a crime-free life. Different community corrections agencies in different jurisdictions may emphasize one role or the other, but they all share the same basic mission: to promote public safety by motivating persons under supervision to stay on the right side of the law.

Part of the Justice Process

Community corrections at every level of government is part of a process: the justice process. This is a process that begins with an arrest and continues in court. It may include a prison term followed by release to the community on supervision.

The officers who provide community supervision are key players in the justice process, but they don't work alone. They collaborate with or support the work of others, such as attorneys, judges, police, and prison officials.

Specialized Caseloads

At both the federal and state/local levels, certain categories of crime and criminals have generated a need for specialized caseloads. Substance abusers, the mentally ill, and gang members are among the special groups that

Загальні риси

Подвійна роль

Іспектори, що працюють з особами, які перебувають на УДЗ, незалежно від того, чи працюють вони на федеральному рівні, рівні штату/місцевому, виконують подвійну роль, здійснюючи правоохоронну функцію, з одного боку, і займаючись соціальною роботою – з другого. Вони стежать за поведінкою і діями піднаглядних осіб для недопущення рецидивів. Вони також направляють таких осіб на лікування і на навчання, допомагають з працевлаштуванням і надають інші послуги для того, щоб правопорушники змогли стати законослухняними громадянами. Різні служби нагляду за звільненими за УДЗ засудженими в різних юрисдикціях можуть по-різному розставляти акценти у своїй роботі, але всі вони мають одну мету: сприяти громадській безпеці, мотивувати осіб, що перебувають під наглядом, не порушувати закон.

Участь у відправленні правосуддя

Наглядові служби, що працюють з особами, які перебувають на УДЗ, на всіх урядових рівнях є частиною одного процесу – процесу відправлення правосуддя, який починається з арешту і триває в суді. Цей процес може включати позбавлення волі і подальше звільнення під нагляд. Інспектори, які здійснюють цей нагляд, хоча і є важливими складовими процесу відправлення правосуддя, ніколи не працюють самі по собі. Вони співпрацюють з іншими особами (або надають їм підтримку) – такими як юристи, судді, поліція і службовці пенітенціарної системи.

Робоче навантаження в особливих справах

Як на федеральному рівні, так і на рівні штату/на місцевому рівні, певні категорії злочинів і злочинців призвели до необхідності спеціалізації інспекторів, а також до того, щоб окремо планувати навантаження, пов'язане з такою спеціалізацією. Особи, які зловживають

present unique challenges to the officers who are charged with supervising them. Officers who are assigned specialized caseloads may handle smaller caseloads, provide more intensive monitoring, and receive special training to manage the needs of these individuals and any threat they pose to the public.

Community Partners

Officers—no matter at which level of government they work-- must know their communities and operate effectively within them. An important part of their work is directing persons under their supervision to services to help them. Officers build partnerships with community resources that provide these services, which include substance abuse and mental health treatment, medical care, education and training, and employment assistance.

How are they different?

Branch of Government

Executive branch or judicial branch?

At the federal level, probation is under the judicial branch. Officers work in several hundred offices located in the 94 federal judicial districts nationwide. The officers serve the courts. They provide judges with information they need to make decisions and protect the community by enforcing court orders. Therefore, federal probation, with its close relationship to the courts and an emphasis on providing treatment to offenders and motivating them to change, is separate from executive branch entities that focus on

психоактивними речовинами, психічно хворі і члени банд належать до особливих груп, що ставлять перед співробітниками з нагляду особливо складні завдання. Для того, щоб ефективно працювати з такими особами і реагувати на загрозу, яку вони становлять для суспільства, інспектори з особливих справ можуть брати меншу кількість справ, здійснювати інтенсивніший нагляд і проходити спеціальну підготовку.

Партнерські відносини з місцевою спільнотою

Незалежно від того, на якому урядовому рівні працює інспектор, він повинен знати свій район і вміти ефективно працювати у даному середовищі. Важливою частиною його роботи є вміння допомогти своїм піднаглядним знайти необхідні послуги. Інспектори встановлюють партнерські відносини з місцевими провайдерами таких послуг включно з лікуванням наркозалежності та психічних розладів, медичним обслуговуванням, освітою та навчанням, а також допомогою у працевлаштуванні.

Відмінність

Гілка влади

Судова або виконавча вертикаль?

На федеральному рівні інститут пробації підпорядковується судовій владі. У 94 федеральних судових округах по всій країні є кілька сотень управлінь, де працюють інспектори служби пробації. Вони обслуговують суди, надаючи суддям інформацію, необхідну їм для прийняття рішень, і захищають місцеву громаду, забезпечуючи виконання судових постанов. Таким чином, федеральна система пробації тісно пов'язана з судами і ставить собі за мету надати правопорушникам лікування і мотивувати їх змінити свій спосіб життя. Ця система відокремлена від органів виконавчої

apprehending and prosecuting offenders. At the state and local levels, probation often is a function of the executive branch. Its placement varies jurisdiction to jurisdiction. Sometimes it's a component of the department of corrections, along with prisons, or it may operate as an independent agency.

Officer Training

Like their colleagues in state/local levels of government, federal probation officers learn about their duties and how to carry them out through on-the-job training in their districts. However, federal probation officers also receive national training.

Officers receive training on their core responsibilities and on firearms and safety at a national new officer training program held at the Federal Law Enforcement Training Center in Charleston, South Carolina. They also benefit from training offered by the Federal Judicial Center, which develops education and training programs for all federal court employees. The Center offers seminars and workshops, in-person and on-line conferences, satellite TV broadcasts, and leadership and new supervisor programs geared especially for officers.

Permission to Carry Firearms

Federal probation officers are authorized by law to carry firearms. Each individual district court decides whether its officers will be armed or not. If a district permits carrying firearms, it's each officer's choice whether to do so or not. Therefore, some federal probation officers do carry firearms, and some do not. For some officers at the state/local

влади, головним завданням яких є затримання і судове переслідування правопорушників. На рівні штатів і на місцевому рівні пробація часто є функцією виконавчої влади. Підвідомчість відповідних служб різниться в залежності від юрисдикції. Вони можуть функціонувати у структурі департаменту виправних установ включно з підвідомчими йому в'язницями, і можуть діяти як незалежні організації.

Підготовка інспекторів

Як і їхні колеги, які працюють на рівні штатів або на місцевому рівні, співробітники федеральної служби пробації вивчають свої обов'язки і способи їхнього виконання на підставі практичного навчання на робочому місці у своїх округах. Крім того, співробітники федеральної служби пробації також отримують підготовку національного рівня, яка включає в себе вивчення основних обов'язків і навчання поводженню з вогнепальною зброєю та ознайомлення з вимогами безпеки, і здійснюється в рамках національної програми підготовки нових співробітників у Федеральному центрі підготовки службовців правоохоронних органів у м. Чарльстон, Південна Кароліна. Вони також можуть пройти курси, які пропонує Федеральний судовий центр, що розробляє освітні та навчальні програми для всіх службовців федеральних судів. Центр пропонує семінари та практикуми, очні та онлайн-конференції, передачі супутникового телебачення, програми лідерства, а також програми для нових співробітників керівної ланки, розроблені спеціально для інспекторів.

Дозвіл на носіння вогнепальної зброї

Співробітники федеральної служби пробації мають право на носіння вогнепальної зброї. Кожен окружний суд приймає самостійне рішення про те, будуть співробітники носити зброю чи ні. У разі якщо суд дозволяє носіння вогнепальної зброї, кожен співробітник самостійно вирішує, носити її чи ні. Тому деякі інспектори федеральної служби пробації

level, carrying firearms is optional; for others, it's mandatory; and for still others, it's not allowed. In some state/local agencies, only officers in specific positions—such as officers who deal with violent offenders—are permitted to carry firearms.

Probation and Pretrial Officers and Officer Assistants

U.S. probation and pretrial services officers and officer assistants are federal law enforcement officers and U.S. district court employees.

Who They Are

U.S. probation and pretrial services officers and officer assistants:

- Provide services that protect the community;
- Help the federal courts ensure the fair administration of justice; and
- Investigate and supervise persons charged with and convicted of crimes against the United States.

What They Do

Contribute to the justice process

Pretrial services officers

- Work with defendants "pre-trial," after they're charged with federal crimes and while they're awaiting trial.
- Help ensure that defendants released

носять вогнепальну зброю, а деякі обходяться без неї. Для деяких співробітників, що працюють на рівні штатів/на місцевому рівні, носіння вогнепальної зброї необов'язкове; для інших – обов'язкове; для третіх – заборонене. У деяких агентствах рівня штату/місцевого рівня носіння вогнепальної зброї дозволено тільки тим співробітникам, які займають певні посади (наприклад, займаються особливо небезпечними злочинцями).

Інспектори служби пробації та досудових послуг і їхні помічники

Інспектори служби пробації та досудових послуг США і їхні помічники є співробітниками федеральних правоохоронних органів та окружних судів США.

Обов'язки

Інспектори служб пробації та досудових послуг США і їхні помічники:

- Надають послуги, спрямовані на захист місцевої громади;
- Сприяють федеральним судам у забезпеченні справедливого відправлення правосуддя;
- Проводять дізнання щодо осіб, обвинувачених і засуджених за злочини проти США, і здійснюють за ними нагляд.

Чим вони займаються

Сприяння процесу відправлення правосуддя

Співробітники служб досудових послуг

- Працюють з обвинуваченими «до суду» – у період після пред'явлення звинувачення у федеральних злочинах і в період очікування судового розгляду.

to the community before trial commit no crime while awaiting trial and return to court as required.

Probation officers

- Work with offenders "post-conviction," after they're tried and found guilty of federal crimes and after they're released from prison.
- Help ensure that offenders released to the community obey the law rather than commit further crimes.

Officer assistants

- Help probation and pretrial services officers carry out investigation and supervision duties, providing assistance and technical support in a wide range of areas.
- Perform such tasks as gathering information, preparing reports, and drafting correspondence related to cases.
- Supervise low-risk defendants and offenders, performing some of the same duties as officers, only under closer supervision.

Conduct investigations for the court

Officers investigate defendants and offenders for the court by gathering and verifying information about them. Investigations include:

- interviews with defendants and offenders to find out about their backgrounds, including family, education, employment, finances, physical and mental

• Допомагають простежити за тим, щоб обвинувачені, випущені на свободу до суду, не скоювали злочинів і постали перед судом, коли це буде необхідно.

Інспектори служби пробації

- Працюють з правопорушниками «після засудження» – після завершення судового процесу і визнання їх винними у федеральних злочинах, а також після їхнього звільнення з в'язниці.
- Допомагають зробити так, щоб правопорушники, які вийшли на свободу, ставали законслухняними громадянами і не скоювали нових злочинів.

Помічники інспекторів

- Допомагають співробітникам служб пробації і досудових послуг виконувати обов'язки з дізнання та нагляду, надаючи допомогу і технічну підтримку у найрізноманітніших сферах.
- Виконують такі завдання, як збір інформації, підготовка звітів і складання пов'язаної зі справами кореспонденції.
- Здійснюють нагляд за обвинуваченими та правопорушниками з низьким потенціалом рецидиву, виконуючи деякі з обов'язків інспекторів, але під їхнім наглядом.

Проводять дізнання для суду

Інспектори проводять для суду дізнання щодо обвинувачених і правопорушників, збираючи і перевіряючи інформацію про них. Дізнання включають у себе:

- проведення співбесід з обвинуваченими та правопорушниками з метою отримання загальних відомостей про них, у т.ч. про їхню сім'ю, освіту, роботу, фінанси, фізичне та психічне здоров'я, а також про зловживання алкоголем або наркотиками.

health, and alcohol or drug abuse.

- criminal history record checks.
- interviews with other people who can provide helpful information, such as family members, employers, and law enforcement officials.
- reviews of records, such as court records, school records, military records, financial records, and employment records.

- перевірку даних про кримінальну історію.

- проведення співбесід з іншими людьми (такими як члени сім'ї, працедавці та співробітники правоохоронних органів), що можуть надати корисну інформацію.

- вивчення документів, таких як судові, шкільні, військові, фінансові та трудові документи.

The pretrial services investigation is conducted before a person's initial appearance in court.

Дізнання, що провадить служба досудових послуг, відбувається до того, як обвинувачений уперше постане перед судом.

- presumes the defendant is innocent until proven guilty. The officer doesn't discuss the alleged offense or the defendant's guilt or innocence during the interview, or give the defendant legal advice or recommend an attorney.

- здійснюється на підставі того, що обвинувачений вважається невинним доти, доки його вина не буде доведена. Інспектор не обговорює передбачуваний злочин, провину або невинуватість підсудного під час співбесіди, не дає підсудним юридичних порад і не рекомендує адвокатів.

The presentence investigation

- is conducted when a person enters a guilty plea or receives a guilty verdict following a trial.
- requires the officer to assess the offender's living conditions, family relationships, community ties, and drug use.

Дізнання, що передуює визначенню міри покарання

- проводиться після того, як обвинувачений визнає себе винним або визнається винним за підсумками судового розгляду.

- узагальнює інформацію про умови життя правопорушника, його сімейні стосунки, зв'язки з місцевою спільнотою та вживання наркотиків.

Prepare reports for the court

Based on their investigations, officers prepare reports that the court relies on to make informed release decisions and choose fair sentences.

Готують доповіді для суду

За підсумками проведених дізнань інспектори готують доповіді, на підставі яких суд приймає обґрунтовані рішення про звільнення і визначає справедливу міру покарання.

У своїх досудових доповідях співробітники

The pretrial services report

- recommends whether to release or detain the defendant before trial.
- addresses whether the defendant is likely to stay out of trouble and return to court as required.
- recommends release conditions for the court to impose if the defendant is released rather than detained. These must be the least restrictive conditions that will reasonably assure that the defendant appears in court and poses no danger to the community. Release conditions are tailored to the individual. For example, they may require that the defendant get drug testing and treatment, find and keep a job, or be placed on location monitoring.

служби досудових послуг

- рекомендують запобіжний захід до суду.
- вказують, чи зможе відповідач уникнути порушення закону і з'явитися до суду, коли це буде необхідно.
- у разі якщо обвинуваченого буде звільнено, а не взято під варту, рекомендують суду умови звільнення. Такі умови повинні передбачати мінімум обмежень, обґрунтовано гарантувати, що обвинувачений постане перед судом і не буде становити небезпеки для суспільства. Умови звільнення підбирають індивідуально. Наприклад, можливою є вимога про тестування на вживання наркотиків і проходження реабілітації, вимога працевлаштуватися і зберегти робоче місце, або необхідність носіння електронного браслета.

The presentence report

- recommends sentencing options under the federal sentencing guidelines.
- addresses the offense's impact on the victim and the offender's ability to pay fines and restitution.
- recommends release conditions for the court to impose to help structure the offender's movement and behavior in the community. Release conditions are tailored to the individual. For example, they may require that the offender get drug testing and treatment, find and keep a job, or be placed on location monitoring.

Доповідь на етапі, що передус визначенню міри покарання

- включає в себе рекомендації щодо варіантів вироку відповідно до федеральних інструкцій з винесення міри покарання.
- розглядає вплив правопорушення на жертву і здатність правопорушника виплачувати штрафи і відшкодовувати збиток.
- включає в себе рекомендації суду щодо умов виходу на свободу, котрі сприяють реінтеграції обвинуваченого у місцеву громаду. Умови звільнення визначають індивідуально. Наприклад, за умовами звільнення обвинувачений зобов'язаний тестуватися на вживання наркотиків, пройти курс лікування, працевлаштуватися і утриматися на робочому місці або носити електронний браслет.

Supervise defendants and offenders in the community

Officers supervise defendants and offenders in the community to reduce the risk they pose to the public. Pretrial services officers supervise defendants released pending trial.

Probation officers supervise offenders who are sentenced to a term of probation by the court or who are on parole or supervised release after they're released from prison. In supervising defendants and offenders, officers

- make sure they comply with the release conditions set by the court and address any issues that affect their ability to comply.
- monitor them through phone calls and personal contacts, including meeting with them in the probation or pretrial services office and at their homes or jobs.
- monitor them through contacting others, including family members, employers, and treatment providers.
- direct them to services to help them – such as substance abuse or mental health treatment, medical care, training, or employment assistance – as ordered by the court.
- manage any risk they pose to individuals or the community by verifying their employment, monitoring their associates, restricting their travel, and taking other actions to make sure they're obeying the law.

Здійснюють нагляд за обвинуваченими та правопорушниками, які перебувають на УДЗ

Інспектори здійснюють нагляд за обвинуваченими та правопорушниками, які перебувають на волі, для зниження ризику, який вони становлять для суспільства. Співробітники служби досудових послуг здійснюють нагляд за обвинуваченими, які вийшли на свободу до початку судового процесу. Співробітники служби пробації здійснюють нагляд за правопорушниками, яким суд призначив умовний термін, які потрапили під умовно-дострокове звільнення або знаходяться під наглядом після виходу з в'язниці. При здійсненні нагляду за обвинуваченими та правопорушниками, інспектори

- стежать за тим, щоб вони дотримувалися умов звільнення, котрі були запропоновані судом, і вирішують усі питання, які впливають на їхню здатність забезпечити дотримання таких умов.
- здійснюють контроль за допомогою телефонних дзвінків та особистих контактів, у тому числі зустрічаючись з ними у відділеннях служб пробації або досудових послуг, за місцем проживання або роботи.
- здійснюють контроль, контактуючи з іншими людьми, включаючи членів сім'ї, працевлаштувачів, лікарів і провайдерів реабілітаційних послуг.
- допомагають їм у пошуках необхідних послуг (таких як лікування наркозалежності або психічного здоров'я, медичне обслуговування, навчання або допомога у працевлаштуванні) відповідно до розпорядження суду.
- керують ризиками, які вони становлять для окремих осіб або місцевого співтовариства, шляхом перевірки їхньої зайнятості, спостереження за колом їхнього спілкування, введення обмежень на свободу пересування та використання інших заходів щодо забезпечення законслухняної поведінки.

What Professional Standards Apply to Them

Officers and officer assistants do a job that presents unique demands and challenges. They work every day with people who may pose a threat to the community and to the officers and officer assistants themselves. They have access to confidential, sensitive, and private information. Officers also may carry firearms on duty in some districts. Officers and officer assistants must accept the seriousness of their responsibilities and carry out their duties with integrity. They also must be able to perform essential job functions that are critical to the safe and effective performance of the job. [Officer and Officer Assistant Essential Job Functions.](#)

To help ensure that persons who apply for judiciary law enforcement positions and individuals already performing the job are fit to serve, the U.S. probation and pretrial services system has put in place professional standards. These include

- **background investigations** for job applicants as a pre-employment condition. Also, individuals who are on the job must undergo 5-year reinvestigations.
- **workplace drug testing** for job applicants as a pre-employment condition. Also, individuals who are on the job are subject to random and reasonable suspicion workplace drug tests, which are conducted to enforce zero tolerance for any use of illegal drugs.
- **medical standards** for job applicants as a pre-employment condition. Also, individuals who are on the job may be subject to medical assessment as a condition of continued employment. [Officer and Officer Assistant Medical Requirements.](#)

Актуальні професійні стандарти

Робота інспекторів та їхніх помічників передбачає вирішення унікальних завдань і проблем. Вони щодня працюють з людьми, які можуть становити загрозу як для суспільства, так і для самих інспекторів та їхніх помічників. Вони мають доступ до конфіденційної, секретної та приватної інформації. У деяких округах інспекторам дозволено мати на чергуванні вогнепальну зброю. Інспектори та їхні помічники повинні усвідомлювати важливість своїх обов'язків і сумлінно їх виконувати. Крім того, вони повинні бути в змозі виконувати основні посадові функції, що мають вирішальне значення для безпечної та ефективної служби. [Основні посадові функції інспекторів та їхніх помічників](#)

Для забезпечення придатності до служби в судових правоохоронних органах як співробітників, так і тих, хто бажає в них працювати, було впроваджено професійні стандарти системи пробації і досудових послуг США, котрі передбачають:

- **Спеціальну перевірку біографії** претендентів, що є умовою найму. Крім того, усі актуальні співробітники мають проходити повторні перевірки раз у 5 років.
- **Тестування на вживання наркотиків**, що є умовою найму. Крім того, для забезпечення нульової терпимості до вживання незаконних наркотичних речовин нові співробітники мають добровільно проходити обґрунтовані перевірки на робочому місці на наявність наркотиків в організмі.
- **Перевірку претендентів на відповідність медичним вимогам**, що є умовою найму. Крім того, щодо нових співробітників може застосовуватися перевірка на відповідність медичним вимогам, що є умовою продовження найму. [Медичні вимоги до інспекторів та помічників інспекторів](#)

How They Are Trained

Officers receive training on the job in their districts and may receive training from training programs offered nationally. Training begins when an officer is hired and continues throughout the officer's career. Training teaches new officers how to handle their responsibilities, enhances the skills of seasoned and supervising officers, and allows specialists to develop expertise in certain areas.

Federal Probation and Pretrial Services Training Academy

The Federal Probation and Pretrial Services Training Academy, located at the [Federal Law Enforcement Training Center](#) in Charleston, South Carolina, provides:

- **New officer orientation.** The six-week program features instruction on how to safely perform all investigation and supervision responsibilities.
- **Firearms and safety instructor training.** The training prepares officers to serve as firearms and safety instructors in their districts.

Навчання

Інспектори проходять підготовку на своїх округах без відриву від роботи; вони також можуть пройти підготовку в рамках існуючих національних програм. Підготовка починається при прийомі інспектора на роботу і триває протягом усієї його кар'єри. У рамках такої підготовки прийняті на роботу співробітники вчаться належним чином виконувати свої обов'язки, інспектори з досвідом роботи і керівний склад отримують можливість покращити свої навички, а співробітники, що спеціалізуються у певних областях, поглибити свої експертні знання.

Навчальна академія федеральних служб пробачії та досудових послуг

Навчальна академія федеральних служб пробачії та досудових послуг, розташована у [Федеральному центрі підготовки службовців правоохоронних органів](#) у м. Чарльстон, Південна Кароліна, здійснює:

- **Орієнтацію нещодавно прийнятих на роботу інспекторів.** Співробітники проходять навчання з безпечного виконання всіх обов'язків з дізнання та нагляду в рамках шеститижневої програми.
- **Навчання на інструктора з поводження з вогнепальною зброєю та дотримання вимог безпеки.** Офіцери проходять підготовку для роботи в якості інструкторів з поводження з вогнепальною зброєю і ознайомлюються з вимогами безпеки у своїх округах.

ALTERNATIVE DISPUTE RESOLUTION IN THE US DISTRICT COURTS

A variety of procedural choices

Alternative dispute resolution (ADR) mechanisms can be public (initiated by and involving the court) or private (initiated and controlled by the parties). Some of the public ADR mechanisms used in civil disputes in U.S. federal district (trial-level) courts include:

* ***court-annexed mediation***, where a neutral third party facilitates discussion between the parties to resolve the case

АЛЬТЕРНАТИВНІ МЕТОДИ ВРЕГУЛЮВАННЯ СПОРІВ В ФЕДЕРАЛЬНИХ СУДАХ США

Варіанти процесуальних дій

Альтернативні механізми врегулювання спорів (АВС) можуть бути державними (ініціюються та здійснюються судом) або приватними (ініціюються та контролюються сторонами). Серед державних механізмів АВС, що використовуються при розгляді цивільних спорів у федеральних окружних судах (на рівні судів першої інстанції), можна виділити такі:

* *медіація при суді*, коли нейтральна третя сторона сприяє перемовинам між сторонами для врегулювання справи;

* ***court-annexed arbitration***, where a neutral third party hears presentations by the parties' lawyers and issues a nonbinding written decision

* ***early neutral evaluation (ENE)***, where a neutral third party hears presentations by the parties' lawyers and evaluates the strengths and weaknesses of their claims and defenses

* ***summary jury or summary bench trial***, where the lawyers present their case in summary form to a jury or a judge and the decision maker issues an advisory decision

* ***settlement week***, where a court sets aside hearings for a week and allows parties who are ready for trial to use the court-rooms to mediate disputes with the help of experienced mediators

* ***special masters***, where a judge appoints an experienced lawyer, academic, former trial judge, or magistrate judge to mediate a dispute under Rule 53 of the Federal Rules of Civil Procedure

In addition to these ADR procedures, many judges conduct settlement conferences under the authority of Rule 16 of the Federal Rules of Civil Procedure. Mediation and judge-hosted settlement conferences are the most commonly used methods for assisting parties with settlement

* ***арбітраж при суді***, коли нейтральна третя сторона заслуховує виступи юристів сторін і приймає письмове рішення, яке не має обов'язкової юридичної сили;

* ***попередня нейтральна оцінка (ПНО)***, коли нейтральна третя сторона заслуховує виступи юристів сторін й оцінює переваги та недоліки їхніх вимог і заперечень;

* ***спрощений розгляд судом присяжних або одним суддею***, коли юристи в короткому вигляді представляють справу суду присяжних або судді, і особа, відповідальна за прийняття рішення, виносить консультативний висновок;

* ***тиждень для врегулювання***, коли суд відкладає слухання на тиждень і дає змогу сторонам, які готові до судового розгляду використовувати зали судових засідань для процесу медіації за участю досвідчених посередників;

* ***уповноважені розпорядники***, коли суддя призначає досвідченого юриста, викладача ВНЗ, колишнього суддю першої інстанції або мирового суддю виступати посередником у спор відповідно до Правила 53 Федеральних правил цивільного судочинства.

Окрім цих процедур АВС, багато суддів проводять переговори з метою досягнення мирової угоди відповідно до Правила 16 Федеральних правил цивільного судочинства. Медіація та організовані суддею зустрічі з врегулювання спорів є найбільш поширеними методами надання сторонам допомоги у врегулюванні спорів за допомогою перемовин.

negotiations.

ADR authority

The Alternative Dispute Resolution Act of 1998 requires every federal district court to implement an ADR program that offers at least one form of ADR to parties in civil cases. The Act authorizes the courts to require cases to participate in ADR but limits this authority to mediation and ENE. The Act also gives the courts authority to decide which ADR mechanism(s) to provide, types of cases to refer to ADR, and the qualifications and compensation of ADR neutrals. Consequently, ADR programs vary considerably from court to court.

Providers and fees in court-annexed ADR

In some courts, judges serve as mediators, although many judges prefer not to conduct mediations in their own cases because the disputes may proceed to trial. To avoid conflict between their mediator and trial roles, judges may refer cases to a colleague for mediation.

In other courts, an entity or individual—often a lawyer—provides skilled, neutral assistance in resolving disputes. Many of these courts have established panels of outside neutrals who must meet specified training requirements. Some courts require the parties to compensate neutrals; others require panel neutrals to serve without compensation.

Застосування АВС

Закон 1998 року про альтернативні механізми врегулювання спорів вимагає від кожного федерального окружного суду реалізовувати програму АВС, яка пропонує сторонам у цивільному процесі принаймні одну форму АВС. Закон уповноважує суди вимагати від сторін справ участі в АВС, але обмежує це повноваження посередництвом та ПНО. Цей Закон також дає судам право вирішувати, як механізми АВС використовувати, категорії справ щодо яких застосовувати АВС, кваліфікаційні вимоги до нейтральних посередників в АВС, а також яку компенсацію виплачувати їм. Відповідно програми АВС суттєво відрізняються залежно від суду.

Провайдери послуг АВС при судах та гонорари

У деяких судах в якості медіаторів виступають судді, при цьому багато суддів вважають за краще не займатися медіацією власних справ, оскільки в подальшому вони можуть бути спрямовані на судовий розгляд. Щоб уникнути конфлікту медіативних і суддівських функцій, судді мають право передавати справи на медіацію своїм колегам.

В інших судах кваліфіковану допомогу у вирішенні спорів надає юридична або фізична особа (найчастіше - юрист). У багатьох таких судах існують спеціально створені групи сторонніх нейтральних осіб, що відповідають встановленим кваліфікаційним вимогам. Деякі суди зобов'язують сторони спору виплачувати нейтральним сторонам винагороду; інші суди припускають їх роботу без оплати.

Referrals

Some courts require all civil cases to attempt some form of ADR before trial. The parties are not required to reach binding resolution, however. If they fail to reach an agreement, the dispute continues through the regular litigation process.

Some courts refer only certain disputes to ADR, based on the parties' willingness to use ADR voluntarily or on the determination of the judge or the court's ADR administrator that a particular dispute is appropriate for ADR. Parties may also engage in private forms of ADR at any time before judgment.

Benefits of ADR

ADR has several advantages. Courts can decrease case backlogs, ensuring efficient use of judicial resources.

Parties can obtain speedy resolution of their disputes, often in a less formal setting than court. ADR can also provide procedures and outcomes that are more closely tailored to the parties' individual needs.

Parties are often more satisfied with the outcomes and processes available in ADR than in litigation. Lawyers diversify their skills by acting either as counsel in ADR processes or as ADR neutrals. Lawyers using ADR can also provide clients with dispute resolution services that are more appropriate

Направлення спорів на альтернативне врегулювання

Деякі суди вимагають, щоб всі цивільні справи проходили процедуру АВС в тій чи іншій формі до початку судового розгляду. При цьому сторони не зобов'язані досягати зобов'язуючого рішення. У разі якщо сторонам не вдалося дійти згоди, розгляд спору триває в рамках звичайного судового процесу.

Деякі суди направляють на АВС тільки ті суперечки, сторони яких вирішили вдатися до АВС добровільно або щодо яких є визначення судді або розпорядника АВС про те, що такий спір може бути вирішений за допомогою АВС. Сторони також мають право скористатися послугами приватних медіаторів в будь-який час до винесення рішення.

Переваги АВС

АВС має кілька переваг.

* Суди отримують можливість прискорити проходження справ і забезпечити більш ефективне використання судових ресурсів.

Сторони отримують можливість швидко врегулювати спір, часто в менш формальному довіллі, ніж в рамках звичайного судового процесу. АВС також дозволяє використовувати процедури і отримати результати, які більшою мірою відповідають конкретним потребам сторін.

Сторони часто бувають більше задоволені результатами і процедурами, доступними в рамках АВС, ніж в рамках звичайного судового процесу.

Юристи отримують можливість урізноманітнити свої навички, виступаючи або в якості юриста однієї зі сторін в АВС, або в якості медіатора. Юристи, що практикують АВС, мають можливість надавати своїм клієнтам послуги, які краще відповідають їх нагальним потребам.

to the types of issues at stake.

Enforcement

Court-annexed ADR decisions and agreements are nonbinding in every form of ADR, unless the parties agree to make the outcome binding. In that case, their signatures on the agreement create a contract that is enforceable in the same way as any other contract.

Factors for a successful court-annexed ADR program

An ADR program must have a reliable method for referring cases to ADR, whether through the judge talking with the parties, a staff person screening cases for eligibility, or some other method that ensures cases go to ADR. A program without cases will not inspire confidence.

An ADR program needs supporters respected in the legal community, such as prominent judges, to champion the program and promote its use. An ADR program further needs a qualified person in the court to manage and oversee it. ADR neutrals, if called for, must likewise be well-trained and respected—parties will not use ADR if they do not trust neutrals or the process.

ADR processes should be designed with empirically identified “best practices” in mind. Experience suggests, for example, that ADR works best when a party with decision-making authority attends the procedure. Courts should therefore indicate whether and

Забезпечення виконання

При відсутності домовленості між сторонами про зворотне, рішення і угоди, досягнуті в рамках будь-яких механізмів АВС при судовій установі, обов'язкової сили не мають. При наявності такої домовленості підписи сторін на угоді свідчать укладення контрактного зобов'язання, що підлягає виконанню так само, як і будь-який інший договір.

Фактори, що впливають на успішну реалізацію програми АВС при судовій установі

Програма АВС повинна передбачати надійний спосіб передачі справ на альтернативне врегулювання, будь то за допомогою обговорення такої можливості суддею і сторонами спору, перевірки справ на можливість альтернативного врегулювання співробітником апарату суду, або в силу використання іншої методики, що забезпечує направлення справ на АВС. Сам факт наявності програми за відсутності розглянутих справ не особливо викликає довіру.

Для успішної підтримки і просування програми АВС вона повинна отримувати підтримку з боку осіб, які користуються повагою в юридичному співтоваристві (наприклад, з боку відомих суддів). Крім того, в суді повинен бути кваліфікований фахівець, що забезпечує належне управління і нагляд за програмою АВС. При необхідності участі в АВС медіаторів вони також повинні мати відповідну кваліфікацію і репутацію – якщо у сторін не буде довіри до них або до процедури, вони не стануть використовувати АВС.

Процедури АВС повинні розроблятися з урахуванням "передової практики", напрацьованої дослідним шляхом. Наприклад, дослідження довели, що ефективність АВС є найвищою, коли в процесі бере участь сторона, що володіє правом приймати рішення. Тому судам слід вказувати, чи повинні (і в якій мірі) конфліктуючі сторони (на відміну від їх

to what extent parties (as opposed to their lawyers or representatives) must attend ADR sessions. In addition, the rules for the ADR process— particularly the rules that define the process and describe case selection, neutral selection, compensation, timing, and how to file a settlement—should be readily accessible to parties who file in the court and who are referred to ADR.

юристів або представників) бути присутніми на засіданнях по АВС. Крім того, сторони, які подали на судовий розгляд і були спрямовані на АВС, повинні мати легкий і безперешкодний доступ до правил АВС – зокрема, до правил, що визначають процедуру АВС, визначають, чи підпадає дана справа під АВС, регулюють вибір медіатора, розмір винагороди, часовий фактор і порядок подачі документації про досягнення мирової угоди.

—PROBLEM SOLVING—
COURTS
WORK
MAKING A DIFFERENCE

PROBLEM-SOLVING COURTS

Types of Problem-Solving Court: (quoted from the website of the National Center for State Courts Website)

Community Courts:

Typically, a community court is a problem solving court that addresses quality of life or “nuisance” cases and takes a more proactive approach to public safety.

There are several different models for community courts. Some meet in traditional courthouses and others meet in storefronts, former schools, or churches. All of these courts are experimenting with different ways to provide appropriate services and sanctions.

Drug/DWI Courts

As a response to the increase of drug and alcohol-abuse offenders in the criminal justice system and the level of recidivism, drug courts have been created to help alleviate caseload pressures, as well as expand to embrace the therapeutic jurisprudence model.

ВІДНОВЛЮВАЛЬНЕ ПРАВОСУДДЯ

Типи судів відновлювального правосуддя: (цитуються за веб-сайтом Національного центру судів штатів)

Громадські суди:

Як правило, громадський суд є судом відновлювального правосуддя, який розглядає спори, пов’язані з якістю життя, або справи про дрібні правопорушення, прагнучи, головним чином попереджати порушення правил громадської безпеки. Існує декілька моделей громадських судів. Деякі з них проводять свої засідання в традиційних судових приміщеннях, а деякі – в приміщеннях торговельних центрів, колишніх шкіл або церков. Всі ці суди перевіряють на практиці різні способи належного надання судових послуг і застосування санкцій.

Суди у справах наркозалежних та суди з розгляду справ про водіння під впливом алкоголю

Коли система кримінального судочинства опинилася перед загрозою перевантаження справами проти правопорушників, які діяли під впливом наркотиків або алкоголю, і досить часто - повторно, були створені суди у справах наркозалежних, покликані зменшити навантаженість справами загальних судів, а

також сприяти поширенню моделі терапевтичної юриспруденції.

Fathering Courts

Fathering Courts are problem solving courts that use alternatives to incarceration in an attempt to assist non-custodial parents with unpaid child support and enhance the delinquent parent's employment options.

The purpose is to increase child support payments, reduce expenditures by the state, and improve relationship between non-custodial parents and their children.

Homeless Courts

Homeless Court programs often target homeless veterans, therefore their mission emulates Veterans Courts. Homeless Courts work closely with community shelters and other housing agencies and focus on promoting access to court.

Homeless Courts frequently assist participants with outstanding criminal warrants and aim to reduce recidivism for nonviolent low-level offenders.

Mental Health Courts

Mental health courts partner key justice system officials with leaders in the mental health system to divert offenders with severe mental illness into a judicially supervised program and includes community-based treatment. The number of defendants with serious untreated mental illnesses in the criminal justice system has drastically increased in recent years, but traditional court processes prove to be unsuccessful in changing the outcomes for many of these defendants.

Суди у справах про аліменти

Суди у справах про аліменти є судами відновлювального правосуддя, які застосовують альтернативні позбавленню волі покарання з метою сприяти виплатам на утримання дитини батьками, що мешкають окремо, а також надати батькові/матері, що ухиляється від таких виплат, більше можливостей для працевлаштування. Метою є забезпечити належні виплати аліментів, зменшити відповідні бюджетні видатки штатів та поліпшити стосунки між дитиною та батьками, які проживають окремо.

Суди у справах безхатченків

Цільовою групою судів у справах безхатченків часто стають ветерани, тому ці суди мають багато спільного із судами у справах ветеранів. Суди у справах безхатченків діють у тісній співпраці з притулками та іншими відомствами житлового забезпечення громад в сприянні поліпшити доступу бездомних до правосуддя. Суди у справах безхатченків часто надають учасникам своїх проваджень допомогу в зв'язку із слідчими діями по їхніх справах і націлені на зменшення рецидивів з боку правопорушників, що скоїли нетяжкі ненасильницькі злочини.

Суди у справах осіб з психічними захворюваннями

Суди у справах осіб з розладами психічного здоров'я формують партнерство між головними посадовими особами судової системи та провідними фахівцями в галузі психічного здоров'я для того, щоб виводити правопорушників з тяжкими психічними розладами до програм судового нагляду, включно з лікуванням за місцем проживання. Останніми роками кількість залишених без уваги обвинувачуваних з тяжкими психічними захворюваннями радикально збільшилася, при цьому практика довела, що традиційні судові підходи в таких

справах найчастіше абсолютно не дають бажаних результатів.

Truancy Courts

Often a special docket within the juvenile or family court, the consolidation of truancy cases results in speedier court dates and more consistent dispositions, making court personnel more attuned to the needs of truant youths and their families.

Guidance counselors submit reports on the child's weekly progress throughout the school year that the court uses to enable counseling, special testing, or other necessary services as required.

Hearings are often held on school grounds. Truancy problem solving dockets bring together the schools, law enforcement, social service providers, mental and physical health care providers and others to help stabilize families and reengage youth in their education.

Veterans Courts

The first veteran's court opened in Buffalo, N.Y. in 2008. The veteran's court model is based on drug treatment and/or mental health treatment courts. Substance abuse or mental health treatment is offered as an alternative to incarceration. Typically, veteran mentors assist with the programs. An important issue that has to be addressed is the eligibility for veteran's courts in terms of whether charges involving felonies or crimes of violence will be allowed. The inclusion of offenders charged with inter-family violence is also of grave concern to policy makers.

Суди у справах школярів, які ухиляються від навчання

Зазначені провадження в ювенальних та сімейних судах часто виводяться в окрему категорію, що дозволяє прискорювати терміни їх завершення та забезпечувати єдність судової практики, завдяки чому працівники судів уважніше ставляться до потреб неповнолітніх, які нехтують навчанням, та їхніх сімей. Радники-наставники подають тижневі звіти про проходження дитиною навчання протягом року, і на цій основі суд приймає рішення про проведення психологічних консультацій, спеціальних тестів або інших заходів, необхідних в кожному окремому випадку. Слухання часто проводяться в приміщеннях школи. У справах про проступки у вигляді ухиляння від навчання, для стабілізації життя сім'ї та повернення дитини до навчання необхідні спільні зусилля школи, правоохоронців, соціальних працівників, фахівців з психічного та фізичного здоров'я та інших спеціалістів.

Суди у справах ветеранів

Перший суд у справах ветеранів був відкритий в місті Буффало, штат Нью-Йорк, в 2008 році. За основу суду у справах ветеранів була взята модель судів у справах про лікування наркозалежності та/або у справах про психіатричне лікування. Лікування від наркозалежності або психіатричне лікування пропонуються як альтернатива позбавленню волі. Як правило, в таких програмах використовується допомога наставників. Важливим питанням, яке не можна випускати з уваги, є відповідність юрисдикції суду в плані допустимості справ осіб, обвинувачених у вчиненні серйозних або насильницьких злочинів. Також, серйозну занепокоєність законодавців викликає питання підсудності альтернативним судам справ правопорушників, які обвинувачуються в сімейному насильстві.

Re-entry Courts

A reentry court is a court that manages the return to the community of individuals being released from prison, using the authority of the court to apply graduated sanctions and positive reinforcement and to marshal resources to support the prisoner's reintegration

[From NYCourts.gov](http://nycourts.gov)

The New York State Unified Court System serves the needs of approximately 19,750,000 people, the fourth-largest state population in the nation. Our 1,200 state judges, 2,400 town and village judges and 15,500 non-judicial employees work in over 300 state courts and 1,300 town and village courts spread throughout 62 counties in 13 judicial districts and hear 3,500,000 filings.

To meet the challenges of such a large system, more than two decades ago, the New York State Unified Court System began to establish problem-solving courts.

These courts help judges and court staff to better respond to the needs of litigants and the community. Problem-solving courts look to the underlying issues that bring people into the court system, and employ innovative approaches to address those issues.

Through intensive judicial monitoring, coordination with outside services, treatment where appropriate, the removal of barriers between courts and increased communication with stakeholders, these courts are able to change the way our system manages cases and responds to individuals, families and communities.

Problem-solving courts take different forms depending on the problems they are designed to address.

Суди у справах повернення до суспільства

Суд з питань повернення до суспільства – це суд, що вирішує питання про повернення на волю осіб, які відбули термін покарання, використовуючи свої повноваження застосовувати санкції різного рівня або заходи заохочення, а також зосереджувати ресурси, які спрямовуються на реінтеграцію колишнього ув'язненого.

[Із сайту NYCourts.gov](http://nycourts.gov)

Єдина судова система штату Нью-Йорк обслуговує потреби приблизно 19750000 людей – за кількістю населення цей штат посідає четверте місце в країні. Наші 1200 суддів штату, 2400 суддів міст та сіл та 15500 співробітників судових апаратів працюють в більш ніж 300 судах штату та в 1300 судах міст та сіл, які розподілені по 62 графствах в 13 судових округах та слухають 3500000 справ на рік.

Для того щоб вирішувати завдання такого географічного масштабу, єдина судова система штату Нью-Йорк два десятиліття тому почала створювати суди відновлювального правосуддя. Завдяки цим судам судді та працівники судового апарату мають можливість краще задовольняти потреби сторін та громади. Суди відновлювального правосуддя опікуються початковими проблемами, які згодом приводять людей на лаву підсудних, та застосовують інноваційні підходи для розв'язання цих проблем. За допомогою інтенсивного судового моніторингу, координації з позасудовими службами, за необхідності – лікування, подолання бар'єрів між судами та збільшення обсягів комунікації із зацікавленими сторонами ці суди здатні впливати на спосіб, в який наша система керує проходженням справ та реагує на потреби осіб, сімей та місцевих громад.

Суди відновлювального правосуддя набувають різних форм в залежності від того, на що саме вони націлені. Суди у справах про лікування

Drug and mental health courts focus on treatment and rehabilitation. Community courts combine treatment, community responsibility, accountability, and support to both litigants and victims.

Sex offense courts employ judicial monitoring and the use of mandated programs and probation to ensure compliance and facilitate access to services.

Human trafficking courts center around victims and many cases are resolved without criminal charges.

The Adolescent Diversion parts address the unique needs of adolescents in the criminal justice system.

The Unified Court System is committed to the administration of justice in the problem-solving courts, while enhancing public safety.

наркозалежних та тих, хто страждає на психічні розлади, зосереджуються на питаннях лікування та реабілітації. Громадські суди поєднують завдання лікування, відповідальності місцевої громади, підзвітності та підтримки як сторін у справі, так і жертв. Суди у справах про злочини на сексуальному ґрунті застосовують судовий моніторинг та обов'язкові для виконання програми і пробацію, які забезпечують дотримання встановлених для особи обмежень, а також спрощують доступ підконтрольних їм осіб до відповідних послуг. Центром уваги судів у справах про торгівлю людьми є потерпілі, при цьому справи досить часто вирішуються без пред'явлення кримінальних обвинувачень. Альтернативні програми для неповнолітніх займаються специфічними потребами підлітків, які потрапили до системи кримінального судочинства.

Єдина судова система віддана принципам відправлення правосуддя в судах відновлювального правосуддя, одночасно дбаючи про підвищення безпеки населення.

Community Court

Overview

Community Courts combine conventional punishments with alternative sanctions and on-site treatment and training in an effort to break the “revolving door” cycle of crime.

They are a collaboration between traditionally separate entities, including citizens, criminal justice agencies, businesses, local civic organizations, government entities, and social service providers which results in neighborhood-focused problem solving

By, for example, sentencing low-level offenders to community service, Community Courts address local concerns in a way that:

Громадські суди

Загальний огляд

Прагнучи припинити обертання «турнікету» рецидивів, громадські суди поєднують традиційні види покарання з альтернативними санкціями та проходженням курсів лікування та навчання безпосередньо за місцем проживання правопорушників. Вони забезпечують взаємодію між традиційно відокремленими один від одного інститутами, включаючи громадськість, підрозділи системи кримінального правосуддя, приватні підприємства, місцеві громадські організації, державні відомства та провайдерів соціальних послуг завдяки чому працюють програми, наріжним каменем яких є рішення вихідних проблем на рівні мікрорайонів.

Наприклад, засуджуючи дрібних правопорушників до громадських робіт, громадські суди розв'язують місцеві проблеми таким чином, щоб:

- **strengthens the court's relationship with the community;**
- **increases community confidence in the criminal justice system;**
- **enhances appreciation of how crime affects victims and communities;**
- **provides faster dispositions and innovative sanctions;**
- **shows visible compliance with court ordered sanctions and sentences;**
- **increases community access to the criminal justice system; and**
- **improves the quality of life for the entire community.**

- **зміцнювати стосунки суду з громадою;**
- **підвищувати довіру громади до системи кримінального судочинства;**
- **поглиблювати розуміння наслідків злочинності для потерпілих та місцевої громади;**
- **прискорювати прийняття судових рішень та запроваджувати інноваційні санкції;**
- **забезпечувати наочність виконання санкцій та вироків, ухвалених судами;**
- **спрощувати доступ громади до системи кримінального судочинства;**
- **поліпшувати якість життя місцевої громади в цілому.**

Many Community Courts house an array of non-traditional programs, such as community mediation, job training and placement, drug treatment and homeless outreach, all of which are rigorously monitored by the court in order to address problems that often underlie individuals' criminal behavior. Services specifically targeted for youth include job readiness, substance abuse and HIV prevention and tutoring and mentor programs.

New York is a national and international leader in the development of Community Courts. The Midtown Community Court, located in Manhattan, was the first community court to have been implemented in the United States and has been addressing quality-of-life issues since 1993, while the Red Hook Community Justice Center in Brooklyn was the nation's first multi-jurisdictional community court, with a single judge to hear criminal, housing and family cases. Since then courts have been piloted or planned in nearly three dozen U.S. cities and several countries, including South Africa, Canada, Australia and the United Kingdom.

Багато судових установ мають низку нетрадиційних програм, таких як медіація в громаді, професійне навчання та працевлаштування, лікування від наркозалежності та робота з безхатченками, при цьому вся ця діяльність ретельно контролюється судом для виявлення та усунення проблем, які часто лежать в основі кримінальної поведінки людей. До послуг, адресованих окремо молоді, відносяться програми готовності до праці, профілактики наркозалежності та ВІЛ-інфікування, так само як програми т'юторства та наставництва.

Нью-Йорк є національним та міжнародним лідером в розбудові громадських судів. Першим громадським судом, створеним в Сполучених Штатах, був громадський суд Мідтаун, розташований в центральній частині Мангетену (Мідтаун); цей суд опікується питаннями якості життя з 1993 року, в той час як Центр правосуддя району Ред Гук в Брукліні був першим в країні мультиюрисдикційним громадським судом, в якому один суддя слухав і кримінальні, і житлові і сімейні справи. Відтоді формування таких судів було реалізоване або заплановане приблизно в трьох десятках американських міст та в кількох країнах, включаючи Південну Африку, Австралію та Сполучене Королівство.

Drug Treatment Courts

New York State leads the nation in the expansion and implementation of drug courts into daily court operations.

Drug courts use a collaborative approach to treatment involving defense attorneys, prosecutors, treatment and education providers, and law enforcement officials. Non-violent offenders voluntarily enter the program in which rules are clearly defined and a contract between the offender, attorneys, the District Attorney and the court is signed.

Results from these treatment programs have been overwhelmingly positive. A 2003 study of six drug courts conducted by the Center for Court Innovation demonstrates that the rates at which drug court graduates re-offend are significantly reduced. Based on the accomplishments of drug court treatment, these courts are being opened throughout the country.

There are 141 drug courts in operation statewide.

Types of Drug Treatment Courts in New York State

Criminal Drug Treatment Courts

Defendants facing felony or misdemeanor charges where drug addiction is a component of their offense may be eligible to participate in a criminal DTC program. Those who successfully complete their drug treatment court program may have their charges dismissed or reduced or may receive a reduction in their sentence.

Суди у справах про лікування від наркозалежності

Штат Нью-Йорк займає перше місце в країні за кількістю та розширення підсудності судів у справах наркозалежних та за залученням цих судів до традиційної судової системи.

Ці суди підходять до лікування як до спільного завдання, яке вирішують адвокати, прокурори, провайдери лікувальних та освітніх послуг, а також правоохоронні органи. Непричетні до насильницьких злочинів правопорушники добровільно приєднуються до програми з чітко визначеними правилами, підписуючи контракт, в якому другою стороною виступають адвокати, окружний прокурор та суд.

Результати цих програм лікування в своїй переважній більшості є позитивними. В 2003 році Центр судових інновацій провів дослідження, згідно якого показники повторних злочинів, вчинених випускниками програм суду у справах про лікування від наркозалежності, значно зменшилися. Зараз, з огляду на досягнення, продемонстровані цими судами, аналогічні суди відкриваються по всій країні.

Загалом в штаті існує 141 суд у справах наркозалежних.

Типи судів у справах про лікування від наркозалежності в штаті Нью-Йорк

Кримінальні суди у справах про лікування від наркозалежності (DTC)

Критеріям для відбору до програм кримінальних DTC можуть відповідати обвинувачувані в серйозних або дрібних правопорушеннях, коли наркозалежність розглядається як одна з причин їх скоєння. Тим, кому вдається успішно пройти визначену судом програму лікування від наркозалежності, можуть розраховувати на зняття обвинувачень або на зменшення їх обсягу, або на пом'якшення вироку.

In October 2009, a new law, Criminal Procedure Law, Article 216: Judicial Diversion Program for Certain Felony Offenders, authorizes a court to divert eligible felony offenders into substance abuse treatment programs.

Young Adult Drug Treatment Courts are operational in several of the criminal courts. These courts target defendants in the 16- to 21-year-old population.

Family Drug Treatment Courts

Family drug treatment courts (FDTC) target respondents in neglect petitions where substance abuse is a component of the allegations. Respondents who successfully complete the program are reunited with their children in the great majority of cases. Additionally, successful participants in the FDTC program often receive more liberal contact with their children prior to graduation.

Juvenile Drug Treatment Courts

Participants in the juvenile drug treatment courts (JDTC) are facing either Juvenile Delinquency (JD) or Person In Need of Supervision (PINS) petitions in the Family Court where substance abuse forms some component of the pending petition. Successful participation in the juvenile drug treatment court program generally results in the dismissal of the pending petition.

З жовтня 2009 року новий закон про Кримінальне судочинство в статті 216 «Альтернативна судова програма для певних осіб, які скоїли серйозні правопорушення», дозволяє суду направляти до програм лікування таких, що обвинувачуються в серйозних правопорушеннях осіб, які підпадають під критерії відбору.

При деяких кримінальних судах працюють Суди у справах про лікування від наркозалежності старших підлітків та повнолітніх молодих людей. Увага цих судів зосереджена на особах у віці від 16 до 21 року.

Суди в справах про возз'єднання сімей через лікування від наркозалежності

Суди в справах про возз'єднання сімей через лікування від наркозалежності (FDTC) займаються справами обвинувачуваних в нехтуванні сімейними обов'язками, коли складовою обвинувачень є зловживання наркотиками. В переважній більшості випадків ті, кому вдається успішно пройти програму, знов повертаються до своїх дітей. Крім того, успішні учасники програми FDTC, як правило, менше обмежуються в контактах із своїми дітьми ще до закінчення програми.

Ювенальні суди у справах про лікування від наркозалежності

Учасники програм судів у справах про лікування від наркозалежності неповнолітніх (JDTC) – це особи, проти яких подані заяви із згадкою про зловживання наркотиками, на основі або норм про делінквентність неповнолітніх (JD) або норм про осіб, що потребує нагляду (PINS). Як правило, успішна участь в програмі лікування неповнолітніх від наркозалежності тягне за собою відхилення зазначених заяв

Opioid Courts

New York State opened the first opioid court in the nation May 2017 in Buffalo.

The Buffalo Opioid Intervention Court provides immediate intervention, treatment, and medication for defendants who screen positive for opioids and staff feel are at risk of overdose or addiction. The University of Buffalo School of Family Medicine (UBFM), a grant partner, contributes key staff positions. Those staff members provide daily case management for program participants and link those participants to medication assisted treatment (MAT) within 48 hours of arraignment when indicated.

Bronx County has one of the highest number of opioid-related overdoses and deaths in the state.

The Bronx Opioid Avoidance and Recovery Court is a collaboration between the court, prosecutors, and the defense bar.

Defendants charged with misdemeanor drug possession are diverted to existing treatment services. Because only misdemeanor offenders are eligible, charges are generally dismissed upon completion of the recommended intervention

Family Treatment Courts

Families involved in the child welfare system and affected by parental substance use disorders face a difficult journey towards achieving their recovery and reunification goals.

Family Treatment Courts (FTCs) provide a

Суди у справах про опіоїдною залежність

Перший в країні суд у справах про опіоїдною залежність був відкритий в штаті Нью-Йорк, в місті Буффало, в травні 2017 року.

Суд Буффало у справах про опіоїдну залежність забезпечує обвинувачуванім з позитивним результатом тесту на опіати, які наближаються, за спостереженнями фахівців, до стану передозування або залежності, невідкладну допомогу, лікування та медикаменти. Школа сімейної медицини при Університеті Буффало (UBFM), партнер в грантовій програмі, надає ключових спеціалістів для роботи в програмі. Ці фахівці щоденно ведуть справи учасників програми та направляють їх на курс замісної терапії (MAT) в разі наявності показників для цього протягом 48 годин після пред'явлення обвинувачень.

Найбільша в штаті кількість випадків передозувань та пов'язаних з опіатами смертей припадає на округу Бронкс.

Суд Бронксу з попередження та лікування опіоїдної залежності є платформою взаємодії між судом, прокуратурою та адвокатурою. Обвинувачувані, яким закидаються проступки, пов'язані з володінням наркотиками, направляються до наявних лікувальних служб. Оскільки критеріям участі в програмі відповідають тільки обвинувачувані в дрібних правопорушеннях, ці обвинувачення, зазвичай, знімаються після проходження рекомендованого лікування.

Суди в справах про сімейне лікування від наркозалежності

Сім'ям, які потрапляють до системи опіки над дитиною, ураженим розладами внаслідок вживання психотропних речовин, доводиться долати важкий шлях, щоб позбутися залежності та отримати право на возз'єднання із своїми дітьми. Напрямок для досягнення позитивних

pathway for achieving positive outcomes through interagency collaboration, coordinated and comprehensive service delivery, effective drug testing and enhanced accountability.

Family Treatment Courts demonstrably improve child welfare outcomes and promote recovery.

These outcomes include higher rates of participation and longer stays in substance use disorder treatment, higher rates of family reunification, and reductions in length of stay for children in out-of-home-placement.

In the FTC model, a multidisciplinary team assembled by the court meets to review each case and to coordinate service plans, monitor progress and take corrective actions when necessary.

Well-functioning FTCs draw information and support from all system partners to address the specific needs of a family.

The team, in addition to the legal professionals, may include SUD treatment providers, child welfare caseworkers, mental health professionals, social services agency staff, child/youth service providers, and domestic violence prevention program staff.

The team works with the family to identify strengths and to devise a case plan that addresses the needs of both parent(s) and child(ren). The team meets regularly with the parent(s) to coordinate services and assess progress, providing regular opportunities to address challenges. The team communicates information to the monitoring judge in a timely fashion.

In New York, parents voluntarily enter the program and agree to increased court participation, SUD treatment, intensive case management and, in many cases, peer support.

результатів за допомогою міжвідомчої взаємодії, скоординованого та комплексного надання послуг, результативного тестування на наркотичні речовини та досконалої системи звітності пропонують суди у справах про сімейне лікування (FTC). Ці суди з очевидністю дають бажані результати в ракурсі добробуту дітей та сприяють позбавленню від залежності. До зазначених результатів відносяться збільшення кількості учасників програм та тривалості перебування в програмах лікування від наркозалежності, підвищення показників возз'єднання сімей та скорочення тривалості перебування дітей в закладах опіки над дітьми поза домівкою.

Модель FTC передбачає формування судом багатодисциплінарної команди, яка спільно оцінює кожний випадок та узгоджує плани обслуговування, контролює хід лікування та коригує курс в разі необхідності. Добре відлагоджені групи FTC черпають інформацію та підтримку від всіх своїх системних партнерів для того, щоб адекватно задовольнити потреби кожної окремої сім'ї. До складу таких груп, окрім фахівців-юристів, можуть входити провайдери лікування психічних відхилень, пов'язаних з неможливістю контролювати вживання алкоголю або наркотичних речовин(SUD), соціальні працівники з опіки над дітьми, спеціалісти в царині психічного здоров'я, персонал агенцій з надання соціальних послуг, структури з надання послуг для дітей/молоді, а також персонал програм запобігання сімейному насильству. Така команда працює із сім'єю над пошуком сильних сторін та розробкою планів для конкретного випадку з врахуванням потреб як батьків, так і дітей. Команда проводить регулярні зустрічі з батьками, на яких узгоджуються послуги та оцінюються проміжні результати, завдяки чому виникає можливість поскаржитися на недоліки. У відповідності до встановленого графіку, команда передає інформацію судді-куратору.

В штаті Нью-Йорк батьки добровільно приєднуються до програми та дають згоду на активніший судовий нагляд, на лікування SUD, інтенсивний фаховий супровід, а також, в багатьох випадках, на допомогу «рівний

The FTC team agrees to help both parents and their children to navigate systemic barriers that parents face, such as securing safe housing, adequate medical care, and children and youth services. The team can also facilitate family/parenting time and promote access to evidence-based parenting services.

Division of Policy and Planning supports the existing Family Treatment Courts and assists with the development of new Family Treatment Courts. New Family Treatment Court initiatives include applying the FTC National Standards and implementing a statewide strategic plan for Family Treatment Courts.

Human Trafficking Intervention Courts

Overview

Human traffickers exploit vulnerable domestic and foreign nationals both in the United States and abroad by compelling victims to engage in commercial sex.

Individuals with and without legal status have been identified as trafficking victims from almost every region of the world. According to the U.S. Department of State's 2020 "Trafficking in Persons Report". The top three countries of origin are:

- United States
- Mexico
- Honduras

Among the populations in the United States' most vulnerable to human trafficking:

- children in the child welfare and juvenile justice systems, including foster care

рівному». Команда FTC надає згоду допомагати обом батькам та їхнім дітям в вирішенні системних задач, які постають перед батьками, наприклад, забезпечення безпечного житла, адекватна медична допомога, послуги для дітей та підлітків. Крім того, команда може організовувати графік сімейного догляду за дітьми та сприяти в отриманні науково перевірених послуг навчання правильним батьківським навичкам.

Управління з регуляторних принципів та планування надає підтримку судам в справах про сімейне лікування від наркозалежності, які вже існують, та допомагає в формуванні нових судів цього типу. Ініціативи з формування нових судів в справах про сімейне лікування від наркозалежності націлені, окрім іншого, на застосування судами FTC національних стандартів та на реалізацію стратегічного плану діяльності цих судів в усьому штаті.

Суди у справах про торгівлю людьми

Загальний огляд

Торговці людьми злочинно наживаються на примусі представників уразливих груп як із США, так і з-за кордону до комерційного сексу.

Жертвами торгівлі людьми були визнані представники майже всіх регіонів світу. Згідно із звітом Державного департаменту США від 2020 року «Звіт про торгівлю людьми», до першої трійки країн походження цих жертв входять:

- Сполучені Штати Америки
- Мексика
- Гондурас

Найуразливішими до торгівлі людьми групами населення США є:

- діти в програмах державного піклування та в системі ювенального правосуддя, включаючи дітей, розміщених в патронатних сім'ях
- такі, що втекли з дому та бездомні підлітки
- діти іноземців без супроводу та без

- runaway and homeless youth
- unaccompanied foreign national children without lawful immigration status
- individuals seeking asylum
- American Indians and Alaska Natives, particularly women and girls
- individuals with substance use issues
- migrant laborers, including undocumented workers and participants in visa programs for temporary workers
- foreign national domestic workers in diplomatic households
- persons with limited English proficiency
- persons with disabilities
- LGBTI individuals
- victims of intimate partner violence or domestic violence

Advocates report a growing recognition of trauma bonding, which occurs when a trafficker uses rewards and punishments in cycles of abuse to foster a powerful emotional connection with the victim.

Despite New York legislation that criminalizes sex trafficking, and removes the requirement that prove force, fraud, or coercion for victims under 18 years old, the Unified Court System finds that arrests for sex trafficking remain relatively low, perhaps due to difficulties in identifying and investigating this crime.

Historically, the Unified Court System has found that the purchasers of commercial sex were arrested about half as often as those

узакононого імміграційного статусу

- особи в пошуках притулку
- американські індіанці та представники корінного населення Аляски, особливо жінки та дівчата
- особи, які мають проблеми з вживанням алкоголю та психотропних речовин
- робочі мігранти, включно з робітниками, які працюють нелегально, та з учасниками візових програм для тимчасових робітників
- іноземці, які працюють в домогосподарствах сімей дипломатів
- особи, які погано володіють англійською мовою
- особи з інвалідністю
- особи, що належать до ЛГБТІ
- жертви насильства з боку сексуальних партнерів або домашнього насильства

Правники повідомляють про зростання випадків травматичної прив'язаності, яка настає в разі попереминого використання торгівцем в ході експлуатації жертви винагород та покарань для того, щоб сформувати потужну емоційну близькість з нею.

Законодавство штату Нью-Йорк визнає торгівлю людьми в цілях сексуальної експлуатації злочином, для кваліфікації якого не обов'язково доводити факти використання сили, обману або примусу, якщо жертвою є особа віком до 18 років; тим не менше, дослідження в рамках єдиної судової системи вказують на відносно незначні строки покарання винних в цьому злочині, що може пояснюватися складністю встановлення фактів таких злочинів та їх розслідувань.

Ретроспективні дослідження єдиної судової системи вказують на те, що покупці послуг комерційного сексу потрапляли під арешт вдвічі менше, аніж особи, зайняті проституцією.

engaged in prostitution.

However, in 2020, perhaps due to the pandemic, not only was there was a substantial decrease in the number of prostitution-related arrests, but the number of arrests for patronizing a person engaged in prostitution was approximately the same as the number of prostitution-related arrests.

- **330 prostitution-related arrests** [This figure includes arrests for Unauthorized Practice of a Licensed Profession (ED 6512), Prostitution (PL 230.00 & 230.03), and Loitering (PL 240.37)]

- **316 arrests for patronizing a person engaged in prostitution** [This figure includes arrests for Patronizing a Prostitute (PL 230.04, 230.05, 230.08, 230.11 & 230.12)]

- **100 arrests for compelling, permitting, or promoting prostitution** [This figure includes arrests for Promoting Prostitution (PL 230.19, 230.20, 230.25 & 230.30), Compelling Prostitution (PL 230.33) and Permitting Prostitution (PL 230.40)]

- **14 arrests for sex trafficking** [This figure includes arrests for Sex Trafficking (PL 230.34)]

The Unified Court System's Human Trafficking Intervention Courts (HTICs) are committed to ensuring trauma-informed responses to justice-involved victims of sex trafficking. By building upon lessons learned in Drug Treatment Courts, Domestic Violence Courts, and Mental Health Courts, HTICs incorporate the key principles of problem-solving courts (i.e., specially trained judges, judicial monitoring, and linkages to services) to address the unique needs of this vulnerable population. In that regard, the Office for Justice Initiatives - Division of Policy and Planning works closely with local courts to develop new strategies to identify and improve

Правда, в 2020 році, можливо, через пандемію, не тільки зменшилась кількість арештів за зайняття проституцією, а ще й кількість клієнтів, заарештованих за використання послуг проститутток, була майже такою ж самою, як і кількість заарештованих за проституцію.

- **330 арештів за зайняття проституцією** [Ця цифра включає в себе арешти за зайняття ліцензованою професією без належного дозволу (ED 6512), проституцію (PL 230.00 & 230.03), та бродяжництво (PL 240.37)]

- **316 арештів за використання послуг особи, що займається проституцією** [Ця цифра включає в себе арешти клієнтів, які використовували послуги проститутки (PL 230.04, 230.05, 230.08, 230.11 & 230.12)]

- **100 арештів за примус до проституції, сприяння зайняттю проституцією за сприяння сутенерство** [Ця цифра включає в себе арешти за сутенерство (PL 230.19, 230.20, 230.25 & 230.30), примус до проституції (PL 230.33) та сприяння зайняттю проституцією (PL 230.40)]

- **14 арештів за торгівлю людьми для сексуальної експлуатації** [Ця цифра включає в себе арешти за торгівлю людьми в цілях сексуальної експлуатації (PL 230.34)]

Суди єдиної судової системи у справах про торгівлю людьми (НТІС) постійно розробляють заходи допомоги жертвам торгівлі сексуальними послугами з врахуванням можливості наявності в таких осіб істотної психологічної травми. Спираючись на досвід, накопичений судами у справах про лікування від наркозалежності, про домашнє насильство, про лікування психічного здоров'я, НТІС дотримуються головних принципів відновлювального правосуддя (як-от спеціалізація суддів, судовий контроль та взаємодія з необхідними службами) для задоволення дуже специфічних потреб цієї уразливої групи населення. В цьому відношенні Офіс судових ініціатив при Управлінні з

services for trafficking survivors who enter the criminal and/or family justice systems.

Mental Health Courts

Overview

New York State's Mental Health Courts (MHCs) seek to improve safety, court operations, and the well-being of justice-involved individuals living with mental illness by linking them with court-supervised, community-based treatment. Eligible defendants are those living with a mental illness that is related to their current criminal justice involvement and whose participation in the MHC will not create an increased risk to public safety.

The impetus behind each MHC reflects local needs and priorities. For example, some MHCs originated in places where Drug Treatment Courts faced challenges presented by participants with co-occurring mental illness and substance use disorders. Others MHCs were designed to help alleviate overcrowding in the local jail.

Virtually all MHCs, however, have identified some combination of the following goals:

- **Improve public safety:** Many people living with mental illness repeatedly cycle through the criminal justice system. Linking these individuals to community-based services and treatment is designed to reduce this cycle of recidivism.
- **Reduce length of time in jail or prison for offenders with mental**

нормотворчості та планування тісно співпрацює з місцевими судами для розробки нових стратегій визначення та вдосконалення послуг для жертв торгівлі людьми, які потрапляють в поле зору систем кримінального та/або сімейного правосуддя.

Суди у справах осіб з психіатричними захворюваннями

Загальний огляд

Метою судів у справах осіб з проблемами психіатричного здоров'я (МНС) штату є підвищення безпеки громадян, якості роботи судів, а також добробуту тих громадян, які страждають на психічні захворювання та стали об'єктом уваги судів, шляхом їх направлення під опіку систем лікування під судовим наглядом за місцем проживання. Критерієм для відбору обвинувачуваних є наявність психічного захворювання, яке має стосунок до їхніх поточних кримінальних справ, за умови, що їхня участь в програмах МНС не створить додаткових ризиків для безпеки громадян.

Початковий імпульс для формування кожного МНС генерується місцевими потребами та пріоритетами. Наприклад, деякі МНС виникли там, де суди у справах про лікування від наркозалежності наразилися на істотні складнощі через те, що до них потрапили особи, які страждали на психічні розлади та на розлади через вживання психотропних речовин одночасно. Подекуди МНС були покликані впоратися з перенаселенням місцевих в'язниць. Втім, фактично всі МНС визначили для себе наступні цілі в тому або іншому поєднанні:

- **Підвищення безпеки громадян:** Багато людей, які живуть з психічними захворюваннями, постійно повертаються під опіку системи кримінального правосуддя. Для того, щоб розірвати цей цикл рецидивів, такі особи будуть направлятися до громад з їхніми місцевими службами та лікуванням.
- **Скорочення строків ув'язнення для правопорушників з психічними**

illness: MHCs seek to reduce both the frequency of arrests and the duration of incarceration of justice-involved individuals living with mental illness for whom community-based treatment is an appropriate alternative to incarceration.

- **Use overtaxed criminal justice resources more efficiently:** MHCs reduce the frequency of contacts between law enforcement and people living with mental illness, improve court operations in cases involving justice-involved people with mental illness, and minimizes strains on correctional facilities caused by incarcerating people living with mental illness.
- **Improve the courts' ability to identify, assess and monitor offenders with mental illness:** By equipping courts with the tools necessary to perform meaningful assessments, identify appropriate treatment options, and make connections to the mental health system, MHCs provide judges with the means to make more informed decisions about cases involving justice-involved individuals living with mental illness.
- **Improve quality of life for people living with mental illness:** MHCs seek to reverse the recent trend toward “criminalization” of mental illness, a term that describes society’s use of the criminal justice system to respond to behaviors associated with or caused by mental illness. Instead of incarcerating justice-involved individuals living with mental illness, MHCs help to connect them to community-based treatment and support services that encourage recovery.

захворюваннями: МНС прагнуть зменшити як частоту арештів, так і тривалість ув’язнення правопорушників з психічними захворюваннями, для яких лікування за місцем проживання буде належною альтернативною позбавленню волі.

- **Ефективніше використання перевантажених ресурсів системи кримінального судочинства:** МНС зменшують частотність контактів між правоохоронцями та людьми, які живуть з психічними захворюваннями, полегшують роботу суду в справах осіб з психічними захворюваннями, які потрапили до системи правосуддя, а також зводять до мінімуму навантаження на виправні заклади, спричинене необхідністю тримати зазначених осіб під вартою.
- **Підвищення спроможності судів виявляти, обстежувати та контролювати правопорушників з психічними захворюваннями:** Завдяки тому, що МНС озброюють суди інструментарієм, необхідним для проведення результативного обстеження, визначення доцільних варіантів лікування та налагодження зв’язків з системою психічного здоров’я, судді отримують засоби для прийняття більш поінформованих рішень у справах правопорушників з психічними захворюваннями.
- **Підвищення якості життя для людей, які живуть з психічними захворюваннями:** МНС прагнуть змінити на протилежну нещодавню тенденцію «криміналізувати» психічне захворювання: під цим терміном розуміється використання суспільством системи кримінального судочинства для реагування на поведінку, пов’язану з психічним захворюванням або спричинену ним. Замість того, щоб позбавляти волі осіб з психічними захворюваннями, які потрапили до системи судочинства, МНС сприяють їх виведенню на послуги лікування за

- **Improve coordination between the mental health and criminal justice systems:** In bringing together criminal justice and mental health stakeholders and involving many parties in the planning and implementation process, MHCs are catalysts for cross-training and systems improvement programs.

місцем проживання та на інші допоміжні послуги, які сприяють одужанню.

- **Поліпшення координації між системами лікування психічних захворювань системами та кримінального правосуддя:** Налагоджуючи зв'язки між учасниками систем кримінального правосуддя юстиції та особами, задіяними в системі психічного здоров'я, а також долучаючи багато інших сторін до процесів планування та реалізації програм, МНС виступають в ролі каталізатора заходів з перехресного навчання та програм удосконалення цих систем.

Coordinated Planning and Administration

Mental Health Courts require collaboration among a broad-based group of stakeholders: judges; court administrators; prosecutors; defense attorneys; public mental health and substance abuse agencies; community-based providers of mental health treatment, substance abuse treatment and related services; law enforcement, corrections and probation agencies; people with mental illness, their family members and mental health advocates; crime victims; and other community members. Involvement of these stakeholders in the planning and operations of a Mental Health Court will help ensure that the resources and activities of the court are coordinated with those of other criminal justice and mental health agencies working with offenders with mental illness.

The planning process for Mental Health Courts should include creating a local working group of stakeholders assist in the creation of program guidelines and the development of cross-training programs.

A team of court personnel will create a planning document that serves as a guide to the implementation and operations of the court.

Координація планування та керування

Суди у справах осіб з проблемами психічного здоров'я потребують взаємодії широкого кола різноманітних зацікавлених сторін: суддів; апаратів судів, прокурорів, адвокатів, державних установ, що лікують хворих з психічними розладами та розладами внаслідок зловживання психотропними речовинами; місцевих провайдерів послуг з лікування психічних захворювань, служб, які лікують та супроводжують залежних від психотропних речовин осіб; правоохоронців, виправних установ та відомств пробації; осіб з психічними захворюваннями, членів їхніх сімей та правозахисників, що працюють в області психічного здоров'я; жертв злочинів та інших представників місцевих громад. Залучення цих зацікавлених осіб до планування та діяльності суду у справах осіб з психічними захворюваннями забезпечить координацію ресурсів та заходів суду з ресурсами та заходами інших відомств кримінального правосуддя та організацій-провайдерів послуг ментального здоров'я, які працюють з правопорушниками, що страждають на психічні захворювання. Процес планування в судах у справах осіб з психічними захворюваннями має передбачати формування місцевої групи зацікавлених осіб, яка допомагатиме у формулювання керівних принципів програм та

в розробці програм перехресної підготовки. Група працівників суду має створити планувальний документ, який працюватиме як дороговказ на шляху формування та діяльності суду.

Target Population

Eligibility criteria for Mental Health Courts are based on the specific nature of the criminal offense and the nature and severity of a person's mental illness.

Mental Health Courts should target individuals whose mental illness is related to their current criminal justice involvement and whose participation in the court will not create an increased risk to public safety.

Referral, Screening and Assessment

Defendants with mental illness cannot be identified on the basis of their criminal charges, and their symptoms and/or psychiatric history may not be readily apparent to lawyers and judges. In order to identify potential Mental Health Court participants, Mental Health Courts should ascertain all possible referral sources and develop tools and procedures for identifying, referring, and screening such individuals.

Mental Health Courts should also have resources available for thorough psychosocial and/or psychiatric assessments of potential participants so that the court can determine whether an individual is eligible for participation and understand what community-based services will be required to meet the individual's treatment goals and the community's public safety goals.

Цільова група

Критерії підсудності судів у справах осіб з психічними захворюваннями базуються на конкретному характері скоєного злочину та на природі і тяжкості психічного захворювання особи. Суди у справах осіб з психічними захворюваннями повинні зосереджувати свою роботу на особах, психічний стан яких має відношення до їхньої поточної кримінальної справи, і участь яких в програмах суду не створить додаткових ризиків для безпеки громадян.

Направлення, перевірка та оцінка

Обвинувачуваних з психічними захворюваннями неможливо виявити на основі пред'явлених їм обвинувачень, а їхня симптоматика та/або історія психічного захворювання не обов'язково будуть очевидними для юристів та суддів. Для виявлення потенційних учасників провадження суду у справах осіб з психічними захворюваннями, цей суд має встановити всі потенційні джерела, з яких до нього направлятимуться справи, а також розробити інструментарій і процедури для виявлення таких осіб, передання їхніх справ та остаточного відбору. Крім того, суди у справах осіб з психічними захворюваннями повинні мати в наявності ресурси для ретельного психосоціального та/або психіатричного обстеження потенційних учасників своїх програм для того, щоб визначити придатність особи до участі в них, також щоб зрозуміти, які послуги за місцем проживання потрібні для того, щоб досягти цілей лікування саме цієї особи одночасно з цілями забезпечення безпеки місцевої громади.

Individualized Treatment Plans

Individualized treatment plans that balance individual treatment goals and public safety goals are one of the cornerstones of Mental Health Courts. These plans set forth treatment-related objectives and court mandates that must be achieved by the Mental Health Court participant prior to successful completion and graduation from the program.

Courts and the community-based service providers working with mental health court participants may need to adjust individualized treatment plans as clinical needs change during an individual's participation in a Mental Health Court.

Індивідуалізовані плани лікування

Одним з наріжних каменів судів у справах осіб з психічними захворюваннями є індивідуалізовані плани лікування, які забезпечують баланс між цілями лікування та цілями громадської безпеки. Ці плани визначають пов'язані з лікуванням завдання та встановлені судом обмеження, яких має дотримуватись учасник для успішного завершення програми та звільнення від її подальшого проходження. Суди та надавачі послуг за місцем проживання учасників програм судів у справах осіб з психічними захворюваннями, які працюють з цими учасниками, можуть вносити до індивідуалізованих планів лікування зміни з огляду на зміни в схемах лікування особи, долученої до програми цього суду.

Informed Choice and Voluntary Participation

A person's decision to participate in a Mental Health Court must be voluntary and based on informed choice. Mental Health Courts will establish procedures for ensuring that each participant fully understands the terms of participation, including the impact on his/her criminal case and the proposed treatment alternatives. In particular, Mental Health Courts must address issues of competency prior to a defendant's enrollment in the program.

Поінформований вибір та добровільна участь

Людина має приймати рішення про участь в програмі суду добровільно та на основі поінформованого вибору. Зазначеним судам належить застосовувати підхід, який дасть їм можливість переконатися в розумінні учасником умов його участі у програмі, включаючи вплив, який така участь справить на хід його кримінального провадження, а також різні запропоновані варіанти лікування. Зокрема, суди мусять дослідити питання готовності підсудного до участі в програмі, перш ніж його буде до неї включено.

Terms of Participation

Terms of participation in a Mental Health Court are based on both criminal justice criteria and mental health considerations. Mental Health Courts will develop program guidelines regarding whether participation takes place before or after a plea and/or sentencing, the length of the court's treatment

Умови участі в програмах

Умови участі в програмах суду у справах осіб з психічними захворюваннями визначаються на основі як критеріїв кримінального судочинства, так і на основі показників стану психічного здоров'я. Зазначеним судам належить розробляти керівні принципи програм, які матимуть свою специфіку залежно від того, чи передбачається участь особи в програмі до або

mandate, requirements for graduation from the courts, rewards for successful completion of all court mandates, and consequences for failing to comply with or complete court mandates.

Linking to Community-Based Services

Participants in Mental Health Courts need to be connected to a wide array of individualized, adequate, and appropriate treatments and services, including mental health treatment, substance abuse treatment, case management services, supported housing, educational and vocational services, and assistance with public benefits.

Mental Health Courts must work closely with service providers to ensure that individuals obtain appropriate services throughout their participation in a Mental Health Court.

Information Sharing and Confidentiality

Mental Health Courts can best meet both their individual treatment goals and their public safety goals when court staff, lawyers and community-based service providers regularly share appropriate information about participants. As Mental Health Courts develop procedures for regular sharing of information, they must also create protocols to protect participants' confidential medical, mental health and substance abuse treatment information.

після визнання нею винуватості та/або винесення вироку, яку тривалість лікування визначить суд, критерії, що визначають успішне закінчення програми, які заохочення можуть передбачатися за успішне дотримання всіх вимог, встановлених судом, а також якими будуть наслідки в разі недотримання всіх вимог суду або не завершення всього курсу програми.

Прив'язка до послуг за місцем проживання

Учасників програм судів у справах осіб з психічними захворюваннями необхідно підключати до широкого масиву індивідуально підібраних, адекватних та належних лікувальних курсів та послуг, включно з лікуванням психічного здоров'я, лікуванням від наркозалежності, послугами із супроводу учасників, житлом із забезпеченням систем підтримки, що дозволяють незалежне проживання за межами стаціонарів, а також з допомогою в отриманні належних пільг від держави. Суди у справах осіб з психічними захворюваннями мусять тісно взаємодіяти з надавачами зазначених послуг для того, щоб пересвідчуватись в отриманні особами належних послуг протягом всього періоду їхньої участі в програмах цих судів.

Обмін інформацією та конфіденційність

Як цілі індивідуального лікування, так і цілі громадської безпеки будуть досягатися максимально тоді, коли працівники судів, правники та надавачі послуг за місцем проживання підсудних будуть постійно обмінюватися інформацією про учасників своїх програм. З розробкою судами процедур для регулярного обміну інформацією, ці суди мусять встановлювати протоколи на захист конфіденційності відомостей про надані медичні послуги, а також послуги з психіатричного лікування та з лікування від наркозалежності.

Judicial Monitoring and Motivating Compliance

Judicial monitoring and the coordination of judicial and clinical actions to motivate compliance with treatment provide another cornerstone of Mental Health Courts.

Mental Health Courts will consider information received from service providers when implementing graduated rewards and sanctions to motivate compliance with court mandates.

Evaluation

Mental Health Courts will establish case tracking and data collection procedures. These procedures will enable court personnel and key stakeholders to ensure that relevant information flows continuously, quickly and reliably to and from the judge and to allow for an evaluation of the court.

Opioid Courts

Overview

Effectively treating opioid use disorder (OUD) and preventing overdose requires a collaborative approach across systems.

Opioid Courts have become an opportunity to address this public health crisis and prevent overdose deaths by rapidly linking participants to evidence-based treatment including Medication for Addiction Treatment (MAT) and other recovery support services.

New York State opened the country's first opioid intervention court in Buffalo in 2017. Created with the explicit goal of saving lives, the Buffalo Opioid Court relies on day-of-

Судовий контроль та заохочення до відданості програмам

Судовий контроль та узгодження судових та лікувальних заходів з метою заохочення до відданості курсу лікування є ще одним наріжним каменем роботи судів у справах осіб з психічними захворюваннями. В своїх рішеннях про заходи заохочення для успішних учасників програм та про санкції, спрямовані на забезпечення дотримання встановлених судом обмежень, суди мають брати до уваги інформацію, отриману від надавачів відповідних послуг.

Оцінка

Судам у справах осіб з психічними захворюваннями належить визначати процедури відстеження виконання програм та збирання даних. Такі процедури дадуть судовим працівникам та головним зацікавленим особам можливість переконуватися в тому, що судді відправляють та отримують безперервну, своєчасну та достовірну інформацію, завдяки чому суд має можливість оцінювати реальний стан справ.

Суди у справах осіб з опіоїдною залежністю

Загальний огляд

Результативне лікування розладів, пов'язаних з опіоїдною залежністю (OUD) та попередження випадків передозування вимагають наскрізної взаємодії між різними системами. Можливості для виходу з кризи в системі охорони здоров'я та попередження смертей внаслідок передозування відкрилися із створенням судів у справах про опіоїдну залежність, які можуть швидко передавати учасників їхніх програм під опіку системи доказової медицини, включаючи програми замісної терапії (MAT) та інші послуги сприяння одужанню. Штат Нью-Йорк відкрив перший в країні суд у справах про опіоїдну залежність в місті Буффало в 2017 році. Цей суд, виголошеною метою якого було

arrest intervention, evidence-based treatment, daily judicial supervision, and wrap-around services to prevent overdose death.

The process of initial interview, arraignment, bio-psycho-social screening, and transfer to treatment is completed within 24 hours of arrest. The Opioid Court model holds great promise by immediately connecting those at high risk of overdose to evidence-based treatment and intensive judicial supervision.

The Opioid Court model was developed as a pre-plea, voluntary model that would serve as a medical triage for any offender at high risk of overdose.

Upon stabilization, defendants could continue into a treatment court if they had significant legal leverage or pursue a disposition and be encouraged to remain engaged in treatment and recovery supportive services. As a result of the success seen in Buffalo and as a key component of NY Chief Judge Janet DiFiore's Excellence Initiative, New York has opened an opioid intervention courts in each of the state's thirteen judicial districts.

Veterans' Courts

Overview

Many veterans return to civilian life and find themselves facing personal challenges, including mental health problems or substance use, that are unique to life after military service.

Criminal behavior, mental health problems and substance abuse often stem directly from service in combat zones and may be amplified

рятувати життя людей, покладається на практику медичного втручання з першого дня арешту, лікування на основі доказової медицини, щоденний судовий контроль та на послуги з піклування, які попередять смерть від передозування. Весь процес від першого допиту, пред'явлення обвинувачення, дослідження біологічних зразків, психологічного та соціального стану і до передання особи на лікування завершується протягом 24 годин від моменту арешту. Модель суду в справах про опіоїдну залежність відкриває чудові перспективи, оскільки прив'язує осіб з високими ризиками передозування до систем лікування на основі доказової медицини та активного судового контролю. Розроблялася ця модель як форма добровільної згоди до визнання провини, що дозволяє проводити медичний тріаж для виявлення правопорушників з високими ризиками передозування. Після стабілізації свого стану підсудні, які мають стимули для продовження лікування та курсу одужання, як-от, тиск юридичних обставин або прагнення до того, щоб в підсумку судова справа була закінчена, мають змогу перейти під юрисдикцію суду у справах про лікування наркозалежності. З огляду на успішність досвіду Буффало, а також в якості головної складової Ініціативи передового досвіду Головою Апеляційного суду штату Нью-Йорк (суд останньої інстанції цього штату) Жанет ДіФьоре, в кожному з тринадцяти судових округів цього штату були відкриті суди у справах осіб з опіоїдною залежністю.

Суди у справах ветеранів

Загальний огляд

Багато ветеранів, повернувшись до цивільного життя, зіштовхуються з особистими проблемами, включаючи психічні розлади або зловживання психотропними речовинами, які є специфічними саме для тих, хто пройшов військову службу. Часто генератором кримінальної поведінки, проблем з психікою та зловживання психотропними речовинами є безпосередньо проходження служби в зоні

by reentry into civilian life.

Research continues to draw a link between substance use disorders with service-related mental illness.

Veterans Treatment Courts (VTC) offer a solution by connecting justice-involved veterans to appropriate services in a court setting, surrounded by an interdisciplinary team.

These include the judge, court staff, prosecutors, treatment/service providers, defense attorneys, probation, law enforcement, volunteer veteran peer mentors, and representatives from the U.S. Department of Veterans Services, all of whom work collaboratively to help veterans.

Realizing that veterans have special needs that were not being adequately served, Buffalo City Court created the first VTC in 2008. VTCs (known as Veterans Court or Veterans Track in some jurisdictions) address these challenges in a forum that is helpful to veterans' rehabilitation.

Where available, VTCs work with civilian healthcare providers, local veterans service agencies, the New York State Division of Veterans' Services and the U.S. Department of Veteran Affairs.

They utilize veteran mentors and mental health specialists to complement probation services and incorporate a therapeutic approach to afford veterans opportunities to transition into civilian life and regain stability.

It is important to note that VTCs accept veterans with all characters of military discharge.

бойових дій, на яке накладаються ще й складнощі повернення до цивільного життя. Результати досліджень постійно вказують на зв'язок між розладами, пов'язаними з вживанням психотропних речовин, та спровокованими військовою службою психічними захворюваннями. Суд у справах про лікування ветеранів (VTC) пропонує вихід з цього тупику через налагодження каналу передання ветеранів, що потрапили до системи правосуддя, до відповідних служб, що діють під контролем суду та під опікою багатодисциплінарної команди. До них входять суди, апарат судів, прокуратура, надавачі лікувальних та допоміжних послуг, адвокатура, служба пробації, правоохоронні органи, добровольці-наставники з числа ветеранів та представники Департаменту послуг ветеранам Міністерства США у справах ветеранів, при цьому всі вони прагнуть єдиної мети: допомогти ветеранам.

Перший VTC був сформований судом міста Буффало в 2008 році як реакція на той факт, що ветерани мають особливі потреби, які не задовольняються належним чином. VTC (який називають судом у справах ветеранів, а подекуди – ветеранським судом) вирішує ці завдання на платформі, яка сприяє реабілітації ветеранів. Суди VTC, там, де існують відповідні структури, працюють з цивільними службами охорони здоров'я, агенціями з надання послуг ветеранам, Управлінням штату Нью-Йорк з послуг ветеранам, а також з Міністерством США у справах ветеранів. На додаток до служб пробації та підключення терапевтичних методик вони використовують наставників-ветеранів та фахівців в царині психічного здоров'я, що відкриває для ветеранів можливість повернутися до цивільного життя та до стабільного стану.

Важливо зазначити, що суди VTC приймають до своїх програм ветеранів незалежно від обставин їхньої демобілізації

THE FEDERAL JUDICIAL CENTER

Education and Research for the U.S. Federal Courts

History

Congress created the Federal Judicial Center in 1967, a period in U.S. judicial history marked by growing interest in the use of quantitative research and continuing education to improve judicial administration and the management of caseloads. Representatives of the federal judiciary, including then-Chief Justice Earl Warren, recognized the importance of research, planning, and education for the long-term effectiveness of the courts and proposed that Congress create an organization within the judicial branch with responsibility for these tasks. The Administrative Office of the U.S. Courts had been established in 1939 to oversee the administration of the judicial branch budget, the collection of statistical data, policy

ФЕДЕРАЛЬНИЙ СУДОВИЙ ЦЕНТР

Навчальна та дослідницька робота для федеральних судів

Історія

Конгрес створив Федеральний судовий центр в 1967 році. Цей період в історії американського судівництва позначений зростанням цікавості до кількісних аналітичних досліджень та до підвищення кваліфікації з метою удосконалення керування судами та контролю за проходженням справ. Представники федерального судівництва, включно з тодішнім головою Верховного суду Ерлом Уореном, усвідомили, наскільки важливими для ефективної роботи судів в довгостроковому плані є дослідження, планування та навчання, та запропонували Конгресу створити в рамках судової гілки організацію, на яку будуть покладені ці завдання. Адміністративне управління судів США було створене ще в 1939 році для нагляду за розпорядженням бюджетом судової гілки, збирання статистичних даних,

innovations, and legislative relations. Rather than assigning responsibility for education to the Administrative Office, Congress created the Center as a distinct judicial agency, thereby separating the research and education functions from policy-making responsibilities and protecting funding of those functions from the demands of everyday court business.

Mission

The Center provides education and training for judges and employees of the federal courts. It also coordinates educational programs for federal public defenders, who represent indigent criminal defendants in federal court. (The U.S. Department of Justice trains federal prosecutors.) The Center's research division conducts empirical studies and exploratory research into different aspects of judicial administration, such as case management, alternative dispute resolution, and proposed amendments to the federal rules of procedure.

These research activities often inform development of Center educational programming. The Center is also responsible for documenting the history of the federal courts.

In 1992, Congress amended the enabling legislation to authorize the Center to serve as a resource for foreign judiciaries.

Its International Judicial Relations Office provides information to federal government agencies and other organizations working in the field of international judicial development.

реалізації інноваційних підходів та взаємодії із законодавчою гілкою. Конгрес вирішив не покласти відповідальність за навчальну роботу на Адміністративне управління, заснувавши натомість згаданий центр як автономне судове відомство, відокремивши таким чином дослідницькі та освітні функції від завдань нормотворчості, та огородивши фінансування цих функцій від спроб використати ці кошти для забезпечення повсякденної роботи судів.

Місія

Центр проводить навчальні та підготовчі заходи для суддів та співробітників апарату федеральних судів. Він також є координатором програм підготовки федеральних держаних адвокатів, які представляють в федеральних судах інтереси обвинувачених, неспроможних оплатити послуги адвоката. (Підготовку федеральних прокурорів здійснює Міністерство юстиції США). Дослідницький відділ центру займається техніко-економічними та пошуковими дослідженнями різних аспектів забезпечення роботи судів, як-от, управління проходження справ, альтернативне вирішення спорів та запропоновані зміни до порядку судочинства в федеральних судах. Часто результати цих досліджень забезпечують інформаційну основу для розробки навчальних програм центру. Крім того, центр відповідає за опис історії федеральних судів..

В 1992 році Конгрес вніс зміни до правозастосовного акту, за яким центр отримав право надавати ресурсні послуги іноземним судовим системам. Управління центру з міжнародних судових відносин надає інформацію федеральним урядовим відомствам

The Center does not train state court judges and personnel or provide services to them.

Structure

The Center operates under the general direction of its board, which is chaired by the Chief Justice of the United States, with seven federal judges elected to four-year terms by the Judicial Conference of the United States.

The Director of the Administrative Office of the U.S. Courts is an ex officio member of the Center's board.

The board establishes policy and consults on programs and research projects; it is not involved in the Center's day-to-day operations. The board appoints the Center's director and deputy.

Traditionally, the director is a federal judge who gives up judicial duties while serving. There is no statutory term of office for directors.

The Center has a staff of about 120 that includes attorneys, education specialists, researchers with advanced degrees in law and the social sciences, and professionals with expertise in media, publications, and information technology. The Education Division works in consultation with advisory committees of judges and court staff.

та іншим організаціям, які працюють в сфері міжнародного розвитку правосуддя.

Центр не проводить навчальних заходів для судів штатів та працівників їхніх апаратів та не надає їм послуг.

Структура

Загальне управління Центром здійснює його правління, яке очолює Голова Верховного суду США та має в своєму складі сім федеральних суддів, які обираються на чотирирічний термін Судовою конференцією Сполучених Штатів. Директор Адміністративного управління федеральних судів США є членом правління центру за посадою. Правління визначає напрямки та регламент діяльності Центру та надає консультації щодо його програм та дослідницьких проєктів; в повсякденну діяльність центру воно не втручається. Правління призначає директора та заступника директора Центру. За традицією, директором стає федеральний суддя, який на період виконання обов'язків директора призупиняє виконання своїх суддівських функцій. Тривалість перебування директорів Центру на цій посаді в законі не визначена.

В Центрі працює приблизно 120 осіб, до числа яких входять правники, фахові освітяни, наукові співробітники, що мають наукові ступені в галузі права та суспільних наук, а також експерти-фахівці в сферах засобів масової інформації, видавництва та інформаційних технологій. Навчальне управління в своїй роботі консулюється з дорадчими комітетами суддів та працівників судового апарату.

Funding

The Center's annual budget in 2014 was approximately \$26 million, used for program costs (participant travel, lodging, meals, etc.), distance-learning technologies, staff salaries, and other operational needs. These funds are allocated directly to the Center by Congress. A separate Federal Judicial Center Foundation created by Congress decides whether to accept private gifts offered to support the Center's work.

Foundation funds, while important, are a small fraction of the Center's overall spending.

Judicial Education

Federal judges preside over varied caseloads that include both civil and criminal cases, with subjects ranging from civil rights and intellectual property to narcotics offenses and corporate crimes. The Center develops judicial education programs and materials designed to assist judges with managing growing caseloads while keeping abreast of relevant developments in law, science, and technology.

The Education Division provides orientation seminars for newly appointed judges as well as continuing judicial education programs. Programs and written materials emphasize practical skills.

Rather than working from a standard law school-

Фінансування

В 2014 році бюджет Центру був приблизно 26 мільйони доларів США, які були витрачені на покриття видатків програм (компенсація поїздок учасників, їх розміщення, харчування, тощо), розвиток технологій дистанційного навчання, оплати праці персоналу та на інші робочі потреби. Ці кошти напряму виділяються Центру Конгресом. Окремо створена Конгресом Фундація Федерального судового центру приймає рішення про прийняття або відхилення пожертв, які пропонують приватні особи для підтримки роботи Центру. Кошти Фундації, хоча і є значними, але забезпечують лише малу частку загальних видатків ФСЦ.

Навчання співробітників судової системи

Федеральні судді слухають різноманітні справи, як цивільні, так і кримінальні, предмети розгляду яких охоплюють діапазон від цивільних прав та прав інтелектуальної власності до злочинів, пов'язаних з наркотиками та злочинів в сфері бізнесу. Центр розробляє навчальні програми та матеріали, розраховані на те, щоб допомогти суддям управляти все більшим навантаженням і паралельно бути в курсі актуальних напрацювань в галузі права, науки та техніки.

Навчальний відділ проводить ознайомчі семінари для новопризначених суддів, а також програми підвищення кваліфікації суддів. Увага в програмах та письмових матеріалах зосереджується на практичних навичках. Центр не бере за основу стандартну навчальну програму юридичного навчального закладу, а натомість регулярно переглядає зміст курсів, які він пропонує на основі нових розробок в

type curriculum, the Center regularly revises course offerings based on new developments in the law and court practice. Judicial education attorneys plan and coordinate seminars, often consulting with advisory committees of federal judges, court administrators, and, in some cases, legal practitioners.

Presentations are delivered by federal judges with expertise in particular areas, as well as by academics and practitioners and, occasionally, Center staff members.

The Center takes great care to ensure that programs are balanced, presenting all legitimate viewpoints relevant to the subject matter covered in its workshops.

Most faculty volunteer their services, compensated only by reimbursement of expenses and, in the case of non-judges, small honoraria.

There are no mandatory educational requirements or standards for federal judges, but the majority take advantage of Center offerings. Attendance costs (travel, lodgings, and meals) are paid by the Center.

Orientation programs

Federal judges do not take a special examination or course to gain appointment, and their post-appointment orientation is relatively brief. Before serving, judges have had significant professional experience as attorneys (private or government practice) and, in some cases, as members of state

галузі права та судової практики. Правники навчального напрямку планують та координують проведення семінарів, постійно консультуючись з дорадчими комітетами федеральних суддів, адміністраторів судів, а в деяких випадках – і з фахівцями, які практикують в галузі права. Теми презентують федеральні судді з досвідом в конкретних царинах права, так само як і науковці та фахівці-практики, а час від часу – і співробітники самого ФСЦ. Центр ретельно дбає про те, щоб зміст програм був виважений та відображав всі правомірні погляди стосовно тематики, яку охоплюють семінари. Більшість викладачів працюють на громадських засадах, одержуючи тільки компенсацію за понесені видатки, або невеликий гонорар, який прийнято виплачувати особам, які не є суддями.

Федеральні судді не повинні виконувати якісь обов'язкові освітні вимоги або відповідати якимсь існуючим стандартам, проте більшість з них користуються пропозиціями Центру. Видатки на участь в заходах (переїзд, розміщення та харчування) покриваються ФСЦ.

Ознайомчі програми

При призначенні на посаду федеральні судді не повинні складати якісь окремих іспит або проходити навчальний курс, а після призначення їм пропонується відносно короткий вступний орієнтаційний курс. Ці судді раніше вже набули значного професійного досвіду як правники

judiciaries or lower federal courts.

The Center sends newly appointed judges a selection of educational publications and dvds and invites them to attend two one-week orientation sessions focusing on skills unique to judging: civil and criminal trial practice, case management, judicial ethics, opinion writing, and, for district judges, the criminal sentencing process.

Substantive law covered during the orientation process is limited to complex areas of statutory and constitutional law that arise frequently in federal litigation (e.g., employment discrimination and habeas corpus).

New judges rely on their independent legal research to master other areas of the law with which they are unfamiliar.

The first phase of the orientation cycle takes place within a few months of the judge's appointment and typically includes eight to twelve new judge participants.

The program uses a mentoring model: two experienced judges lead a series of discussion sessions throughout the week.

During the program, participants view orientation videos prepared by the Center on such topics as civil case management, jury trial administration, and evidence rules. These videos provide all judges a common introduction to each subject and are a starting point for group discussions led by the mentor judges.

The discussion sessions are informal and

(практикуючи в приватних або державних установах), а в деяких випадках – на посадах суддів штату або федеральних судів нижчого рівня.

Центр направляє новопризначеним суддям добірку навчальних публікацій та дисків dvd та запрошує взяти участь у двотижневому орієнтаційному курсі, в центрі уваги якого є навички, специфічні для суддівської роботи: практика цивільного та кримінального судочинства, управління ходом справ, суддівська етика, написання висновків, а окружним суддям пропонується також курс з питань винесення вироків. Питання матеріального права в ході орієнтації обмежуються складними аспектами ділянками статутного та конституційного права, які часто виникають у федеральному судочинстві (наприклад, дискримінація при працевлаштуванні та habeas corpus). Щоб опанувати інші, до цього незнайомі області права, новопризначеним суддям доводиться покладатися на самопідготовку та самоосвіту.

Перший етап орієнтації відбувається через декілька місяців після призначення судді на посаду; зазвичай, до складу навчальної групи входять від восьми до дванадцяти новопризначених суддів. В програмі використовується модель наставництва: протягом тижня дискусійні сесії проходять під проводом двох досвідчених суддів. В ході програми учасники переглядають ознайомчі відеоматеріали, підготовлені Центром з таких тем як управління ходом цивільних справ, управління процесом на суді присяжних та норми доказового права. Ці відеоматеріали забезпечують для групи вступну частину до кожної теми та стають відправним пунктом для

unstructured, enabling participants to ask questions that reflect their interests and needs.

A visit to a federal prison is also part of orientation for new district judges, providing them an opportunity to view firsthand the conditions that defendants they sentence will confront.

The second phase of the orientation, which takes place at the Center in the Thurgood Marshall Federal Judiciary Building in Washington, D.C., brings together two or three groups from the earlier orientation programs. Over the course of a week, sessions are held on subjects such as civil rights litigation, employment discrimination, case management, relations with the media, and ethics. Orientation programs for appellate judges have a similar structure but different content.

Continuing judicial education

Among the Center's continuing education programs for judges are specialized workshops in such areas as intellectual property, employment law, environmental law, and law and technology, as well as a skills-based program in mediation. These two- to three-day seminars for district and appellate judges, bankruptcy judges, and magistrate judges are presented at locations around the country, often in cooperation with other institutions such as law schools.

An additional series of annual national and regional workshops covers a range of legal topics and judicial skills, including recent decisions by

групових обговорень під проводом суддів-наставників. Дискусійні сесії носять неформальний та неструктурований характер, завдяки чому учасники мають можливість ставити запитання, що відображають їхні інтереси та потреби. Ще одним елементом ознайомчого курсу для новопризначених окружних суддів є візит до федеральної в'язниці, в ході якого вони на власні очі бачать умови тримання підсудних, яким вони виноситимуть вирoki.

На другому етапі орієнтації, який проходить на території ФСЦ в будівлі федерального суду Thurgood Marshall в Вашингтоні, округ Колумбія, дві або три групи, які завершили початкові орієнтаційні програми, збираються разом. Протягом цього тижня темами навчальних сесій є такі як судові спори з приводу громадянських прав, дискримінація при працевлаштуванні, управління ходом справ, стосунки із засобами масової інформації та етика. Орієнтаційні програми для суддів апеляційних судів мають аналогічну структуру, але інший зміст.

Підвищення кваліфікації

Програми підвищення кваліфікації включають спеціалізовані семінари в таких царинах як інтелектуальна власність, трудове право, право в галузі довкілля, право і нові технології, а також програма по формуванню практичних навичок медіації. Дво- або триденні семінари з цих тем для федеральних районних суддів, суддів апеляційної інстанції, суддів судів з банкрутства та мирових суддів проводяться по всій території Сполучених Штатів, часто – за підтримки інших організацій, наприклад, юридичних факультетів університетів. Крім того, із частотою один раз на дванадцять місяців проводяться цикли семінарів на загальнонаціональному чи регіональному рівнях, на яких висвітлюється широкий спектр

the U.S. Supreme Court, new developments in the law, ethics, use of technology, legal history, and law and literature.

The Center also develops programs for chief judges (who have responsibility for administration within their circuits or districts) on leadership and management skills, as well as special workshops on teamwork for chief judges and their chief court administrators.

Distance education

In addition to in-person educational workshops and conferences, the Center provides information to judges through distance education via publications, video, and web-based materials.

The Center develops practical guides, short monographs on substantive law, pamphlets on opinion writing, and reference manuals.

In some cases, advisory groups of judges provide comments during the planning and drafting process of these materials.

The *Benchbook for U.S. District Court Judges* is a guide to conducting the pretrial and trial phases of litigation, such as criminal arraignments, jury selection, and motion practice.

Guide to Judicial Management of Cases in Alternative Dispute Resolution (ADR) discusses case referral, ADR methods, and issues that may

юридичних питань та необхідних федеральному судді суддівських навичок, включаючи останні рішення Верховного суду США, нові тенденції у сферах права, використання нових технологій, питання історії права, права та літератури.

Центр також розробляє програми для голів судів (відповідальних за управління судами в межах своїх округів або юрисдикцій) з розвитку навичок керівної роботи та управління, а також спеціальні семінари для голів судів та головних адміністраторів суду з розвитку навичок роботи у складі груп.

Дистанційне навчання

На додаток до семінарів та конференцій, які вимагають особистої присутності слухачів, Центр забезпечує суддів необхідною інформацією за допомогою різних методів дистанційного навчання - публікацій, телевізійних передач та матеріалів, розміщених в Інтернеті. Центр розробляє безліч публікацій, в тому числі короткі монографії із суттєвих питань права, памфлети з написання документів, які відображають позицію судді по суті справи, а також довідкові настанови. У деяких випадках, на етапі планування та підготовки чорнового варіанту того чи іншого документа свої коментарі надають консультативні групи у складі суддів.

Настанова для федеральних районних суддів США (Benchbook for U.S. District Court Judges) - це практичний посібник з елементів досудової фази провадження та безпосередньо проведення судового розгляду, таким як пред'явлення звинувачення у кримінальній справі в ході попереднього слухання, відбір колегії присяжних, а також практична робота з клопотаннями. В *Керівництві з судового провадження в форматі альтернативного*

develop during court-annexed ADR.

Reference Manual on Scientific Evidence helps judges understand scientific and technological topics on which experts testify in federal court litigation: statistics, medical testimony, and DNA evidence, among others.

Many of the Center's offerings for judges, including the three just cited, are available on its web-site on the nonpublic federal court intranet, through which court employees can access Center publications, videos, program materials, and other educational materials. Numerous Center publications and resources are also available to the public on the Center's non-restricted site, www.fjc.gov

Participation by judges of other countries

When appropriate, the Center may allow judges of other countries to observe its educational programs, space permitting.

Foreign judges are not asked to pay tuition but must finance and arrange for their travel, hotel, and meals.

Center programs do not review basic elements of particular fields of law; they address emerging trends and issues likely to pose problems for U.S. judges.

For this reason, they are often of limited utility to foreign observers, other than to serve as an

розв'язання спірних питань (Guide to Judicial Management of Cases in Alternative Dispute Resolution (ADR)) йде розповідь про направлення справ на розв'язання спірних питань альтернативними методами, а також порушуються питання, які можуть виникнути в ході застосування цього альтернативніших методів. *Довідкові матеріали щодо доказів наукового характеру (Reference Manual on Scientific Evidence)* допомагають суддям розібратися в наукових та технічних темах, за якими надаватимуть свідчення експерти в справах, які розглядають федеральні суди. Сюди відносяться: статистика, медицина, докази на основі ДНК.

Заходи, що пропонуються Центром, включаючи три згаданих приклади, представлені на Інтернет-сторінці в відомчій комп'ютерній мережі федеральної судової системи США, доступ до якої мають лише федеральні судді та співробітники апарату федеральних судів. Ця сторінка дає доступ до публікацій ФСЦ, відеоматеріалів, матеріалів програм та інших навчальних матеріалів. Численні публікації та ресурси Центру відкриті для громадськості на його публічному сайті www.fjc.gov

Участь суддів з інших країн

У випадках, коли це доречно, і за наявності вільних місць, ФСЦ може дозволити суддям з інших країн бути присутніми в якості спостерігачів на своїх навчально-освітніх програмах. При цьому від іноземних суддів не вимагається вносити плату за навчання: єдине, що їм доведеться сплатити самим - це транспортні видатки, а також харчування і проживання. Втім, програми Центру не орієнтовані на розгляд фундаментальних засад якихось конкретних областей права; них увага приділяється новим тенденціям та питанням, які

example of educational techniques and program design.

Evaluation of Center educational programs

At the close of each live program (in-person and electronic), the Center gives participants evaluation forms to assess the effectiveness of the program, written materials, and speakers. Participants are asked whether the program is likely to help them perform their jobs and **are** invited to provide feed- back regarding the program's scope and content. The Center uses this information in planning future programs.

The Center does not administer examinations to judges or otherwise attempt to monitor their performance as a means of evaluating the effectiveness of its programs.

Training for Federal Court Employees

The Center develops programs and materials for court administrators, probation officers, pretrial services officers, and other court staff. In addition to orientation programs for some new court employees, the Center offers programs teaching management techniques and specific job skills. Unlike its programs for judges, most Center programs for court employees are delivered through distance education.

The Center often uses a multimedia approach for staff training, developing a video program and

- з певною часткою ймовірності - можуть стати проблемними саме для американських суддів. Саме з цієї причини ці програми часто-густо не досить актуальні для зарубіжних спостерігачів, за винятком того, що вони є прикладами освітніх методик та структури програм.

Оцінка якості освітніх програм Центру

По завершенні кожної програми (в прямому ефірі або в запису), Центр пропонує учасникам за допомогою спеціальних анкет оцінити якість проведення програми, а також рівень письмових матеріалів та усних виступів. Учасникам ставляться питання про те, чи зможе дана програма реально допомогти у виконанні своїх посадових обов'язків, а також пропонується розгорнуто оцінити змістовну частину та обсяг програма. В подальшому ця інформація використовується співробітниками ФСЦ для планування майбутніх програм. Центр не влаштовує екзаменів для суддів і не намагається якимось чином контролювати якість їх роботи, як міри успішності проведених освітніх програм.

Навчання персоналу федеральних судів

Центр розробляє програми та матеріали для персоналу судів, у тому числі судових адміністраторів, співробітників служб пробації та відділу досудового провадження. На додаток до програм-орієнтацій для нових співробітників судів, проводиться освітні програми з питань управління та розвитку конкретних професійних навичок. На відміну від навчальних програм для суддів, більшість програм центру для персоналу судів реалізуються методом дистанційного навчання.

Часто для підготовки персоналу Центр удається до мультимедійного підходу: після

accompanying written materials, followed by a web-based or video conference allowing court employees to explore issues in greater depth with an instructor.

Center education specialists, many of whom have advanced degrees in education or law, develop these programs working closely with advisory committees.

Program design follows a curriculum development model stressing needs assessment, collaboration with subject-matter experts, and a pilot phase to test effectiveness.

The Center often delivers staff training in collaboration with the Administrative Office.

Importantly, a number of federal courts have developed extensive local training programs, often coordinated by an “in-court training specialist” (usually a staff person responsible for training, among other duties), which the Center supports with train-the-trainer workshops and curricula and training materials such as instructor and participant guides and audiovisual aides.

The Center also offers video programs and web-based seminars for court employees.

Video programs—streamed online or available as DVDs—provide valuable information about strategies for meeting job responsibilities and learning about new developments in court practice. *Assessing Training Needs: Designing Surveys that Work* is an example of a video program for court

трансляції через внутрішню мережу з супроводжуючими письмовими матеріалами може проводитися аудіо- або відеоконференція через Інтернет, що дозволяє співробітникам апарату суду за допомогою викладача більш глибоко ознайомитися з різними актуальними питаннями. Викладачі Федерального навчального центру, багато з яких мають багатопрофільну професійну підготовку та високі ступені в царині педагогіки або юриспруденції, розробляють ці програми розробляє в тісній взаємодії з консультативними комітетами. Навчальний план програм будується за моделлю, яка включає оцінку ступеню їхньої необхідності, взаємодію з профільними фахівцями та реалізацію нових програм в пілотному режимі. Часто Центр проводить програми навчання спільно з Адміністративним управлінням федеральної судової системи США. Важливим моментом є те, що низка федеральних судів розробили серйозні навчальні програми, які проводяться на місцевій основі, часто силами «штатного фахівця з навчання персоналу» (як правило, це - співробітник, що відповідає за підготовку персоналу на додаток до інших службових обов'язків); Центр підтримує таку діяльність, зокрема через проведення семінарів за схемою «навчи вчителя», розробку навчальних планів та дидактичних матеріалів з рекомендаціями для викладача та з керівництвом для слухача, а також через використання аудіовізуальних засобів навчання.

Крім того, Центр пропонує співробітникам апарату судів відео програми та Інтернет-семінари. Цінну інформацію про стратегії якісного виконання своїх службових обов'язків за місцем роботи та про новели та зміни в практиці судової діяльності надають відеопрограми, які пропонуються через відомчу

employees, in this case, staff who design education programs.

Another example, the long-running *Court to Court* series, profiles federal courts around the country, examining “best practices” in a range of administrative issues.

Other programs have addressed developments in courtroom technology, professional ethics, and strategies for supervising employees.

The Center’s online tutorials on the federal bankruptcy rules and the *Code of Conduct* enable court staff to educate themselves in these important areas at their own pace. Likewise, Center-facilitated web-based conferences and information exchange sites enable court employees around the country to discuss selected management topics and share court manuals and other documents

Research

The Center conducts empirical and exploratory research into different aspects of judicial practice, court administration, and criminal sentencing.

The Research Division, staffed by professionals with inter-disciplinary training in the law and social sciences, undertakes most of its projects at the request of committees of the Judicial Conference of the United States.

мережу або на дисках DVD. Прикладом відеопрограм для працівників апарату суду є *Assessing Training Needs: Designing Surveys that Work* (Оцінка навчальних потреб: планування опитувань, які дадуть результат), в даному випадку – для розробників навчальних програм. Ще одним прикладом є цикл трансльованих через мережу передач *Court to Court (Від суду до суду)*, який розповідає про конкретні суд по всій країні та про їхні вдалі «напрацювання» за цілою низкою проблем адміністративного характеру. Є також програми, що висвітлюють останні досягнення в царині таких, що застосовуються в судах, технологій, питання професійної етики та стратегії управління персоналом.

Онлайніві навчальні програми з федеральних правил про банкрутство та *Кодексу поведінки* дають персоналу судів можливість самостійно оволодіти цими важливими аспектами роботи в зручному для кожного співробітника темпі. Аналогічним чином, Інтернет-конференції та сайти для обміну інформацією, які діють за підтримки Центру, дають працівникам судів по всій країні можливість обговорити обрані ними питання управління а також поділитися навчальними посібниками та іншими документами.

Дослідницька діяльність

Центр проводить емпіричні та пробні дослідження в різних областях діяльності судів, судового адміністрування та винесення покарання в кримінальних справах. Дослідницький відділ управління укомплектований фахівцями з комплексною підготовкою в різних областях юриспруденції та суспільних наук, більшість своїх проєктів бере на опрацювання за дорученнями профільних комітетів Суддівської конференції Сполучених Штатів Америки.

Center research studies generate objective information to help the Judicial Conference develop recommendations for the number of new judgeships, measure the impact of innovations in case management, and assess the need for amendments to the rules of procedure. Center studies also help judges identify effective practices in court administration and the conduct of cases.

The Center does not advocate a particular course of action or reform initiative.

Its research projects have, to give a few examples, examined the uses of courtroom technology to present evidence and its possible effects on the fact-finding process, evaluated digital audio recording technology for generating transcripts of court proceedings, reviewed alternative dispute resolution practices, and studied changes in rules governing class action litigation.

Studying the History of the Federal Courts

Part of the Center's mandate is to conduct research on the history of the judicial branch. This is the job of the Federal Judicial History Office.

The office's online reference source for judicial history features a biographical directory of all life-tenured federal judges, legislative histories of all federal courts, quantitative ties of historical documents and notes, and reference guides to judicial history.

The office also develops educational materials to encourage the study of the history of the federal judiciary, and it supports historical programs in individual federal courts.

Результати проведених Центром досліджень дають об'єктивну інформацію, яка допомагає Суддівській конференції виробляти рекомендації щодо кількості нових суддівських вакансій, визначення практичної віддачі від тих або інших новел в царині діловодства, а також оцінки необхідності внесення поправок до процесуального кодексу. Центр не займається пропагандою якихось конкретних підходів та не ініціює проведення яких-небудь реформ. Для прикладу, в його дослідницьких проектах розглядалися такі питання як застосування технічних засобів для пред'явлення доказів суду, і яким чином це може відбитися на процесі встановлення фактів у справі; оцінка технології цифрового звукозапису та застосування для підготовки стенограм судових засідань; практичні аспекти альтернативних методів розв'язання спірних питань; змінення процесуальних норм, які регламентують розглядом колективних позовів.

Вивчення історії федеральної судової системи

Ще однією задачею Центру є проведення досліджень історії судової гілки влади. Цією роботою займається Історичний відділ федеральної судової системи США. У розміщеному цим відділом в Інтернеті довіднику з питань історії судової влади можна знайти бібліографічний список всіх довічно призначених федеральних суддів, історичну ретроспективу чинного законодавства по всім федеральним судам, численні історичні документи і записи, а також довідкові посібники з історії судової влади. Крім цього, цей відділ розробляє навчальні матеріали для стимуляції цікавості до вивчення історії федеральної судової системи, а також надає підтримку програмам з вивчення власної історії

окремими федеральними судами.

International Programs

The Center's International Judicial Relations Office coordinates informational briefings for visiting foreign delegations and provides materials about the U.S. judicial system and the work of the Center. At the invitation of foreign judiciaries or development organizations, the Center has prepared seminars on such topics as judicial branch education, court administration, case management, alternative dispute resolution, and judicial ethics. Center staff have visited foreign courts and judicial training centers to provide technical assistance. The Visiting Foreign Judicial Fellows Program provides an opportunity for foreign judges, court officials, and scholars to conduct research at the Center and examine a topic related to judicial administration, often with the assistance of Center staff.

To Learn More About the Federal Judicial Center
More detailed information about the Center can be found at www.fjc.gov.

The site contains the results of selected research projects on federal court operations, procedures, and history. In addition, many Center publications can be downloaded from this site.

To arrange a visit to the Federal Judicial Center or request information about Federal Judicial Center materials, contact:

Міжнародні програми

Відділ міжнародних судових зв'язків Центру організує інформаційні зустрічі для делегацій з-за кордону та надає матеріали про судову систему США та діяльність ФСЦ. На прохання представників зарубіжних судових систем та організацій, які займаються питаннями розвитку, Центр розробив семінари таких тем, як навчання співробітників судової гілки влади, адміністративні питання діяльності судів, діловодство, альтернативні методи вирішення спірних питань та суддівська етика. Співробітники Центру відвідували суди та центри підготовки персоналу судових систем іноземних держав та надавали їм технічну підтримку. Освітня програма для іноземних представників судової влади відкриває для зарубіжних суддів, співробітників судових апаратів та наукових працівників можливості проводити свої дослідження в Центрі та працювати над темами, пов'язаними з адміністративною діяльністю судів, часто-густо - за підтримки й допомоги співробітників Центру.

Докладніша інформація про Федеральний судовий центр

Докладнішу інформацію про ФСЦ можна отримати на Інтернет-сторінці за адресою www.fjc.gov. На ній представлені результати деяких дослідницьких проєктів, присвячених діяльності федеральних судів, відповідним процесуальним нормам та історичним питанням. Крім того, на Інтернет-сторінці можна знайти електронну версію багатьох публікацій ФСЦ.

Для організації для відвідування Федерального судового центру або отримання

Mira Gur-Arie, Director, International Judicial
Relations Office Federal Judicial Center

One Columbus Circle NE Washington DC
20002-8003 e-mail: mgurarie@fjc.gov

інформації та матеріалів про ФСЦ звертайтеся
за адресою:

Mira Gur - Arie, Director, International Judicial
Relations Office Federal Judicial Center

One Columbus Circle NE Washington, DC 20002-
8003 електронна пошта: mgurarie@fjc.gov

THE JUDICIAL BRANCH Q&A.

From <https://www.govinfo.gov/>

What is the “supreme law of the land”?

The Constitution, laws of the United States made pursuant to the Constitution, and treaties made under authority of the United States comprise the “supreme law of the land.” Judges throughout the country are bound by them, regardless of anything in separate State constitutions or laws.

What is the main principle of the system of justice in the United States?

The guiding principle of the U.S. system of justice, “Equal Justice Under Law,” is engraved in the marble pediment above the entrance of the U.S. Supreme Court Building.

СУДОВА ГІЛКА ВЛАДИ: ЗАПИТАННЯ І ВІДПОВІДІ

From <https://www.govinfo.gov/>

Що таке «вищий закон країни»?

Конституція, прийняті для її виконання закони Сполучених Штатів і договори, укладені від імені Сполучених Штатів, складають «вищий закон країни». Судді по всій країні зобов’язані виконувати їх незалежно від будь-яких положень конституцій та законів штатів.

Який головний принцип системи правосуддя у Сполучених Штатах?

Керівний принцип американської системи правосуддя висічений на мармуровому фронтоні будівлі Верховного суду США: «Рівне правосуддя за законом».

By what authority are the Federal courts established?

Article III of the Constitution provides that there shall be one Supreme Court and such inferior courts as Congress may “ordain and establish.” Additionally, Article 1, Section 8 provides that Congress has the power “to constitute tribunals inferior to the Supreme Court.” The Judiciary Act of 1789 formally established the Supreme Court and Federal court system.

What is the highest court and how is it organized?

As mandated by the Constitution, the Supreme Court of the United States is the highest court. The Court has been composed of the Chief Justice of the United States and, since 1869, eight Associate Justices. Congress, which governs the Court’s organization by legislation, varied the number of Justices between five and 10 in the period prior to 1869. Congress requires six Justices for a quorum to transact the business of the Court.

What is the jurisdiction of the Supreme Court?

The Constitution provides that in all cases affecting ambassadors to the United States, other public ministers and consuls, and those in which a State is party, the Supreme Court has original jurisdiction. The 11th amendment, moreover, precludes citizens of one State from suing another State. Additionally, the Constitution provides that Congress may regulate the appellate jurisdiction of the Court. Congress has authorized the Supreme Court, among other things, to review judgements of lower Federal courts and the highest courts of the States.

Якими повноваженнями наділені федеральні суди?

Стаття III Конституції говорить, що судова влада в США надається Верховному суду і таким судам нижчої інстанції, які Конгрес «може час від часу засновувати». Крім того, Стаття I, розділ 8 передбачає, що Конгрес має право «створювати суди, підпорядковані Верховному суду». Закон про судову систему 1789 року офіційно заснував Верховний суд і федеральну судову систему.

Що таке вищий суд і як він організований?

Відповідно до Конституції Верховний суд Сполучених Штатів є вищою судовою інстанцією. Він складається з голови і, від 1869 року, з восьми суддів Верховного суду. До 1869 року Конгрес, який законодавчо регулює організацію Суду, варіював число суддів – від п’яти до десяти. Конгрес вимагає, щоб для розгляду справ у Суді був кворум суддів.

Якою є юрисдикція Верховного суду?

Конституція передбачає, що Верховному суду належить первинна юрисдикція у всіх справах, що стосуються послів, інших офіційних представників і консулів, а також у справах, в яких однією зі сторін виступає якийсь із штатів. Крім того, 11-а поправка до Конституції не дозволяє громадянам одного штату подавати до суду на інший штат. Далі, Конституція передбачає, що Конгрес може регулювати апеляційну юрисдикцію Суду. Конгрес також уповноважив Верховний суд, серед іншого, переглядати рішення нижчих федеральних судів і вищих судів штатів.

What is the process by which the Supreme Court reaches a decision and who sets this process or procedure?

The internal review process of the Court has largely evolved by custom while the procedures to be followed by petitioners to the Court are established in rules set forth by the Court. After initially examining each case submitted, the Justices hold a private conference to decide which cases to schedule for oral argument, which to decide without argument, and which to deny. If at least four Justices agree, a case will be taken by the Court for a decision, with or without oral argument, and the other petitions for review will be denied. If oral argument is heard, the parties are generally allowed a total of one hour to argue the issues and respond to questions from the Justices. Later, in conference, the Justices make their decision by simple majority or plurality vote. A tie vote means that the decision of the lower court is allowed to stand. Such a vote could occur when one or three Justices do not take part in a decision.

How does the Supreme Court cope with the large number of decisions which it receives on appeal from State and Federal courts?

Each year the Court receives more than 7,000 petitions from State and lower Federal courts. While examining all of the cases submitted, the Court agrees to hear oral arguments on about 90 each term. Also, the Justices, without hearing oral arguments, decide a limited number of other cases—usually fewer than 75. The rest of the petitions are denied.

Who writes the opinions of the Supreme Court?

When the Justices have decided a case, the Chief Justice, if voting with the majority, may write the opinion himself or assign an Associate Justice to write the opinion of the

Яким є механізм прийняття рішень у Верховному суді і хто встановлює цей процес чи процедуру?

Внутрішній порядок розгляду справ у Суді сформувався переважно завдяки практиці, тоді як процедури, яким мають слідувати заявники, встановлюють правила, прийняті Судом. Після початкового розгляду всіх поданих справ судді проводять закриту нараду, щоб вирішити, які справи запланувати для усного обговорення, які вирішити без дебатов, а які відхилити. Якщо щонайменше четверо суддів проголосують «за», Суд прийме справу до розгляду по суті, з дебатами або без них, і відхилить клопотання про перегляд справ, що набрали менше голосів. Під час дебатов сторонам, як правило, надається в цілому одна година для викладу свого бачення питання і відповідей на запитання суддів. Пізніше, на нараді, судді приймають рішення простою або відносною більшістю голосів. При рівному голосуванні рішення суду нижчої інстанції залишається в силі. Таке може статися, якщо один або троє суддів не беруть участі у прийнятті рішення.

Як Верховний суд дає собі раду з переглядом усіх тих рішень, які отримує за апеляціями від судів штатів і федеральних судів?

Щороку Суд отримує понад 7000 клопотань від федеральних судів штату і нижчих інстанцій. Хоча Суд вивчає всі подані справи, протягом кожного свого терміну повноважень він погоджується заслухати сторони приблизно 90 справ. Крім того, він виносить рішення з обмеженого числа інших справ – зазвичай менше 75 – без дебатов сторін. Решта заявників отримують відмову.

Хто пише висновки Верховного суду?

Коли судді прийняли рішення у справі, голова Суду, якщо він голосував з більшістю, може сам написати висновок або доручити це одному з суддів. Якщо ж він голосував з меншістю,

Court. If the Chief Justice is in the minority, the senior Associate Justice in the majority may write the opinion himself or herself or assign another Associate Justice in the majority to write the opinion. The individual Justices may write their own concurring or dissenting opinions in any decision.

Why is so much importance placed on a Supreme Court decision?

Article VI of the Constitution provides that the Constitution and the laws of the United States made “in Pursuance thereof ” shall be the supreme law of the land. Thus, when the Supreme Court decides a case, particularly on constitutional grounds, it becomes guidance for all the lower courts and legislators when a similar question arises. Under its power of judicial review, the Court can declare laws unconstitutional, thus making them null and void.

What are the Federal District Courts and how are they organized?

The 94 district courts, created by Congress, are the trial courts in the Federal judicial system. It is in these courts that most Federal cases are first tried and decided. There is at least one district court in each State for a total of 89 in the 50 States. In addition, there is one court for each of the following five jurisdictions: District of Columbia, Puerto Rico, Guam, the U.S. Virgin Islands, and the Northern Mariana Islands. The number of judges varies in each court from two to 28. Trials in these courts are generally heard by a single judge.

What are the Courts of Appeals and how are they organized?

Often called circuit courts, they are divided geographically into 12 circuits, each having from 6 to 28 judges. The jurisdiction of these courts covers appeals from the district courts and appeals from actions of Government

старший суддя з числа більшості може написати висновок сам або доручити це іншому судді з числа більшості. Кожен із суддів може викласти свою власну збіжну або особливу думку з будь-якого рішення.

Чому рішення Верховного суду надається таке велике значення?

Стаття VI Конституції передбачає, що Конституція і «прийняті на її виконання» закони Сполучених Штатів є вищим законом країни. Таким чином, коли Верховний суд приймає рішення в якійсь справі, особливо з конституційного питання, ним керуватимуться всі суди нижчої інстанції і законодавці, якщо вони розглядатимуть схоже питання. На підставі своїх повноважень щодо судового перегляду Суд може оголошувати закони неконституційними, тим самим позбавляючи їх юридичної сили.

Що таке федеральні окружні суди і як їх організовано?

94 окружних суди, створені Конгресом, є судами першої інстанції у федеральній судовій системі. Саме в цих судах уперше розглядається і вирішується більшість федеральних справ. У кожному штаті є принаймні один окружний суд; у цілому їх в 50 штатах налічується 89. Крім того, існує по одному суду для кожної з наступних п'яти юрисдикцій: округ Колумбія, Пуерто-Ріко, Гуам, Віргінські острови США і Північні Маріанські острови. Кількість суддів, які засідають у кожному суді, варіює від двох до 28. Судові процеси в цих судах, як правило, провадить один суддя.

Що таке апеляційні суди і як їх організовано?

Часто вони називаються окружними апеляційними судами, їх розділено за географічним принципом між 12 регіональними судовими округами, і в кожному з яких від 6 до 28 суддів. Юрисдикція цих судів поширюється

agencies. Cases are generally presented to the courts sitting in panels consisting of three judges. There also is a Court of Appeals for the Federal Circuit with a nationwide jurisdiction, which reviews lower court rulings in, among other things, patent, trademark, and copyright cases.

What other Federal courts are there?

There are several special courts of the United States that have jurisdiction over specialized subjects. The jurisdiction of each court is indicated by its title: The U.S. Court of Federal Claims hears various kinds of claims against the United States; the Court of International Trade hears claims against the Government arising from Federal laws governing import transactions; the Tax Court adjudicates controversies involving deficiencies or overpayment of taxes; the U.S. Court of Appeals for the Armed Forces reviews court-martial convictions of all of the armed services; and the Court of Veterans Appeals reviews decisions of the Board of Veterans Appeals. There are a few other courts composed of regular U.S. district and appellate judges who render this service in addition to their regular duties.

What are the qualifications required to be a Justice of the Supreme Court?

There are neither constitutional nor statutory qualifications for appointees to the Supreme Court. Determining the qualifications of the individuals selected is left up to the President, who nominates, and the Members of the Senate, who confirm individuals to the Court.

What is the tenure of a Federal judge?

Judges of the Court of Federal Claims, Tax Court, Court of Appeals for the Armed Forces, and Court of Veterans Appeals have terms of 15 years, and judges of the territorial District Courts in Guam, the Virgin Islands, and the

на апеляції рішень окружних судів та апеляції на дії державних органів. Суди, як правило, засідають у колегіях або комітетах, що складаються з трьох суддів. Існує також Апеляційний суд Федерального округу із загальнонаціональною юрисдикцією, який розглядає рішення судів нижчої інстанції, зокрема, у справах про патенти, товарні знаки та авторські права.

Які ще існують федеральні суди?

У Сполучених Штатах існує кілька спеціальних судів, які мають юрисдикцію в спеціалізованих галузях.

Юрисдикція кожного суду відображена в його назві: Федеральний претензійний суд США розглядає різні види претензій до Сполучених Штатів; Суд міжнародної торгівлі – претензії до уряду, що впливають з федеральних законів, котрі регулюють імпорتنі операції; Податковий суд – справи, пов'язані з несплатою або переплатою податків; Апеляційний суд США у справах Збройних сил – вироки військових трибуналів усіх збройних сил; Апеляційний суд у справах ветеранів – рішення Ради з апеляцій ветеранів. Є кілька інших судів, що складаються зі звичайних окружних і апеляційних суддів США, які засідають у них на додаток до своїх звичайних обов'язків.

Яку кваліфікацію треба мати, щоб бути суддею Верховного суду?

До призначених до Верховного суду осіб нема ані конституційних, ані законодавчих вимог. Визначення кваліфікації відібраних кандидатів залишається за президентом, який висуває кандидатури, і членами Сенату, котрі затверджують призначення до Суду.

Яким є термін повноважень федерального судді?

Судді Федерального претензійного суду, Податкового суду, Апеляційного суду у справах збройних сил та Апеляційного суду у справах ветеранів мають термін повноважень 15 років, а судді територіальних окружних судів на Гуамі,

Northern Mariana Islands have 10-year terms. Otherwise, the judges of the courts mentioned in the preceding questions, including the Supreme Court, courts of appeals, and most Federal district courts, have “good behaviour” tenure as specified in the Constitution, which is generally considered to be life tenure.

Why do most Federal judges have “good behaviour” tenure?

The Framers of the Constitution believed that by allowing for a “good behaviour” tenure and prohibiting the diminution of a judge’s compensation while in office, the independence of the Federal judiciary could be preserved. Thus, if a judicial decision displeased the Executive or legislature, or a majority of the population, the judges could not be punished for it. This judicial independence was considered to be a key part of the system of checks and balances established by the Constitution.

How and for what reasons may judges with “good behaviour” tenure be removed from office?

Such judges may be removed from office by impeachment for treason, bribery, or other high crimes and misdemeanors. One statute specifically states that Justices or judges appointed under the authority of the United States who engage in the practice of law are guilty of a high misdemeanor. Otherwise, it is up to Congress to determine if certain judicial misbehavior meets the understanding of a high crime and misdemeanor.

What is the oath of office for Federal judges and Justices?

A Federal statute provides that each Justice or judge of any court created by enactment of Congress shall take the following oath before performing the duties of office: “I do solemnly swear (or affirm) that I will administer justice without respect to persons, and do equal right

Віргінських островах і Північних Маріанських островах – 10 років. Члени судів, згадані у попередніх питаннях включно з Верховним судом, апеляційними судами і більшістю федеральних окружних судів, за умови «бездоганної поведінки», як записано в Конституції, можуть залишатися судьями цих судів довічно.

Чому більшість федеральних суддів мають право довічно перебувати на посаді за умови «бездоганної поведінки»?

Розробники Конституції вважали, що, допускаючи довічне перебування на посаді за умови «бездоганної поведінки» із заборотою зменшувати винагороду судді під час перебування на посаді, вони зможуть забезпечити незалежність федеральної судової влади. Наприклад, якщо органи виконавчої влади, законодавці та більшість населення були незадоволені судовим рішенням, покарати за це суддів вони не могли. Така незалежність судової влади вважалася ключовою частиною системи стримувань і противаг, встановленої Конституцією.

Як і з яких причин судді з правом довічного перебування на посаді можуть усе ж бути відсторонені?

Такі судді можуть бути відсторонені від посади шляхом імпічменту за державну зраду, хабарництво або інші тяжкі злочини і переступи. В одному законі конкретно вказано: якщо суддя, призначений на посаду від імені Сполучених Штатів, займається юридичною практикою, він здійснює тяжкий переступ. В інших випадках Конгрес повинен вирішити, чи підходить те чи інше порушення з боку судді під визначення тяжкого злочину і переступу.

Що таке присяга федеральних суддів?

Федеральний закон передбачає, що кожен суддя будь-якого суду, створеного за рішенням Конгресу, повинен перед тим, як стати до виконання службових обов’язків, скласти таку присягу: «Я урочисто клянуся (або підтверджую), що вершитиму правосуддя незважаючи на особи, буду однаково

to the poor and to the rich, and that I will faithfully and impartially discharge and perform all the duties incumbent upon me as * * * under the Constitution and laws of the United States. So help me God.”

справедливий до бідних і багатих і буду сумлінно й неупереджено виконувати всі обов’язки, покладені на мене як суддю Конституцією і законами Сполучених Штатів, і хай допоможе мені Бог».